

Balogh Zoltán - Cs. Szabó Sándor - Fülöp Gergely - Szabó Péter

The background of the cover is a detailed historical map of Hungary, showing various towns and regions. Overlaid on the map is the Hungarian coat of arms, which features a white lion on a shield with red and white diagonal stripes. In the bottom left corner, there is a realistic illustration of a brown autumn leaf with a large, dark red blood splatter next to it. The title is written in a stylized font across the center of the map.

Levelek Ómagyarországról

omagyar.blog.hu

Balogh Zoltán Cs. Szabó Sándor Fülöp Gergely Szabó Péter

Levelek Ómagyarországról

novellák, mozaikdarabok

omagyar.blog.hu

Levelek Ómagyarországról

© Balogh Zoltán Cs. Szabó Sándor Fülöp Gergely Szabó Péter, 2009

Szerkesztette: Cs. Szabó Sándor

Olvasószerkesztő: Szabó Ibolya

Az írások eredetileg megjelentek: <http://omagyar.blog.hu>

A borító az **Ómagyarország – Az Átkerülés napjai** c. könyv borítójának felhasználásával készült. Az eredeti borító Szentesi Kálmán munkája.

A könyv az *omagyar.blog.hu* oldalon keresztül is megrendelhető.

A kötet elektronikus közlése a *Creative Commons* 2.5 licence alatt történik. A kötet (vagy írásai egyenként, részletekben) szabadon másolható, terjeszthető, előadható, illetve feldolgozások hozhatóak létre, amennyiben az eredeti szerzők, a művek címe és a licenc feltételei megnevezésre kerülnek. A licenc nem befolyásolja a szerzők műveikkel kapcsolatos jogait.

Bővebben: <http://creativecommons.org/licenses/by/2.5/hu/legalcode>

Előszó

Ómagyarország 2008. október 25-én született meg, amikor Komárom-Esztergom megye keleti fele és néhány más szomszédos terület egy ismeretlen jelenség miatt átsodródott az ókorba, Kr. e. 280-ba. A spontán időutazás mintegy 360 000 embert érintett - és persze az egész ókori világot, mert a történelem ezek után már nem lesz az, ami volt. Vagy lett volna, ha nincs az Átkerülés.

Ómagyarország a szélesebb közönség számára egy blogon vezetett fiktív napló formájában vált megismerhetővé, mára pedig egy komplex, több szerző és sok aktív olvasó által alakított világgá vált. Egyszerre alternatív történelem, tudományos-fantasztikum és történelmi gondolatjáték. Különféle emberek életét ugyanúgy nyomon lehet követni benne, mint az Átkerülés okozta gazdasági, politikai, technikai változásokat, egy kis falusi család hétköznapi gondjai éppúgy helyet kapnak benne, mint a nagy hadicselekmények elemzései, vagy éppen a Krisztus születése elé került keresztyéniséggel kapcsolatos eszmefuttatások. Senki sem kerülhet át úgy Ómagyarországra, hogy ne találná meg benne azt, ami őt is érdekli, ami őt is érinti.

A **Levelek Ómagyarországról** a blogon közölt novellák gyűjteménye. Novellák, vagyis önállóan is élvezhető írások, nem szükséges hozzájuk semmiféle előismeret azon kívül, hogy a háttérüket alkotó világ milyen esemény következtében jött létre. Témáik változatosak, felvillantva egy világ különféle részeit, időrendbe állítva pedig tükrözik a gondolatjáték során múltba került jövő okozta változásokat: az átkerülés sokkját, a helyzettel való megbirkózás veritékes munkáját, majd az ókori népekkel való óvatos, később egyre intenzívebb ismerkedést, végül pedig a gátlások nélküli beavatkozásokat, manipulációkat. De nem csak nagy történelmi tablókat rejtenek az Ómagyarországról érkezett levelek, hanem emberi történeteket, amikben akár az is magára ismerhet, aki ezzel a kötetel kezd az ismerkedést az átkerült világgal. Az igazi emberi történetek pedig kortalanok – legyenek a korok bármennyire is összekeveredve.

Tartalom

Szabó Péter: Airport 280BC (<i>az Átkerülés éjszakája</i>).....	6
Szabó Péter: Mint újrakötött kéve (<i>Á.u.¹ 1</i>).....	24
Szabó Péter – Fülöp Gergely: Expeditione Iulia (<i>Á.u. 1</i>).....	30
Cs. Szabó Sándor: Szemet szemét (<i>Á.u. 15</i>).....	49
Cs. Szabó Sándor: A rabszolgakereső magányossága (<i>Á.u. 26</i>).....	52
Cs. Szabó Sándor: Ómagyarország fejlesztési terv (<i>Á.u. 30</i>).....	64
Balogh Zoltán: Erőskarú Nél holdutazása (<i>Á.u 32</i>).....	75
Cs Szabó Sándor: Vigyázó szemetek Rómára (<i>Á.u. 40</i>).....	85
Könyvajánló	107

1 Átkerülés után. Á.u. 1 = Kr.e. 279

Szabó Péter

Airport 280BC

(az Átkerülés éjszakája)

A következő villám vakító fénye után a pilóta nehezen nyerte vissza a látását, pár pillanatig csak vakon pislogott, két kézzel a botkormány szarvait tartotta, bár a robotpilóta ebben a magasságban még tette a dolgát. Ahogy a szempillái mögött egymás tükörképeiként villódzó villámfények lassan elhalványodtak, ismét a szélvédőre tapasztotta a szemét és próbálta beazonosítani a város fényeit. A rádiókapcsolat pár perce végképp megszűnt az irányítóval, a vihar elektromágneses zavarai a rádióhullámokat ismeretlen frekvenciák és amplitúdók felé térítették. Ez nem volt gond, Radácsi gyakorlott főpilótának számított, nem ez volt az első viharos leszállása. Mellette a másodpilóta ülésében Horváth sem látszott különösebben izgatottnak, a feje felett tekergette a gombokat, állította a kapcsolókat és közben folyamatosan próbálta rádión elérni a földi irányítókat.

- Torony, Torony, itt az MA-0417 járat. – Horváth hangja tárgyilagosan, érzelemmentesen csengett, mint párszáz leszállása során eddig mindig. – Kérek engedélyt leszállni.

A rádióban vadul sercegett az elektromosan töltött részecskék kakofóniája, de a torony nem jelentkezett. Az altiméter ráérősen pörgött lefelé, ahogy délkeleti irányból, valahol az M5 autópályával párhuzamosan a Fokker 70-es a repülőtér felé ereszkedett. A milánói járat a rutinjáratok közül is az egyik leghétköznapiabb volt, az út alig több mint másfél óra, amiből a levegőben talán hatvan percet töltött a gép. Az utastérben már elhangzott a felhívás az övek bekapcsolására, a kis képernyők visszahúzódtak a helyükre, az utasok és a személyzet gondolatban már a földön járt.

A gép lassan az alsó felhőhatár alá bukott, innen már akár az autók fényeit is látni lehetett, a repülőtérét pedig jóformán lehetetlen volt eltéveszteni. Radácsi szeme is a megszokott fényeket és formákat kutatta az északnyugati horizonton, de csak az éjszaka ásító sötétsége nézett vele szembe. Tudata mélyén egy vészcsengő kezdett halkán berregni, de a napi

rutin ezt a jelzést még elnyomta. Horváthra nézett, aki viszont rá bámolt.

- Hol a faszban van a beton, Sanyi? – tette fel a kérdést Radácsi, miközben az automata pilótát a vészhelyzeti protokollnak megfelelően, de teljesen öntudatlanul kikapcsolta.

- Előttünk 15 kilométerre – jelentette ki Horváth, de hangja már nem volt olyan tárgyilagos, mint pár másodperce.

- Te látod, bazmeg? – kérdezte Radácsi és kocsányon lógó szemekkel nézett ki a szélvédőn. - Magasság?

- Ezer – vágta rá Horváth. A műszer szerint éppen most süllyedtek háromszáz méter alá, a skála lábban mutatta a magasságot. A repülőgép reflektorai mélyen levilágítottak a föld felé, sápadt csóvájuk valahol közvetlenül a felszín felett enyészhetett el. Alattuk, éppen a láthatóság határán fakoronák fekete árnya tűnt fel. Az égnek előttük már régen sárgás fényben kellene úsznia Budapest esti kivilágításától. Jobbra kellene lennie Ecser fényeinek, de ennél jóval fényesebben látszódnának a beton irányfényei és mögöttük a repülőtér építményeinek fénye.

- Futóműveket ki. – Radácsi szinte rátapadt a szélvédőre, annyira igyekezett észrevenni valami fényt odalent. – Magasság ötszáz.

Ahogy lejjebb ereszkedtek, a fényszórók kékes, halott vibrálásában egy hatalmas erdő kusza ágainak szövédékből álló koronaszintjét látták maguk alatt és előtt is. Radácsi egyenesbe állította a kormányt és egy kis tolóerőt küldött a két motorra. A gép orra vízszintbe emelkedett.

- Helyzetmeghatározást kérek – reccsent keményen a hangja. – Futókat vissza!

- GPS kapcsolat nincs. Rádiókapcsolat nincs. A radar üres. – Horváth vadul nyomogatta maga előtt a konzol tucatnyi gombját. – Pozíció ismeretlen.

- Emelkedés háromezerre! – Radácsi úgy gondolta, hogy odafentről talán észreveszik a város fényeit és le tudják tenni végre a gépet a repülőtéren. A vihar és a vele járó villámlások közben teljesen megszűntek, az ég en sziporkáztak a csillagok.

- Az utasok? – kérdezte Horváth. – Mit mondjunk?

- Időjárási körülmények miatt 15 perccel késünk – Radácsi ránézett Horváthra. – Vagy mondjuk el, hogy nem találjuk Budapestet?

- Szerinted nem tűnt fel nekik, hogy túl sötét van odakint?

A szintjelzők mutatója monoton egyenletességgel süllyedt, ahogy a hajtóanyag fogyott a tartályokból. Horváth előtt egyszerre villant fel két

piros lámpácska és utána egyből felhangzott a vészjelzés is – még húsz percnyi üzemanyaguk volt, a két Rolls-Royce motor ezután már csak holtteher lesz a szárnytőveken. Radácsi angolul forgalmazott egy másik géppel, ami valahol nyugatra keringett hasonló módon, mint ők, mert nem találta a célállomás repülőterét, a bécsi Schwechatot. Homlokáról kövér izzadságcseppek gördültek le szemöldökéig, majd a szeme sarkáig, amitől alig látott, kapkodva törölgette a szemét, miközben rádiózott és bámult ki az ablakon. Öt géppel beszélt idáig, de már csak ketten voltak a levegőben, a másik háromnak korábban elfogyott az üzemanyaga és megpróbáltak leszállni valahol. Azóta semmit sem hallott róluk. Radácsi képtelen volt felfogni a helyzetet és veszettül káromkodott.

Horváth rezignáltan ül a helyén, fülhallgatója a tarkóján átvetve lógott előre, már nem volt kíváncsi a másik gép pilótájára. „Felesleges a halottakkal beszélgetni” – jutott eszébe a morbid gondolat, amin majdnem hangosan elröhögte magát. Aztán a holnapi meccsre gondolt és kivette a Londonba szóló jegyet, meg a belépőt a belső zsebéből. Kovács rávette múltkor, hogy elkísérje egy futballmeccsre. „Az igazi futballra, apukám, az igazira.” – szinte hallotta Kovács idegesítő, nazális hangját, ahogy magyarázza neki az amerikai foci szépségeit. Igazából a meccs nem érdekelte, Kovács nővére, a negyvenes éveit elején járó Ágota viszont annál inkább. Az ő kedvéért az egész szezont végignézte volna. Most mellé szolt a jegye a Wembleyben. New Orleans Saints – San Diego Chargers, olvasta a jegyen és tényleg közel volt a hangos nevetéshez. A szentekkel nem lesz gond, hamarosan találkozik velük... Aztán Ágotára gondolt és most tényleg felröhögött – percekben belül véres, megégett húscsafatokká fog szakadni, de a testét ez nem érdekelte. Hatalmas erekciója volt.

Az utastérben viszonylagos nyugalom honolt, szerencsére a hetven férőhelyes gépen még félház sem volt, ezen a járaton ilyenkor már csak az utazott, akinek muszáj volt. Fiatal menedzserek, üzletkötők, hivatalnokok és szabadnapos luxuskurvák, akarom mondani, escortlányok, javította magát Horváth gondolatban – turista egy szem sem. Amikor a légikísérő közölte az utasokkal, hogy „időjárási körülmények miatt” negyed órát késnek, nem lepődtek meg és nem is voltak különösebben idegesek. Az esti járat utasai általában már nem sietnek sehova. A negyed óra végén kicsit morgolódtak már, amikor a kapitány kérte a figyelmüket. Radácsi nem kertelt, sose volt a szokása, de most főképp nem látta értelmét. Elmondta, hogy nem tud rádiókapcsolatba lépni a repülőtérral és nem is látja a leszállópályát. A többi gépről nem tett említést, feleslegesnek találta ezzel

is terhelni az utasokat. A szavait először hitetlen csend követte, de utána elszabadultak az indulatok. Ordítózás, sírás és hányás – a legjellemzőbb reakciók. A kapitány várt egy kicsit, majd folytatta a tájékoztatást. Megpróbálja a gépet letenni egy sík helyre, valami útra, vagy nagyobb mezőre, de ehhez ki kell fogyasztani a tartályokból az üzemanyagot. Csak egy könnyű géppel van esélyük túlélni a kényszerleszállást. Ehhez a segítségüket és együttműködésüket kérte. A harminckét utas és a négyfős személyzet nem tudott mást tenni, engedelmeskedtek a kapitánynak és a székekhez szíjazva várták sorsuk beteljesedését.

- Hölgyeim és uraim, itt a kapitány beszél. – A hangszórókból enyhén torzítva hallatszott Radácsi kicsit rekedt és fáradt hangja. – Öt perc múlva leszállunk az előttünk elterülő mezőre. Kérem, hogy hajoljanak előre, karjukkal húzzák magukat a lábaikhoz és hajtás le a fejüket. Csak azután hagyják el üléseiket, amikor arra utasítást kapnak. Isten legyen Önökkel!

A gép kissé megemelt orral, szinte hangtalanul siklott, csak a géptörzs remegett a szárnyak rázkódásától. Majd egy nagy döccenéssel földet ért a hátsó futómű, mire a sugárféktől felvisítottak a hajtóművek. Radácsi nem tudhatta, hogy a mező valójában egy nagy láp, ezért a gép hatalmas súlya ék alakú mélyedést vágott a felázott, tözeges talajba, a hátsó kerekek egy pillanat alatt leszakadtak és a géptörzs a rántástól hirtelen jobbra tért ki. A gép padlólemezének hátsó része a kerekekkel együtt levált, az ott ülő utasok a reverz iszonyatos süvöltésétől megsüketülve estek ki a padlóval együtt a gépből és tűntek el a sötét éjszakában. Aztán a hajtóművek hangja elmaradt valahol, a leszakadt szárnyak magára hagyták a gép csonka törzsét. A maradék utastér tele lett korommal, kerozinnal és fekete, sáros földdel, a megsemmisülő géptörzs fémes csattanásai, a megkínzott fém halálsikolyai és csikorgásai, az elektromos vezetékek csonkjainak szikrái az egész világot betöltötték. Az orr-rész is becsapódott a talajba és a gép hason csúszva, magatehetetlenül, egyre csökkenő sebességgel túrta fel a mező eddig érintetlen talaját és végül egy bő négyszáz méteres csúszás után, félig eltemetve nyugvópontra ért. A roncs nem gyulladt ki, nem volt minek égnie benne, a szárnyak csonkán meredtek valahol a mezőn a törzs maradványai mögött, a motorok csendben ültek a sárban.

A mezőn halott csend lett ismét, majd pár pillanat múlva a hangzavartól megriadt békák is újrakezdték évezredek óta változatlan éneküket.

A falu lakói hallották a földöntúli hangot a közeli mező felől, de éjszaka nem mertek elindulni és megnézni, hogy mi is történhetett. A kutyák is nyüszítve húzódtak közel a tűzhöz, aztán az éjszaka hátralevő idejében folyamatosan acsarogtak. Ők is hallották a farkasfalkák vonyítását, amelyek a mezőre gyűltek. Reggel a férfiak kis csoportja felfegyverkezve elindult felkutatni a helyszínt, amit sokáig nem is kellett keresgélniük. A falu határában elterülő vizenyős réten egy hatalmas, ismeretlen anyagból készült valami nyilvánvalóan széttépett darabjai és furcsa öltözetű hullák, meg letépett karok és lábak heverték szerte-széjjel. Aztán meglátták a mezőbe hasított mély árkot, amiben, mint valami csatornában, csillogva összegyűlt a talajvíz. Az árok végén, félig egy földkupac alá temetve, egy henger formájú barlang nyílása látszott, aminek szájában kis tűz lobogott. A barlangban, a tűz mellett három embert láttak, egyikük bátortalanul integetett feléjük, a másik kettő a tűz mellett gubbasztott. Furcsák voltak, az öltözetük így messziről egyetlen szomszéd faluéhoz sem hasonlított.

- Hahó, jöjjenek már ide, az isten szerelmére! – kiabált az egyik barlanglakó feléjük valami ismeretlen nyelven. – Ennyi ideig tart Pest határában megtalálni egy lezuhant repülőt?! Még a tévések sem...

A kiabáló, nagydarab férfi hangja elakadt és leejtette integető kezét, ahogy a kis csoport a közelében ért, és észrevette a kezükben a felajzott íjakat. Az íjászok bőrvértjeinek fémdíszítései és a tegezek fémborítása vakítóan csillogott a reggeli nap narancsvörös fényében. A fejükre húzott csúcsos bőrsipkák vicces kis törpékhez tette őket hasonlatossá.

- Te vagy a Morgó, bazmeg? Mi ez a faszság?! – A férfi hangja dühösen csattant fel újra. – Horváth Egon másodpilóta vagyok, Malév MA-0417-es járat. Hívtátok már a kibaszott mentőket? Szóltatok a rendőröknek? Mi a faszt csinál...

- *Sender nőren! Sender nőren!* – kiáltott rá az íjászok vezetője és az íjával a földre mutatott. – *Jelü!*²

- Mi a fasz bajod van, öreg?! – ordította neki Horváth és elindult a férfi felé. Az íj idege pendülve lőtte ki a nyílveesszőt, ami surranva szelte át a célhoz vezető 40 métert és belefűrődött Horváth lábikrájába, aki azonnal összeesett és úgy visított, mint egy leszúrt malac. A másik kettő alak a barlang mélyére menekült.

2 *Feküdj a földre! Feküdj a földre! Most! (képzelt szkíta nyelven)*

- *Najür sen!*³ – mondta az íjász, mire két fiatalabb társa lassan odaóvakodott a még mindig visító Horváthhoz. Látták, hogy ártalmatlan, a saját fájdalmán kívül nem érez semmit a világból. Az egyik kitépte a lábszárából kiálló nyílveesszőt, mire Horváth elcsendesedett. Elájult a fájdalomtól, vizelete sötét foltként lassan átütött a nadrágján.

Az öregebb íjász képzeletében már az aranytallérok csengtek, ahogy a nagypiacon leszámolják a kezébe ennek a különösen jól megtermett és erősnek tűnő rabszolga a vételárát. Elmosolyodott, és a nagy, szürke harci ménre gondolt, amit azoknál az ostoba, hegyi keltáknál már régen kinézett magának. Ha a másik kettőt is sikerül élve elfogni, telik majd másra is. De lehet, hogy azt a hosszú hajú nőt, aki beszaladt a barlangba, megtartja magának, kellene már egy új ágyas. A gondolatra bőrgatyájához nyúlt és ábrándozva megvakargatta heréit. Igen, megtartja, aztán legfeljebb később eladja. A káráló asszonyt meg kidobja végre az átkozott disznói közé, amiket a keltáktól vásárolt neki rohadt drágán és gyűlölte őket. Hangosan felnevetett. Ez volt élete legjobb napja.

A nagydarab idegen ájultan, összehugyozott és cafatokban lógó ruhában hevert előtte. Nagyon magas lehetett, talán még Aujinál is magasabb, pedig ő két fejjel magasodott a népe feje fölé. És kövér volt, rettenetesen kövér, két embere szabályosan lihegett, amikor ledobták elé a nagy testet. A furcsa ruha alól, ami nem bőrből, hanem valami gyenge vászonból volt, kitüremkedett szőrpihés, fehér hája.

Eszébe jutottak az asszony rohadt disznói, pont ilyen volt azoknak is a hasuk. Dühösen belerúgott, de az ájult alak meg se moccant. A férfi keze petyhüdten hevert a teste mellett, látta, hogy ezzel a kézzel sose dolgoztak, de nem is harcoltak. A rózsaszínű tenyér, a hiánytalan számban és terjedelemben megtalálható ujjak, az ápolt körmök, mind-mind árulkodók voltak. Ez nem lesz sose jó rabszolga... Dühösen mordult egyet, és arra az átkozott lóra gondolt. Megint rúgott egyet. Ló sem lesz. Tekintete a férfi csuklójára ugrott, ahol egy nagy ezüst armillát vett észre. A karperec nagyon finom kidolgozású volt, érdes végű ujjai szinte nem is érezték a minta finomságát, amikor megtapogatta. Apró, egyforma fémhengerek voltak szorosan egymás mellé illesztve még apróbb fémcsuklókkal. A felső részén az armilla kiszélesedett és egy csodálatos korong alakú, csillogó

3 *Hozzátok ide!*

kristályt fogott körbe. Nagyobb volt, mint Elün arany drachmája, amit az a fattyú a nyakában hordott. Elámult. A kristály alatt három ezüst pálcikát látott, az egyik pálcika magától járt körbe. Amikor a pálcika a fordulata közben felé mutatott megdermedt a félelemtől, de végül semmi sem történt, a pálcika egyforma lendülettel járt tovább körbe-körbe. Megkönnyebbülésében a hála jelét rajzolta maga elé önkéntelenül a levegőbe. A korong szélén tizenkét vonást számolt össze. A Tizenkét Hold jutott az eszébe, a kurgánok tetején égő máglyák, ahol minden újholdkor tüzeket gyújtanak a Holdanyának, hogy fényükben visszataláljon hozzájuk, megvilágítsa az éjszakát és termővé tegye a nőstényeket – embert és állatot egyaránt.

Felnézett az égre és a kiteljesedő világosság ellenére, a mélykék nyugati égen, nem messze a láthatár felett, észrevette a Holdat. A Holdanya arcának fényét már jórészt felfalta a Sakálfalka, aminek ezüstös prémje haloványan csillogott a korong sápadt felén. Tudta, hogy ez a karperec sámánvarázslat és azt is, hogy ehhez a férfihoz ő nem nyúlhat hozzá. Rossz kedve fokozódott, felnézett. Három másik íjász is döbbsen bámult a háta mögül az ájult ismeretlenre, aztán tekintetét látva félreugrottak. Még csak el sem lophatja a kristálydrachmát, mert ezek az ostobák mindent láttak.

- Ündöz! – fordult a legfiatalabbhoz. – Fuss a sámánhoz és gyere vele ide. Csak neki szólj!

A barlang szája felé nézett, ahol két embere ácsorgott tanácstalanul.

- Hozzátok már ide a másik kettőt, barmok! – Nagyon dühös volt, arra gondolt, hogy otthon elveri az asszonyt. – Verrü tépje le a heréteket, lusta disznók!

- Nem látjuk őket – mutatott az egyik íjász tanácstalanul a barlang belseje felé.

- Akkor menjetek utánuk, vagy talán arra vártok, hogy én menjek?! – csattant fel fenyegetően a hangja, ideges volt, sav tódult fel a torkába. Az asszonyt kegyetlenül meg fogja verni.

A két legény behúzott nyakkal elindult a barlang felé, kis bronztörökét szűrásra készen tartották maguk előtt. A barlang szája sötét üreg volt, előtte mindenféle ismeretlen dolgok heverték szerteszéjjel. Ahogy most szétnézett a mezőn, Iskündü megborzongott. A nappali fény kiteljesedésével a nyílt térségen fokozatosan teljesen láthatóvá vált az a felfordulás és pusztítás, amit az az éjszakai nagy hangzavar okozott. A térségen álló fák jó része derékba tört, a mező közepén a vízzel telt árok nyílt sebként húzódott keresztül és mindenfelé fémesen csillogó vagy

tompán fénylő ismeretlen tárgyak heverték, amelyeknek határozottan olyan szaga volt, mint a sámán egynémely kivételesen jól sikerül főzetének. Tőle jobbra, úgy négy tucat lépésre egy nagy menhír meredt felfelé az égnek, ami olyan volt, mint valami nagy hombár, amibe a terményeket szokták a földbe rejteti. Ha az a hombár az istenek ajándéka és tele van gabonával, akár két holdévig is megélnek belőle. Látott még két hatalmas tutajt, amelyek partra vetett roncsként heverték, bár nem tudta, hogy domború felületükön ugyan hogy a fenében tudtak biztos lábbal állni. És volt pár hulla is, ugyanolyan ócska vászonruhákban, mint a kövér sámán. Hármát meg is nézett közelebből és nyugtalansága egyre nőtt. Mindegyik csuklóján ott volt a karperec, bár azok nem voltak egyformák. Úgy érezte, hogy a mező amúgy jéghideg talaja tűzforróvá válik a talpa alatt, a fényes napkorong égette a bőrét, és nehezen vette a levegőt. Ezek a halottak itt egytől egyig sámánok. A halott sámánnál nincs rosszabb előjel, itt pedig egyből talált hármát is.

Magában átkozta az egész földet, amit Auji parancsára kellett két éve elfoglalnia. A népe a nyugvó napot követve csak pár éve kelt át a Fehér Hegyek Kapuján és ért le erre a síkságra, ami a vezéreket és a táltosfőket emlékeztette a mondák Elveszett Országára. A mocsarak, a lápok, a folyók és a tavak, a hatalmas tölgyesek és az ilyen rohadt mezők, mint ez itt – Iskündü hegyeset köpött maga elé – azt sugallták a vezetőinek, hogy itt kell megtelepedniük. Mióta erre az átkozott földre jöttek, Iskündü végig azt remélte, hogy egy nap továbbállnak. Sereget vagy harcosokat nem találtak, csak elszórt falvakat, nyomorultul tengődő, az állataikkal egy fedél alatt élő embereket, akik harc helyett jajveszékelve kértek kegyelmet. Megkapták, mert élve többet értek, a rabszolga-kereskedők hamar megtalálták az új urakat és gyorsan fellendült az üzlet.

Iskündü faluja az egyik utolsó volt Auji területének nyugati végén, ide már nagyon közel volt a folyó, fél napi járásnál is közelebb. A folyó túlszárnyán éltek azok az ostoba és magukat nagyon nagyra tartó kékruhás barbárok, a „keltik”, akik még a bőrnadrágot és a rendes íjat sem ismerték, de a lovaik csodálatosak voltak. Iskündü lovai is szépek és kezesek, kecses mozgású, finom csontú jószágok, de a kelta lovak mások. Szikár, hatalmas, vastag csontozatú állatok, amelyek zokszó nélkül bírták napokig egyhuzamban vinni akár a legnehezebb harcost is. Igénytelen és érzéketlen csatalovak, olyanok, mint az a szürke mén, amit jó fél éve már megcsodált

a folyóparti piacon. A barbár négy tucat drachmát akart érte kapni. Iskündü nem is tudta, hogy létezik ennyi pénz egy kupacban a világon, de megfogadta, hogy előteremti. Az a ló kell neki. Mióta ez a gondolat befészkelte magát a fejébe, megváltozott. Elmaradtak a tivornyak, a vadászatok és átvette helyüket az adóbehajtás és a rabszolga-kereskedelem. Kegyetlenül sanyargatta a rábízott területet, mindenkiből kisajtolta minden terményt és terméket, ha kellett elvette erővel, és aki ellenállt, azt megölette. Akit meg életben hagyott, azt eladta a bőrére kent avas olajtól messziről bűzlő, színes rongyokba öltözött trák kereskedőnek, Bazsírnak - hogy Íje messe ki csorba törével a szívét -, aki szemtelenül keveset volt hajlandó fizetni értük, mert látta Iskündü, hogy nagyon kell neki a pénz.

A rábízott terület alig két évnegyed alatt jóformán pusztasággá vált, csak azok a szolganépek maradtak helyben, akiknek nem volt szabad költözésük és a majorságokban dolgoztak neki. Aujit nem érdekelte a hozzá is elérkező panaszok sora – Iskündü megfizette a rá kirótt adót, harcosokat küldött, a többi az ő dolga volt, ebbe a fejedelem nem szólt, de nem is szólhatott bele.

Iskündü megtapogatta az övére fűzött tarsolyt, ami súlyosan lógott a derekáról. Nem kell már sok, csak pár drachma és megveszi a lovat, ha törik, ha szakad. Aztán lenézett a hájas sámánra és hirtelen felforró dühében belerúgott a magatehetetlenül fekvő alak tomporába. Hogy Íje olvassa meg csontjaidat – gondolta, aztán gyorsan kijózanodott. Hátha tényleg varázsló, visszarántotta a lábát. Emberei kiabálására tért magához, a barlang felé nézett.

A két legény fejvesztve futott felé, nem sokat voltak a barlangban, ahonnan földöntúli üvöltés jött. A legények leugrottak a barlang szájához vezető földkupac tetejéről és sebesen futottak felé. Az üreg szájában megjelent a hosszú hajú nő, kezét a feje felé emelte és velőtrázóan éles hangon sikített. A következő pillanatban megdördült az ég, a nő kezéből lángoló és füstölő farkú csillag szökött az égbe, aminek vörös fénye elvakította a tátott szájjal bámuló Iskündüt. Annyira meglepődött, hogy még megijedni is elfelejtett. A nő abbahagyta a sikítást, a csillag fénye fokozatosan elenyészett a magasban, csak a füst lebegett az álló levegőben.

Iskündü megrázta a fejét és újra a nőre nézett, aki karját felé nyújtva két lépést tett felé. Egy pillanat alatt felajzotta az íját, bár még messze volt tőle a nő. Őt nem fogja váratlanul érni ennek az Íje fattyának a támadása. Nem azért volt ő ennek a területnek a vezére, mert megijedt volna mindenféle lidérctől és rontástól! Látott ő már különb varázslatokat

és boszorkányokat ennél. Az íj idege reccsenve feszült meg és agya már kiszámította azt az erőt, amivel meg kell feszíteni még az íjat, hogy a vessző röppályájának vége a nő mellkasának közepén érjen véget, amikor újabb mennydörgés hallatszott. Egy új csillag szökött ki a nő kezéből, hatalmasan izzó csóvát húzott maga felé, fénye betöltötte az egész eget és arcába sütött a forrósága.

- Takarodjatok! Takarodjatok! – A női alakot öltött démon vérfagyasztó hangon sikított a barlang előtt. Girder és Berler, a két siheder íjász, meg hátrébb álló három társuk a rémülettől megdermedve álltak a réten és nem tudták levenni szemüket Iskündüről, aki üvöltve fetrengett a földön, lángolt a haja, fejéből fekete füst emelkedett, ott, ahol a vörös csillag, amit ez a boszorkány engedett szabadon a kezéből, az imént belebújt. Aztán elhallgatott és csendben feküdt. Csak a démon ismételt vérfagyasztó sikoltására eszméltek fel, és íjaikat maguk mögött hagyva, hanyatt-homlok elmenekültek a falu felé.

A démon maga elé ejtette a kezét. Dús, hosszú vörös haját gyengéden emelgette a friss szellő, magas alakját ruházatának rongyos maradványai éppen hogy eltakarták, de a mögötte még alacsonyan álló Nap átvilágított a rongyokon és láthatóvá tette nyúlánk, magas testének kíváncsú formáit. Keskeny, szabályos vonású arcának szépségét a kormos foltok még jobban kiemelték, magas arccsontjának ívén vékony seb látszott, amelyből gyengén szivárgott a vér. Zöld szemei idegesen fürkésztek a környező tájat, de nem látott semmi mozgást.

- Előjöhetsz – mondta félig hátravetett fejjel, mire a géptörzs roncsolt belsejéből, az ülések összekuszálódott maradványai közül egy fiatal, talán húsz éves fiú bújt elő. Szeme idegesen kutatta a tájat és ádámcsutkája fel-alá járt idegességében.

- Mi volt ez? – Hangja cérnavékonyan cincogott az idegességtől.

- Íjászok voltak. Baszott nagy íjakkal. – A nő akkurátusan megtöltötte a jelzőpisztolyt az utolsó kettő patronnal. – Ha jól emlékszem, a mentőknek nincsenek íjászcsapataik.

- És most mi lesz? – A fiú hangja idegesen remegett és képtelen volt levenni a szemét a füstölgő fejű alakról, akiről csak remélte, hogy halott.

- Most odamész Egonhoz és megnézed, hogy él-e! – A szemöldöke fölé emelt kézzel kémlelte a láthatárt, de nem látott semmit. – Ha él, akkor

idehozod.

- Én? Egonhoz? Idehozom? – A fiú hangja minden szónál magasabbra csapott, teljesen sokkolták a történetek.

- Te. Egonhoz. És idehozod – bólogatott kedélyesen a nő, de zöld szeme kíméletlenül fűródott a fiúéba, aki ijedten kapta el a tekintetét. – Mozdulj már, te szerencsétlen! Én fedezlek, jelentsen ez bármit is.

- De hát... de hát... - A fiú agya zaklatottan kereste a szavakat. – Nem bírom el. Túl nagy. Nem bírom.

- De elbírod, mókuskám – nézett rá metszően. – Mert különben szétlövöm a seggedet, világos?

- Ki vagy te, hogy parancsolgatsz nekem? – horgadt fel hirtelen a srác önérzete és durcásan nézett a nőre.

- Ahogy nézem, gyilkos vagyok, és elég jól lövök ezzel a szarral – lóbálta meg a fegyvert a fiú orra előtt. – Mozdulj már, seggfej!

Az utolsó mondatot üvöltötte, nem bírt semmit sem kevésbé, mint a tesztoszáságot. Tizenkét éve dolgozott a cégnél, három éve első légi kísérő, sokat látott és sokat tapasztalt nő volt, aki a magánéletében is csak magára számíthatott, mert a pasik nem tudták huzamosabb ideig elviselni határozottságát. Hiába nézett ki úgy, mint egy plüsscica, valójában egy ravasz hiúz lapult az ártatlan külső mögött. Harmincegy éves múlt, de nyugodtan letagadhatott nyolc-tíz évet, amit gyakran meg is tett, hogy az ilyen fiatal versenyzők, mint ez is itt, nehogy az első pillanatban összeszarják magukat és hazameneküljenek anyuka karjai közé, amikor neki a lábai között lett volna rájuk szüksége.

Nem tudta, hogy hova estek le a géppel, de a kabinajtóban végighallgathatta Radácsi és Horváth beszélgetését. Radácsi – szegény öreg, két hónapja volt a nyugdíjig és most ott fekszik a roncs orrában holtan. Meg még vagy harmincan itt a gépben és szanaszét a mezőn. Az éjszaka meggyászolt minden halottat maga körül, kisírta magát a tűz mellett, ahol Horváthtal és ezzel a sráccal – ha jól emlékszik a nevére, Gutmann – meghúzták magukat. Úgy gondolta, reggelre biztos megtalálják őket. Ebben igaza is lett, csak a mentőcsapat helyett ezek a sipkás kis pöcsök jöttek és ijással lőttek arra a balfék Egonra, aki mindent indulatból akart elintézni. Csak remélni tudta, hogy az íjászok nem jönnek vissza és a mentőcsapatok végre megtalálják őket. Íjászok, basszameg, íjászok. Megcsóválta a fejét. Nem Afrika felett repültek, hanem Férihegy felé vitorláztak és valahol Pest környékén érhetek földet. Nem tudta hova tenni az íjászokat. Mintha nem is evilágiak lettek volna. Gondolataiból Gutmann

kiáltozása riasztotta fel.

- Él! Életben van! - rázogatta boldogan a földön fekvő Horváth vállát, akinek behemót, öntudatlan teste ide-oda ringott a mozdulatai nyomán, de nem tért magához. – Ébredj már fel, bazmeg! Hallod? Ébredj fel, mert ha beszarak, akkor sem tudlak elcipelni. És akkor az a hülye picna tutira szétlövi a seggemet.

Ahogy rázogatta a nagy testet, a Horváth lábszárából kiálló nyílvevő beleakadt egy rögbe és megfeszült. A fájdalomtól Horváth felüvöltött és ösztönösen felült, majd bal kézzel hatalmasat kaszált a levegőbe. A lendülő kézfej Gutman állcsúcsán csattant, aki egy nyekkenést hallatva homokzsákként omlott az öntudatlanság boldog feneketlenségébe visszahulló Horváth mellé.

- Aztakurva... - Nehezen szakadt ki a nőből a szó. – Férfiak. Férfiakra ne bíz semmit. Soha.

Iskündü mozdulatlanul feküdt, haja kormos és tépett csomókban tapadt koponyájához, az égett szörzet szaga méterekre búzlott. Nem halt meg, lje csak játszott vele, mint a héja a pocokkal, hogy a játék végén még édesebb legyen a húsa. Életben volt, de a fájdalom megtette a magáét és most öntudatlanul várta sorsának beteljesedését. A sors neki Szolnoki Erika harmincegy éves, egyedülálló, a Malév alkalmazásában álló budapesti lakost rendelte végzetnek, aki egyszerűen fejbe lőtte egy jelzőpisztoly töltetével. Most ott állt a férfi felett, csinos kis fitos orrát kényesen fíntorgatta a férfi felől áradó égett szörzszag miatt, de zöld szeme élénken vizslatta a testet.

A férfi nem volt magas, úgy százhatvan lehetett, arcát – már amit az égő jelzőrakéta épen hagyott belőle – barnára sütötte a nap és szárazra cserzette a szél. Széles járomcsontján feszült a bőr, orra mellett két mély árok húzódott le ajka széléig, ami keserű kegyetlenséget, vagy megátalkodottságot kölcsönzött az arcának. Magas homloka felett a megégett ritkás haj őszesbe kevert fekete tincsekből állt. Ránézésre erős negyvenes, de lehet, hogy inkább ötven körüli fazon volt. A ruhája viszont semmi általa ismerni vélt divatirányzathoz nem hasonlított. Csúcsosra varrt bőrsipka hevert a férfi feje mellett, nem tucatarunak látszott, mert míves hasítékok és kis fémfüggelékek szegélyezték. A férfi felsőtestén ujjatlan bőrzeke, valami mellényféle feszült, amelyet zsinórok fogtak össze – a sujtásos menték jutottak eszébe a ruhadarabról. A mellényen kis körömnvi

fémlemezek sorakoztak, félig egymáson fekvé, mint a halak pikkelye és az egész mellényt befedték. A mellény alatt piszkosfehér, hosszú ujjú vászoninget hordott, a nadrágja pedig bőrből készült. A lábán csúcsos végű bőrből és valami vastag vászonzélból készített csizmát hordott. Széles bőrvén egy kis bőrsák lógott, aminek meglazult szájából ezüstösen csillogó érmék potyogtak ki és most ott csillogtak a sáros fűben. Ez megragadta a nő figyelmét és leguggolt. Kezébe vett egy érmét, meglepte a súlya. Egy szalaggal átkötött homlokú férfi profilja domborodott az érmén, és egyértelműen görög szöveg volt köré írva, bár az érme kidolgozása elég kezdetlegesnek látszott. A görög szöveget nem tudta elolvasni, és hirtelen Nikosz jutott az eszébe. Nikosz az Olympic Airlines egyik igen jóképű pilótája volt, akivel Larnakában sikerült „összeakadnia”. Ez az összeakadás majdnem két évig tartott, bár a találkozásai teljesen esetlegesen és a menetrend szeszélyéből fakadóan történtek. Aztán Nikosz eltűnt az életéből, mint előtte sok más férfi. De ez az érme most rá emlékeztette, a furcsa feliratú italokra, cigarettára – óh, de rá kellene most gyűjtani! – és édességekre, amik nélkül a férfi a légyottokat nem tudta elképzelni. Az érme másik oldalára egy négylovas hintót vagy kocsit vertek, de ez az ábra is elég kidolgozatlanak tűnt.

Oldalra nézett, ahol Horváth feküdt, mellette Guttman most kezdett magához térni a rettentő parasztlengőtől és nyögdécselve küzdötte fel magát félig ülő pozícióba. Az érmét az ujjai között pörgetve hozzájuk lépett és határozott mozdulattal felrántotta a földről Guttmant.

- Állj már fel! – mérgesen mordult a fiúra. – Menj a sipkáshoz és ne hagyd magához térni.

Guttman értetlenül és az állcsúcsát simogatva nézett rá.

- Üsd le, ha kettőnél többet pislog, érted? – agyát kezdte előnteni a vörös idegesség, de próbálta visszafogni magát. – Addig megpróbálom Horváthot magához téríteni.

Leguggolt a nagydarab férfi teste mellé, és paskolgatni kezdte annak húsos arcát. A paskolgatásból pár pillanattal később konkrét pofonok lettek és végül megrezzent Horváth arca. A nő azonnal elkapta a kezét és helyből hátraugrott fél métert – nem szeretett volna úgy járni, mint Guttman. Horváth most nem ütött, csak felnyögött.

- Mi a fasz történt? – Mély hangja kicsit rekedtes volt még, de látszott, hogy magánál van.

- Nyugi, Egon! – Erika a férfi arca felé hajolt, úgy beszélt hozzá. – Keményen landoltunk.

- Azt tudom, bazdmeg... izé, bocs... - Egon félájultan is képes volt elszégyellni magát Erika előtt. – Utána mi történt?

- Jöttek ezek a pörgesipkások és nyilakat lödöztek – biccentett a holtápadt Guttman felé, aki le nem vette volna a szemét a földön fekvő alakról. - Az egyik a te lábadban van.

Horváth félig ülő helyzetbe emelkedett, könyökére támaszkodva nézett le a lábára és az abból kimeredő nyílvevő láttán teljesen lefehéredett. Megint az ájulás szélén volt.

- Hé! – kiáltott rá keményen a nő. – Ne nézd, ha nem bírod, oké?

Horváth gyerekkora óta rosszul volt az injekciós tűktől és a vérvételtől. Minden orvosi beavatkozás előtt rettegett a tű gondolatától és a ritka vérvételek esetén szinte biztos volt, hogy elájul a procedura közben. Most pedig egy hatalmas nyílvevő állt ki a lábszárából. Ez már akkora sokk volt, hogy el sem tudott tőle ájulni. Fájdalmat azonban érdekes módon nem érzett.

- Oké, oké... - nyögte végül. – Nem is fáj... Annyira.

- El kell törnöm a vesszőt, csak úgy tudom kivenni belőled – Erika akkurátusan felmérte a sebesülést. – A hegye kijött a másik oldalon.

- Muszáj? – Horváthot a hideg veríték öntötte el a gondolattól. – Meg kellene várni az orvosokat...

- Orvosokat? – A nő kicsit gúnyosan nézett le rá. – Szerinted nem értek volna ide Pestről fél óra alatt még az éjszaka? A jeladónk folyamatosan megy és mégsem találtak eddig ránk, pedig Dabasnál nem lehetünk messzebb. Meg aztán, ez a faszi és a bandája hasonlít szerinted a magyar átlaghoz?

Horváth elfordította a fejét és rábámult Iskündüre, aki mély ájulásban feküdt tőle pár méternyire. A felé néző arc csúnyán meg volt égve, a koromtól körülvett friss, rózsaszínű sebek csillogó váladékot eresztettek magukból, de az ép részletek inkább egy távolkeleti arcra hasonlítottak. Egon hányingerrel küzdött.

Erika kihasználta figyelmetlenségét és hirtelen mozdulattal ráfogott a nyílvevő rövidebbik végére. Egyik kezével stabilizálta a vesszőt, a másikkal pedig a bemeneti nyílás felett elroppantotta azt. Gyorsan fogást váltott és a vesszőt egyetlen mozdulattal kirántotta Horváth lábából. A férfi sebzett állatként üvöltött fel, de nem ájult el, sőt.

- Miért nem szóltál, bazdmeg?! Miért nem szóltál?! – üvöltött a nőre, aki mozdulatlanul állt felette, kezében a véres vesszővel.

- Mert akkor elájultál volna, bazdmeg. – A gúnyos válasza Egon

nem tudott mit mondani. Most viszont kifejezetten érezte a sebt.

- Fáj – közölte végül fahangon, mint egy durcás kisfiú, amitől Erika lelkében megrezdült valami. Illetve a melltartójában és a bugyijában rezdülhetett meg valami, mert ott érzett furcsa dolgokat. Mindig vonzották a mackós pasik, akiket istápolgatni kell, de eddig Egonra nem tudott így gondolni. Most viszont határozottan meg kívánta védeni ezt a kis mackót. Hiszen olyan árva szegény.

- Persze, hogy fáj – sóhajtotta. – Fel tudsz állni?

- Megpróbálok – Egon fújtatva felült és ép lábát maga alá húzva, kezeivel háta mögött támaszkodva ellökte magát a földtől. Ép lábára nehezedve felállt, de ahogy letette a sérült lábát, sziszegve kapta is vissza. Féllábú gólyaként állt a mezőn. – Nem bírok ráállni.

- Támaszkodj rám – szólt a nő és mellé lépett. Átkarolta a férfi derekát, hozzásimult a testéhez, mire az fél kezét a nő nyaka köré tette és a nőre támaszkodott. Erika felkészült a súlyra és meglepetten vette észre, hogy nem is olyan nehéz ez a maci.

Iskündü ebben a pillanatban kezdett nyögdécselni, mire Guttman ijedten ugrott hátrább tőle. Idegei pattanásig feszültek az elmúlt órákban és mostanra már teljesen szétesetten viselkedett. Nem tudta végrehajtani a nő utasítását és Iskündü három pislantás után magához tért.

- *Íje nille bossam maa!* – nyögött fel és arcához emelte kezét. Ahogy a sebhez ért a keze, fájdalmában felüvöltött. – *Sorrottheme ne igyilazzan...*

Fektében elfordította a fejét és meglátta maga mellett a nőt meg a férfit. A két alak egyé forrt, ahogy a lassan felkelő nap a hátuk mögül megvilágította őket. Csak a kontúrokat látta, a nagytestű férfi és a magas nő egy alakot formázott. Íje és Ilissza. A mondák egybeforrt istenségei, vagy inkább démonai. A testvérek, akikből szeretők lettek és ezért az Ősanya büntetésből egybeforrasztotta őket, de úgy, hogy szeretkezni ne tudjanak. A jó és a rossz megtestesítői, az ember sorsának kovácsai, akik egymás mellett élnek, csípőjükön összeöle és éppen ezért soha nem lehetnek együtt, de egymás mellett járnak. A beteljesíttetlen ígéretek, a hamvába holt vállalkozások és a vesztes csaták démonai. Minden szkütajj rettegett istenei. Iskündü életben ezerszer vette már a szájára az istenpáros férfitagjának, Íjének a nevét és röhögött azokon, akik ezt nem merték megtenni. Most viszont itt állt előtte maga Íje, és Iskündü biztos volt benne, hogy tudja, mennyire nem tisztelte eddig a nevét. Bármekkora fájdalma volt, lassan összeszedte magát – Guttman ezt is tisztos távolból nézte – és

valami térdeplő testhelyzetet igyekezett felvenni a két alak előtt.

- *Lemassassa Ijjean, Ilisszaan... Kerendelmü me saan.* –kántálta folyamatosan és homlokát a földhöz verdeste. - *Kerendelmü me saa... Kerendelmü me saan...*

- Mit mond? – nézett Egon a nőre értetlenül.

- Nem mindegy? – válaszolt a nő. – Be van szarva tőlünk.

Választ sem várva kicsit oldalt lépett, Egon a fogai között sziszegve utána ugrált. Erika belerúgott az alak oldalába, mire az ijedten abbahagyta a kántálást.

- Na, idefigyelj apukám! – nyújtotta ki a kezét és hosszú mutatóujjának vérvörösre festett műkörme Iskündü orrától pár milliméterre rezgett, miközben sziszegve beszélt a férfihez. – Nem érdekel, hogy honnan szalajtottak, de szedd össze magad és vigyél minket biztonságos helyre, mert kinyuvasztalak, te szarházi!

Iskündü megbabonázva bámulta a démont és érteni vélte a szavait. Hajlékot akar magának és enni akar. Csak remélte, hogy nem embereket eszik. Véres és gennyes bal orcáját feledve, jobb kezével a háta mögé mutatott.

- *Iskündüje tannya. Iskündüjje tannya* – kántálta folyamatosan, hogy arra van a szállása.

Erika nem vette le a szemét a megégett arcú férfiról.

- Iskündü! – Hirtelen felkiáltott, mire a férfi, mint akit villám sújtott megdermedt és kitágult pupillákkal révedt a nő arcába. - Erika! – A nő kezét teátrális mozdulattal lendített maga felé, mutatóujja a mellkasára irányult.

- *Eerikka... Eerikka...* - Iskündü ritmikusan verte a fejét a földhöz.

- Legalább tudjuk, hogy hívják – A nő a némán rá támaszkodó Egonra nézett. – Bár szerintem teljesen zárlatos.

A telet sikerült átvészelnük Iskündü falujában, ahol ezek a furcsa keleti vonásokkal rendelkező népek végül a szívükbe zárták a három magyart. A falu népének már az nagyon tetszett, hogy Iskündü, a Véreskezű, ahogy a háta mögött hívták, az egyik legjámborabb kharka lett Auji birodalmában, aki ugyanakkor szépen meg is tollasodott az idegenek tudásának köszönhetően. A nő és a két férfi sok különös jártassággal bírt, amikkel a szkütajok legnyugatibb fiai, az abharok, ahogy magukat nevezték, nem rendelkezett. Tudtak tüzet csinálni egy kis eszköz segítségével, ami szikrát

hányt, majd egy fényes kékes sárga lángocska csapott ki belőle, a kis csenevész Gutmanu – aki elég jó lovasnak bizonyult – csodás lószerszámokat és felszereléseket rajzolt nekik a bőrökre, amelyeket megcsináltak és kiderült, hogy segítségükkel könnyebben ülhetik meg a lovakat. Eerikka – a két férfi főnökasszonya – pedig olyan szépen énekelt egy számukra ismeretlen nyelven, de a saját dallamviláguknak megfelelően, hogy szem nem maradt tőle szárazon, amikor újhold idején összegyűltek a Holtak Mezején.

Iskündü végül március elején megvette a keltáktól azt a deres mént, amire már vagy egy éve ácsingózott. Nem egyedül ment a vásárba, vitte magával Guttman Zsoltot – huszonhárom éves betanított munkás, árumozgató a budaörsi Tescoban – is, aki addigra a lovászat isteneként tiszteltek és ehhez mérten a jólétnek megfelelően nagy arcot növesztett. Amikor a kis Guttman meglátta a hatalmas lovat, aminek a marja a feje búbja felett vagy harminc centivel volt és valami shire fajtának látszott, de azoknál jóval vadabbnak tűnt, kicsit megroggyant a térde, de ezt szerencsére senki sem vette észre. A ló patkolatlan volt, eladója – egy fogatlan vén kelta – szerint nyereg sose volt a hátán, mert ember úgysem tudná megülni. Azt mondta, hogy négy éves az állat, és Guttman ezt el is tudta neki hinni.

Az eladás előtt kipányválták a lovat, négy oszlophoz rögzítették a lábait. Iskündü előhozta a Guttman leírásai alapján elkészített nyeret, zablát és a többi lószerszámot. Guttmannal együtt gyors mozdulatokkal felnyergelte és szerszámozta az állatot, aki prüszkölt és rángatta a fejét, de mozdulni nem bírt a pányvák miatt. A kengyelvasak láttán a kelták hangoskodni kezdtek, mert féltek, hogy kárt tesz az állatban. Amikor mindennel kész volt, Guttman egy mozdulattal felugrott a ló hátára, a jobb karja köré fonta a kantárt és lenézett a megdermedt keltákra. Csak bólintania kellett, mire a pányvát tartó alakok, akiktől éónok választották el őt, akaratának megfelelően eleresztették a béklyókat, és a ló nekiugrott.

Felcsapta a fejét, nyakát hátraszegte, mintha meg akarná harapni a lovat, majd azonnal kirúgott. A lovasa azonban két sarkát keményen a kengyelbe nyomta és a kantárt erősen megrántva ura maradt a helyzetnek. A ló megfeszített két mellső lábára állt, farát feldobta és kirúgott a hátsó lábával, de Guttman ekkor már valahol a ló nyakához simulva kapaszkodott a még mindig feszesen tartott kantárba és nem hagyta magát lerázni. Keményen feszítette a zablát, a ló habos nyálat prüszkölve nyerített és tekergette a fejét, de nem tudott szabadulni utált terhétől. Megiramodott, az addigra köréjük gyűlt tömeg gyűrűjéből kitört és megátalkodott

rugdalózásba kezdett a hátsó lábaival. Guttmannak majdnem az „agyán jött ki a végbele”, ahogy később mesélte, de a ló hátán tudott maradni. Pár perc telt el így, a ló hol felugratott, hol kirúgott és közben keservesen nyerített. A körülötte tisztas távolban álló kelták hangosan kiáltoztak, voltak, akik fogadásokat is kötöttek. Aztán a ló egyszer csak lenyugodott. Megállt, fejét leszegte, orrlíkai ütemesen tágultak és szűkültek a gyors lélegzettől, szájából vérrel kevert nyál csordogált és kicsit kapart az egyik mellső lábával. Guttman felnézett az égre, hálát adott az istennek, hogy ilyen lovon ülhet, majd előredőlt, megpaskolta a ló vastag nyakát. A ló erre hangosan sziszegve vett levegőt, felcsapta a fejét és hatalmasat nyerített. Guttman kicsit eresztett a kantáron, a ló ezt észelve peckesen odalépdelt a kelta eladóhoz, aki folyamatosan hátrált a lova elől. Csend volt a piactéren.

- Mennyi az ára? – kérdezte Iskündü az elámult keltától. – Még mindig negyven drachma?

- Ennek a lónak nincs ára, mert nem eladó – suttozta meredt szemekkel a vén kelta. – Van már gazdája. Ott ül a nyeregben.

Iskündü volt olyan balga, hogy mégis a kelta kezébe nyomta a bőrszakot, amiben az összegyűjtött ötven drachmáját rejtegette.

- Akkor fogadd ezt, mint viteldíjat, öreg! – Hangosan felkacagott. Szemei előtt ádáz lovasok úsztattak át a folyón és gázolták le a túlparti kelta falvakat. A lovak mind ehhez a ménhez hasonlítottak, így voltak felszerszámozva, így voltak megülve. Senki sem fog ellenállni egy ilyen seregnek. Hát ha még patkót is tesznek a lábukra...

Nem ez volt Iskündü első tévedése, de mind közül ez bizonyult a legfájdalmasabbnak...

Szabó Péter

Mint újrakötött kéve...

(Átkerülés után 1.)

Vörös sáv úszott a nyugati látóhatár felett, ott, ahol a nagyra duzzadt napkorong pár perce lenyugodott. A nap fénye még alulról megvilágította azt a pár kósza gomolyfelhőt, amelyek bizonyára valamilyen tévedésből lehetek csak az egyébként makulátlan kék égbolton. Az ég kékje most szinte ibolyaszínből játszott, és ahogy elnézett kelet felé, Lali már látta, ahogy a szürkület minden színt elhalványító árnyai lassan, de kérlelhetetlenül előosonnak, hogy a sötétség előfutáraként jelezzék a nap végét. Lali maga felé fordította két tenyerét és kissé begömböly, remegő ujjaival nem törődve lakonikusan szemlélte az ujjai alatt összegyűlt vízhólyagokat. Mindkét tenyere el volt gyötörve, ujjaiában még érezte a kaszanyél tapintását, válláiban tüzes vasakat forgatott a végletekig meggyötört izomrostok mikroszkopikus szakadásai miatt lassan kiteljesedő izomláz. Dereka is sajgott, nem is mert leülni, félt, hogy segítség nélkül nem bírna ismét talpra állni.

- Rá köll huggyozni... - szólalt meg egy mélyen dörmögő hang mögötte. Jenő bácsi volt, a falu mindent jobban tudó embere. Hatvan felé járhatott az öreg, de most egyenesebb volt a dereka, mint Lalinak. – Oszt hó’napra má’ nem is fog fájni. Kér?

A választ meg sem várva nyújtotta a vesszőfonatos kis butykost – demizson, villant át Lali fején a szó – a fiatal fiú felé, aki két remegő kézzel nyúlt utána és mohón a szájához emelte azt. Savanykás ízt érzett, úgy érezte, hogy a langyos ital lemarja a rátapadt poros nyálat szájpaddlásáról és nyelöcsővéről; nagy kortyokban nyeldekelt, majd leemelte a szájáról a palackot és visszaadta az öregnek.

- No, nem sok maradt benne... - dörmögte az öreg, aztán felemelte a butykost, és a maradék vizezett bort magába döntötte és nagyot sóhajtott. – Na, indú’junk mink is, nehogy itt haggyanak a sötétségbe’.

Lali szó nélkül vetette a vállára a csapós kaszát és indult el Jenő bácsi nyomában a többiek felé, akik már úton voltak a falu felé. A menet elején a cséplőgépet és a meghajtó dízelaggregátort húzó négy ökör haladt,

mögötte a kicsépelt gabonát zsákokban szállító lovas fogatok, amelyek bakján két-két katona zötyögött. A menetet az aratásban résztvevő emberek laza csoportjai zárták. Nők – fiatal lányok és asszonyok – haladtak elől, élénk beszélgetésük hangfoszlányait messzire sodorta a lengedező szellő, mögöttük a férfiak – jóval több idősebb, mint fiatal – jobbra szótlanul és inkább párokban, mint csoportokban poroszkáltak. Lali és Jenő bácsi tőlük úgy negyven-ötven méterre volt leszakadva, de nem igyekeztek behozni a távolságot. Egyfajta aratóbanda volt ez a gyülekezet, a kényszer és a nélkülözés, no meg a kormány rendeletei által összehozott társaság, akiknek le kellett aratni a még tavaly ősszel elvetett kenyérnekvalót. A gabona betakarítására országszerte alakultak ilyen csoportok, mivel a nagy aratógépeket már csak a szerelőcsarnokok és pajták mélyén lehetett látni, ahová az olajhiány, pontosabban az olaj nélküli világ miatt eldugták őket valami vésztartaléknak, bár a rossznyelvek szerint inkább az unokáknak mutogatni, hogy ilyen is volt egyszer. A faluban is akadt vagy négy öreg Fortschritt gép, meg talán pár Claas is, de hiába. Ami olaj volt bennük, azt már réges-régen leengedték és elvitték a sereg minden olajat szivacsként elnyelő csöves-alakulatai. Ezért hát a kaszálás idejére összetrombitálták a négy környező község összes épkézláb és rendelkezésre álló emberét és felolvasták az aratás rendjéről szóló rendeltet, meg annak helyi végrehajtási utasítását. Ennek alapján álltak össze a csapatok, és egymást váltva mentek ki nap-nap után a nagytáblákra kaszálni, kévét szedni, cséplőgépet etetni, zsákolni és még ki tudja milyen ősrégi, ámde retródivatba jött szavakkal illetett tevékenységet végezni – azaz robotolni, ahogy Lali gondolta.

Az első nap éjjelén inkább úgy gondolta, hogy megdögleni a jobb szó erre a munkára, mert az édes álom helyett a fizikai fáradtság olyan fokával nézett szembe, amelyről előző életében még talán hírből sem hallott. Végletekig kizsigerelt teste olyan, eddig ismeretlen ingereket küldött az agyába, amelyek miatt képtelen volt elaludni. Csak bambán nézett maga elé a koromsötétbe, hallotta a nyitott ablakon át beszűrődő tücsökzenét és a nagy fűzfa leveleinek suhogását, de nem tudott aludni. Agya éberén figyelte teste minden rezdülését: karjainak zsibbadó fájdalmát, tenyerén az elvakart vízhányatok perzselő viszketését, derekának mozdulatlanul is kökeményen feszülő izmait, vállizmainak lüktető és hullámokban visszatérő pulzálását. Soha nem volt sportos alkat, edzésre sem járt soha, de úgy látszik, az élet most pótolja az elmúlt 19 év fizikai nevelésének hiányosságait. Itt nem volt felmentés tesióra alól, nem volt alibi focizás tornaóra helyett – csak a nyers, durva és monoton munka. A

munka. A tavaszi szántásból és vetésből, meg az összes eddigi mezei munka alól eddig sikerült kihúznia magát, de az aratás akkora munkaerőt igényelt, hogy vele sem tettek kivételt. Hiába volt az apja a körzetbizalmi, az aratásra ő sem adhatott felmentést. Valószínűleg nem is akart volna.

Ha jól meggondolja, apja eddig csak anyja kéréseinek engedve nem tette ki egyetlen gyermekét e világ vadságainak. Mert ő nem kért ilyet az apjától, eszébe se jutott volna, sőt mersze sem lett volna. Miklós bácsi ezt megelőzően is a falu egyik legtekintélyesebb embere volt – olyannyira hogy még tulajdon fia is bácsiként gondol rá. Hangos, szálfá termetű ember, aki egykor sportállásban a Megye I-es focicsapat balhátvédje is volt, sőt próbajátékon még az NB II-es megyei csapatban is megfordult, de itt, a keresztszalagjával összhangban, meg is szakad a pályafutása. Túl jól sikerült ráfordulnia az egyik rúgására, hatalmas lendítéssel rúgott ballal a bőrbe és a következő pillanatban ágak töréséhez hasonló reccsenést hallott, majd támaszkodó jobb lába egyszerűen kiment alóla. Keresztszalagszakadás – minden futballista rémálma érte utól. Bár a legjobb orvos műtötte meg és eljárt mindenféle kezelésre, de a lába soha nem lett az igazi, és abbahagyta a focit. Ekkor elővette középfokú agrárvégzettségét és megtakarított pénzét – amit a többiekkel ellentétben nem szórt szét nőkre és italra –, utána nézett egy s másnak, majd az 1980-as évek végén gyors egymásutánban – „szaré’-hugyé’”, ahogy mondani szokta – felvásárolta a környék néhány gazos és elvadult szőlejét, megalapozva ezzel azt a jólétet, amiről kölyökkorában még csak álmodni sem mert. A Kemenes-birtok mostanság már vagy 50 hektáros volt, és az Etyek környéki borvidék egyik legmenőbb pincészetévé és turisztikai célpontjává vált.

Apja szívósan küzdötte fel magát a társadalmi ranglétrán is, minden lehetőséget kihasználta, hogy több jusson neki és a családjának – nem kímélte sem magát, sem környezetét, de véghezvitte az akaratát. Egyetlen fia, Lajos megkapott mindent, amit apja szükségesnek tartott: jó nevelést jó nevelőktől, jó oktatókat jó iskolákban. Amikor a Fazekasban leérettségizett, apja azonnal beíratta az egyik általa kiválasztott egyetemre – a fia ebben sem dönthetett önállóan –, így lett Lali a Rice University Department of Bioengineering egyik hallgatója és így találta tavalyelőtt szeptemberben magát a texasi Houstonban. Apja előre kifizette a majdnem 40.000 dolláros első éves tandíjat, úgyhogy Lali odakint is csak a tanulásnak élhetett, sok csoporttársával ellentétben nem kellett munkát vállalnia, vagy kölcsönökbe

vernie magát. Tavaly október végén hazalátogatott, hogy a hosszú hétvégén ott lehessen apja mellett – ilyenkor a Kemenes-házban nagyszabású fogadás volt, ahol a magyar politikai és társadalmi elit szinte minden jelentős, vagy magát annak tartó szereplője megfordult, és Miklós bácsi nem mulasztotta el az alkalmat, hogy fiát be- és megmutassa mindenkinek.

És ennek a látogatásnak köszönhetően aztán itt ragadt ő is. Egy évvel a Rice-on, meg egy gimnáziumi érettségivel, egy minden vagyonát elvesztő apával és egy kétségbeesett anyával. Aztán apja a kezdeti napok-hetek kapkodása és kilátástalansága után sikerrel vette az első akadályt: a birtokait nem sajátították ki, hanem egy külön rendelettel a „kezelésében” hagyták. Bár valószínűleg senki sem akarta felvállalni, hogy tengelyt akasszon vele, mert jó pár kapcsolata maradt még ideát a politikusi gárdából, noha azok most csendesesen meghúzták magukat a katonák háta mögött. De közrejátszhatott az is, hogy túl nagy értékről volt szó ahhoz, hogy csak úgy széjjeldarabolják, vagy veszni hagyják.

A birtok most még többet ért, mint tavaly: itt őrizték Ómagyarország egyik legnagyobb bor és pezsgőkészletét, valamint jelentős mennyiségű törkölypálinkát és konyakot. Az őrizetet komolyan vették, a lezárt pincék előtt katonák posztoltak, akiket csak mostanság váltottak fel polgárőrökkel. Manapság az alkohol hiánycikk volt és ennek megfelelően értéke szinte az aranyéval vetekedett. Két kis kanna borért – legyen akármilyen löre is – szinte bármit meg lehetett venni. Apja borát vizezték fel az aratóknak is, annak az ízét érezte most is a szájában. Lali eddig sem volt a szavak embere, szeretett magában ücsörögni, gondolkodni és tanulni. Főleg tanulni. Agya úgy szívta magába az információkat az őt érdeklő témákból, mint a szivacs. Agrármérnök vagy biológus akart lenni, illetve az apja akarta, hogy az legyen, de Lali szerencséjére ez a vágyuk közös volt. Október végén aztán jött az „átkerülés” – Lali utálkozva gondolt a szóra, amit széles körben használtak. „Nem átkerülés ez, hanem visszakerülés inkább” – mondogatta ismerőseinek, amikor kiderült, hogy a régmúlt veszi őket körül, bár Lali ebben sem volt biztos.

De ennek a lamentálásnak nem volt létalapja itt. Meg kell fogni az eke szarvát, fel kell emelni a kaszát, szedni kell a markot – olyan munkát kellett végezni, aminek köze sem volt a megszokotthoz. Sokan, túl sokan rokkantak bele a lelki megrázkódtatásba és váltak zombiként vegetáló lényekké, vagy lettek öngyilkosok, mert belegondoltak a sorsukba és nem

látták a kiutat. Lali szerencsés helyzetben volt, apja most is megmondta helyette, mit kell tennie – meg kell fogni az eke szarvát, fel kell emelni a kaszát és szedni kell a markot. Bár ez utóbbit inkább a nőknek mondogatták, kaján pillantások és hangos röhögések között. És Lali alkalmazkodott: beállt az aratók közé és akarata megfeszítésével arra kényszerítette edzetlen testét, hogy kibírja a szó szerint látástól-vakulásig tartó műszakot. Azt nem viselte volna el, hogy a nők közé álljon marokszedőnek, vagy a kisszácokhoz szalmakötegelőnek. Ez a nap volt az első alkalom, hogy kaszált. Az öreg Jenő bácsi mellé állították be, mögöttük fiatal lányok szedték kévébe a levágott gabonát. Eleinte nem nagyon ment neki a dolog, de igyekezett ellesni az öreg mozdulatait és egy ritmusban mozogni vele.

- Derékbó' csinálja! – vetette oda neki foghegyről az első nap dél felé az öreg, amikor Lali már a tüdejét köpte majdnem ki. – Ne karbó' húzza, mer' abba belegebed. Így e! - mutatta az öreg a fogást és úgy valóban könnyebbnek tűnt a dolog. Egy nap pihenője volt és azt maximálisan ki is használta. Egész nap csak feküdt, szegény anyja sápadtan mondta Miklósnak, hogy kimerült szegény Lalika és nem kellene holnap mennie a mezőre. Hallotta, hogy apja felemeli a hangját és rádörren az anyjára: „Mennie kell! Senki sem állíthatja majd, hogy érdemtelenül, csak az apja miatt lesz az, aki.” Szegény anyja erre nem szólt semmit, csak egy kis teát vitt be a fiúnak, aki gondolatban tökéletesen egyetértett az apjával, de hálásan bújt anyja ölelő karjai közé. Úgy érezte, hogy szavak nélkül kezdi megérteni az apját. Kezdte felfogni, hogy milyen próbákat kellett kiállnia. Amikor a birtok még csak a gondolataiban létezett. Eddig csak tartott az apjától, most már tisztelte is. A semmiből, egy szakadt keresztszalag miatt lett az apja az etyeki Kemenes Miklós bácsi. A Kemenes-borház tulajja, miniszterelnökök, bankárok és nagyvállalkozók barátja, üzlettársa, ismerőse.

Másnap hajnalban ötkor zörgött az őszöreg ébresztőóra. Kótyagosan mászott ki az ágyból, felkapkodta magára a ruháját és kibotorkált a konyhába, ahol anyja a kezét tördelve állt előtte.

- Lalikám, nem kell neked odamenned... - fogta könyörgőre az anyja. – Maradj csak itthon, majd szólunk... majd apád szól és találunk neked más munkát...

- Jó ez a munka, anya – mosolyodott el a fiú és nézett anyja szemébe. – Nem kell más nekem. Reggelit csomagoltál?

- Itt van, kisfiam. – Az asszony egy nejlonzacskót adott a fiú

kezébe. – Nem sok, tudod, nekünk sincs sok, de ebédig elég lesz. Azt meg a seregtől kaptok megint.

- Köszönöm, anya. – Hangtalan pusztit lehelt anyja arcára és csak egy pillanattal tartotta tovább arcát anyjához bújva, mint amennyire szüksége volt. – Sietek haza.

A falu végén találkozott a bandával, akik már szinte barátként fogadták egymást és a pár perc múlva becsattogó lovaskocsikkal együtt kiporoszáltak a Nagyabajomi-dűlő búzatáblájához.

Az öreg ránézett Lalira, aki barnára cserzett arcát éppen felé fordította és hunyorogva vizslatta Jenő bácsi arcát.

- Indúhatunk, fiatalember? – kérdezte végül, hegyeset köpve a tenyerébe.

- Indúhatunk – vigyorodott el Lali és igyekezett ő is olyan legényest belesercinteni a kezébe, mint az öreg. – Délig meg se állunk.

- Tuggya, Lajos, derékbó', ne...- kezdte mondani az öreg, de Lali a szavába vágott.

- Ne karbó', mer' abba belegebed...

Az öreg erre csak megbökte ujjával széles karimájú szalmakalapját, majd meglendítette a kaszát, ami sercegve vágott rendet a búzatáblába. Kék volt felettük az ég, a tábla felett ezernyi fecske keringett, amik a felzavart rovarokra vadásztak, a lassan felkelő nap fényében aranyszínben úszott a határ és a gyenge szél, mint a tengert, úgy hullámoztatta a búzát. A két férfi – és a mellettük lépdelő tíz másik – kiszámított, monoton és ősi mozdulatai úgy illettek a tájba, mint a kulcs a megfelelő zárba. Minden a helyén volt vagy a helyére került ebben a világban.

Fülöp Gergely - Szabó Péter

Expositione Iulia

(mozaikdarabkák)

(Átkerülés után I.)

(Levél a távolból)

A · VÖRÖSARCÚ · IUPPITER · OPTIMUS · MAXIMUS · TARSTON ·
TÉGED · ÖRÖKÖS · KEGYÉBEN · BARÁTOM · NAGYLELKŰ ·
CAIUS · ESOPUS · COTTA

LEVELED · ÁPRILIS · IDUSÁN · TALÁLT · MEG · MIKORON ·
ÁTKELTEM · A · MEGÁRADT · DRAVUSON · HOGY · HOSSZÚ ·
TÁVOLLÉT · UTÁN · VÉGRE · ISMÉT · A · NAPFÉNYES · ITÁLIA ·
ÉS · AZ · ÉLETEM · ÉRTELME · RÓMA · VÁROSA · FELÉ · VEGYEM ·
UTAM · A · MÚLT · ÉV · VÉGÉN · MINT · ÍRTAM · VOLT · ELŐZŐ ·
LEVELEMBEN · AMELYET · ÍRÁSOD · SZERINT · IDŐBEN · ÉS ·
REND BEN · KEZEDBE · KAPTÁL · A · BARBÁR · KELTA · NÉPEK ·
EGY · MAGÁT · KIRÁLYNAK · NEVEZŐ · VEZÉR · BRENNUS ·
URALMA · ALATT · EGYESÜLTEK · ÉS · KONCRA · ÉHESEN ·
GYŰLTEK · ÖSSZE · A · HERCYNAI · ERDŐN · TÚL · ELTERÜLŐ ·
PANNONIA · ÉSZAKI · SZEGLETÉBEN · SOK · MENDEMONDA ·
KERINGETT · SZÁNDÉKAIKRÓL · AMELY · A · KÖZÖTTÜK ·
SZABADON · MOZGÓ · THRÁK · RABSZOLGAKERESKEDŐK ·
SZERINT · NEM · MÁS · MINT · A · HELLÉN · EPEIROSZ ·
KIRÁLYSÁGÁNAK · KIFOSZTÁSA · AMELYET · A · KUTYAFATTYA ·
PYRRUS · CSECSEMŐKORÚ · FIÁRA · BÍZOTT · AMÍG · ATYJA ·
TAROSZNAK · SEGÍT · ELLENÜNK BEN · AZ · EGYIK · ILYEN ·
THRÁK · FELLATOR · BIZONYOS · BASSIR · EGYIK · FELHAJTÓJA ·
SZERINT · AKIVEL · A · SZÚNYOGOKTÓL · HEMZSEGŐ · LACUS ·
PELSO · DÉLI · SZEGLETÉN · EGY · FORTUS · FONODUS · NEVŰ ·
CÖLÖPVÁRÁBAN · EGYNAPI · JÁRÁSRA · EGY · TRICCIAN · NEVŰ ·
ERŐDÍTETT · HELYTŐL · TALÁLKOZTAM · BRENNUS ·

MEGNESZELTE · HOGY · EPEIROSZ · URATLANUL · EGY ·
CSECSSZOPÓ · TRÓNÖRÖKÖS · ÉS · A · KÖRÜLTETTE ·
LEGYESKEDŐ · EUNUCH · BANDA · GYÁMSÁGÁBAN · VAN ·
BRENNUS · KIRÁLY · ELTERJESZTETTE · A · NÉP · KÖZÖTT · HOGY ·
· MESSZE · DÉLEN · VÁR · RÁJUK · A · HIHETETLEN ·
GAZDAGSÁG · ARANY · EZÜST · ÉS · HÁGNIVALÓ · SZÓKE ·
SZÜZEK · MIRE · AZ · EGÉSZ · KÖRNYÉK · ÖSSZES · BARBÁRJA ·
UNDORÍTÓ · BÖRNADRÁGJUKBAN · Ó · COTTA · AZ · ÖSSZES ·
ISTENRE · EL · TUDOD · KÉPZELNI · HOGY · EGY · ILYEN ·
RUHADARABBAN · MUTATKOZZ · NYILVÁNOSAN · TRICCIANI ·
VÁRÁBAN · TŰZE · KÖRÉ · GYŰLT · ÉS · VÉRREL · MEGSZENTELT ·
· HÚSÉGET · ÍGÉRTEK · BERNNUSNAK · AKI · ÍGY · AZ · ÖSSZES ·
BARBÁR · HARCOS · VEZÉREKÉNT · HÍRDETHETETT ·
HADJÁRATOT · A · FARTÚRÓ · GÖRÖGÖK · ELLEN · Ó · COTTA · AZ ·
· ÖSSZES · ISTENEK · SEGÍTHETTEK · AMIKOR · ENNEK · A ·
BRENNUSNAK · A · FEJÉBE · PLÁNTÁLTÁK · A · HADJÁRAT ·
ÖTLETÉT · AHOGY · LEVELEDBŐL · MEGTUDTAM · EZ · A ·
PYRRUS · EGY · TEHETSÉGES · BAJKEVERŐ · AKIT · ISTENEI ·
MINDEN · BIZONNYAL · ELHALMOZTAK · KIVÁLÓ ·
TULAJDONSÁGOKKAL · MERT · EDDIG · MINDEN · TERVE ·
SIKERREL · JÁRT · ELLENÜNK · IGYEKEZTEM · KÖZÖMBŐS ·
ÁBRÁZATOT · VÁGNI · AMIKOR · EZ · A · THRÁK · SZOLGA ·
NAGYKÉPŰEN · AZT · ECSETELTE · HOGY · KÉTSZÁZEZER ·
BŐRGATYÁS · IRRUMATOR · INDUL · HÁTBATÁMADNI · A ·
MI · KIS · BARÁTUNKAT · AHOGY · KITAVASZODIK · JÓ · HÍR ·
· COTTA · REMÉLEM · HOGY · JÓ · HÍR · AZTÁN · EZ · A ·
FÉLKEGYELMŰ · HA · JÓL · EMLÉKSZEM · TRIGÉNNOSZ · A ·
NEVE · BIZALMASAN · HOZZÁMHAJOLT · AZ · ORROMBAN ·
AZÓTA · FOLYAMATOSAN · ÉRZEM · A · FOKHAGYMA · ÉS ·
VALAMI · AVAS · OLAJ · BŰZÉT · ÉS · CSENDESEN · HOGY · A ·
SZOLGÁK · NE · HALLJÁK · SÚGOTT · VALAMIT · AMIT · AZÓTA ·
SEM · IGAZÁN · ÉRTEK · GAZDÁJA · BASSIR · VALAMI · FURCSA ·
NÉPET · TALÁLT · A · DANUBIUS · FOLYAMNÁL · AHOL · A · FOLYÓ ·
· A · HEGYEK · KÖZÖTT · DÉLNEK · FORDUL · NEM · KELTÁK · ÉS ·
NEM · GALLUSOK · ÉS · NEM · HASONLÍTANAK · MÁS ·
BARBÁROKRA · SEM · CSAK · ANNYIBAN · HOGY · A · FÉRFIAK ·
SÓT · ENNEK · A · KUTYAFATTYÁNAK · A · MESÉJE · SZERINT ·
ASSZONYAIK · IS · NADRÁGOT · HORDANAK · FURCSA · ÉS ·

ÉRTHETETLEN · NYELVET · BESZÉLNEK · DE · TRIGÉNNOSZ ·
MEGESKÜDÖTT · AZ · ANYJA · ÉLETÉRE · LEFOGADOM · HOGY ·
RÉG · HALOTT · MÁR · A · VÉN · FELLATOR · HOGY · AZ · A · NÉP ·
A · MI · BETŰINKET · HASZNÁLJA · ÍRÁSRA · ÉS · VANNAK ·
KÖZÖTTÜK · AKIK · ÉRTIK · SŐT · BESZÉLIK · IS · A ·
NYELVÜNKET · VAGY · LEGALÁBBIS · ANNAK · EGY · KORCS ·
VÁLTOZATÁT · ADOTT · NEKEM · EGY · DARAB · FÉNYES ·
IRATOT · AZAZ · ANNAK · EGY · DARABJÁT · AMELYEN · EGY ·
ILYEN · BARBÁR · ASSZONY · ÁLL · OLYAN · ÉLETHŰ ·
FESTMÉNYEN · AMIT · A · FORUM · ÜNNEPELT · PIKTORAI · SEM ·
TUDNÁNAK · FESTENI · SZÉP · TERMETŰ · DE · VÉKONY · ÉS ·
SZÓKE · MINT · A · LEGOTROMBÁBB · GALLOK · A ·
LEGNYUGTALANÍTÓBBAK · AZONBAN · AZ · IRATON · LEVŐ ·
BETŰK · Ó · COTTA · ISMEREM · A · BETŰINKET · LÁTOM · HOGY ·
EZEN · AZ · IRATON · IS · AZOK · VANNAK · DE · NEM · ÉRTEM · EL ·
TUDOM · OLVASNI · DE · AZ · ÉRTELMÉT · NEM · TALÁLOM ·
STORY · MAGAZIN · EZ · ÁLL · A · LEVÉL · TETEJÉN · ÉS · UTÁNA ·
MÉG · SOKKAL · TÖBB · MIND · A · MI · BETŰINKKEL · DE · NEM ·
ÉRTEM · ELKÜLDÖM · NEKED · A · FUTÁRRAL · NÉZESD · MEG ·
VALAMI · SZAKÉRTŐVEL · AKI · EGÉSZ · NAP · AZ · ORRÁT ·
TÚRJA · A · FORUMON · TRIGÉNNOSZ · SZERINT · EZ · A · NÉP ·
ERŐSEBB · MINT · A · BRENNUS · KELTÁI · NEM · NAGY ·
DICSÓSÉG · EZ · DE · BRENNUST · MEGZAVARTÁK · A ·
KÉSZÜLŐDÉSBN · ÁLLÍTÓLAG · VARÁZSFEGYVEREIK · ÉS ·
CSODASZEKEREIK · VANNAK · AMIK · LEGYŐZHETETLENNÉ ·
TESZIK · ŐKET · MAGAM · ELŐTT · LÁTOM · MOSOLYODAT ·
COTTA · IGEN · TUDOM · MINDEN · LEGYŐZÖTT · NÉP ·
MEGESKÜSZIK · HOGY · AZ · ELLENFELE · VARÁZSLATTAL ·
GYŐZÖTT · TRIGÉNNOSZ · SZERINT · BRENNUS · NEM · AKART · A ·
HÁTA · MÖGÖTT · HAGYNI · EGY · VESZÉLYES · ELLENFELET ·
EZÉRT · KORA · TAVASSZAL · ELHATÁROZTA · HOGY ·
MEGTÁMADJA · ŐKET · ÉS · CSAK · EZ · UTÁN · VONUL · DÉLNEK ·
DE · EZ · A · NÉP · MARTIUS · KALENDAEJA · ELŐTT · BEVERTE ·
AZ · ORRÁT · ENNEK · A · VÉN · HÜLYÉNEK · AKINEK ·
MARADÉK · SEREGE · ÉS · NÉPE · SZÚKÖLVE · ÉS · RETTEGVE ·
MENEKÜLT · BE · A · VÉGTELEN · HERCYNAI · ERDŐ ·
ÁTLÁTHATATLAN · RENGETEGÉBE · ÉS · HAGYTÁK · JÓFORMÁN ·
ÜRESEN · AZ · EGÉSZ · VIDÉKET · AMI · ÍGY · EZEKNEK · A ·

BARBÁROKNAK · HULLT · KOMOLYABB · CSATA · NÉLKÜL · AZ ·
 ÖLÉBE · BRENNUST · A · SAJÁT · VÁRÁBAN · FOGTÁK · EL · ÉS ·
 TESTÉT · BARBÁR · SZOKÁS · SZERINT · NÉGYRÉT · VÁGVA ·
 ELKÜLDTÉK · SZERTE · AZ · ORSZÁGBA · HOGY · LÁSSÁK · A ·
 NÉPEK · BRENNUS · VALÓBAN · HALOTT · TRIGÉNNOSZ · EZT ·
 MESÉLTE · NEKEM · AMINEK · NEM · ÖRÜLTEM · MERT · ÍGY · NEM ·
 LESZ · MI · ELVONJA · PYRRUS · EREJÉT · DE · TRIGÉNNOSZNAK ·
 VOLT · MÉG · MONDANDÓJA · GAZDÁJA · AKI · ENNEK · A · NÉPNEK ·
 IS · A · BIZALMÁBA · FÉRKÖZÖTT · HALLOTT · EGY · MESÉT · AMI ·
 EGY · BARBÁR · HARCOS · ÉS · ANNAK · NŐJÉNEK · SZERELMÉRŐL ·
 SZÓL · ELEINTE · NEM · FIGYELTEM · RÁ · TUDOD · HOGY · NEM ·
 ÉRDEKELNEK · EZEK · AZ · INTRIKÁK · DE · A · NŐ · NEVE ·
 MEGÜTÖTTE · A · FÜLEMET · IULIA · CORNELIA · MONDTA · AZ · A ·
 FÉLHÜLYE · SZOLGA · MIRE · RÁKIÁLTOTTAM · HOGY ·
 KICSODA · IULIA · CORNELIA · QUINTUS · BARBUS · CORNELIUS ·
 LÁNYA · NÉZETT · RÁM · ÉRTETLENÜL · TRIGÉNNOSZ · ÉN ·
 PEDIG · MAJD NEM · ELEJTETTEM · AZ · ÓNKUPÁT · EZ · A · LÁNY ·
 EGY · ÉVE · TŰNT · EL · VALAHOL · ÉSZAKON · EGY · GALL ·
 RAJTAÜTÉS BEN · AMIKOR · ÉPPEN · APJÁT · AKARTA ·
 MEGLÁTOGATNI · AKI · A · CONSUL · LEGATUSAN · VOLT · ÉS ·
 MOST · OTT · FENT · ÉSZAKON · ÉL · EGY · BARBÁRRAL ·
 RÁKÉRDEZTEM · MÉG · EGY SZER · A · NEVÉRE · DE · TRIGÉNNOSZ ·
 TISZTÁN · EMLÉKEZETT · HOGY · ÍGY · HÍVJÁK · A · LÁNYT · A ·
 SZERELME · NEVÉRE · MÁR · NEM · EMLÉKSZEM · VALAMI ·
 SZOKÁSOS · BARBÁR · HALANDZSANÉV · LEHET · KÉRLEK ·
 COTTA · JÁRD · KÖRÜL · EZT · A · DOLGOT · JÓ · PÉNZ · LEHET ·
 BENNE · ÚGY · RÉMLIK · A · LÁNY · ATYJA · VIGASZTALHATATLAN ·
 VOLT · AMIKOR · ELTŰNT · ÉS · HA · IGAZ · ENNEK · A · BÜDÖS ·
 THRÁK · SZOLGÁNAK · A · MESÉJE · TALÁN · MI · IS · GAZDAGOK ·
 LEHETÜNK · MEGESKETTEM · A · THRÁKOT · HOGY · SENKINEK ·
 SEM · MOND · ERRŐL · TÖBBET · NEGYVEN · ARANYBA · KERÜLT ·
 AZ · ESKÜJE · ÁLDJANAK · AZ · ISTENEK · ÜZLETTÁRSAD ·
 CINNUS · POSTUMIUS · POSCA
 P · S · QUINTILIS · IDUSA · KÖRÜL · ÉRKEZEM · KÉSZÜLJ · VALAMI ·
 FINOMSÁGGAL · ÖREG · BARÁTODNAK · EZEK · A · BARBÁR ·
 ÉTKEK · ELFOLYÓSÍTOTTA · BELEIMET · ÉS · TARTOZOL ·
 NEKEM · HÚSZ · ARANNYAL · AVE

(Római séta)

Két férfi sétált a Via Appia szélén. Egyikük egy sovány, harmincas éveiben járó, barna hajú, borotvált férfi volt, hivatalnoki tógát viselt. Marcus Comelus Passernek hívták és épp féktelen izgalmát leplezni próbálva magyarázott valamit alkalmi útítársának. Caius Esopius Cotta bizonyos körökben ismert patrícius volt. Ötven felé járt, ritkuló vöröses hajába ősz szálak is vegyültek. Akkor is ő diktálta volna a tempót, ha nem lett volna sánta a bal lábára.

- Jól van barátom, akkor most foglaljuk össze még egyszer! – mondta a patrícius kimérten. Nem volt szüksége egy summára, de időt kellett nyernie, hogy kisüsse, mi legyen Passerral.

- Rendben van! – Passer most nagyon is rászolgált a cognomenjére: járás közben csakugyan úgy fészkelődött, mint egy veréb.

- Nyugodtan, lassan. – Cotta atyáskodó türelemmel beszélt.

- Tehát az a „levél”, amit ettől a rejtélyes barátodtól kaptál valóban felettebb különös. A színekről és a nő képéről felesleges beszélni. Olyan mintha a nőről áradó fény egyenesen beleégett volna a lap anyagába... Mintha tükörkép lenne, ami megőrzi a képet.

- Szerinted lehetséges ez? – ráncolta bozontos szemöldökét a vénülő kereskedő.

- Nem tudom dominus, nem tudom. Csak találgatok.

- Érdekelnek az ötleteid... – Egy pillanatra elgondolkodott, hogyan folytassa. - ...azok, amikről annyit hallottam már! Merész, bolond ötletek kellenek Passer, azokból bújik elő Iustitia!

- Köszönöm szavaid dominus. – mosolygott felszegen a hivatalnok.

- Folytasd!

- Tehát a képre nem érdemes szavakat vesztegetni. A „levél” anyaga már önmagában is kész talány. Tudós elméknek való. Magam csak annyira jöttem rá, mi nem lehet. Nem lehet egyiptomi papirusz, ahhoz túl fényes, könnyű, nem elég száraz és minden irányban hajlik. Állat bőre sem lehet, akkor már inkább papirusznak mondanám.

- Tehát valami ismeretlen papirusz lenne?

- Legyen, hívjuk papirusznak.

- Azt mondtad, az anyag csak a dolgok harmada...

- Valóban dominus. A tinta... Nem találok rá szavakat. Egyáltalán nem hasonlít semmilyen tintára. Olyan mintha maga a papirusz felszíne

színeződött volna el. Ember így nem írhatott, Iupiter nevére esküszöm neked!

- Na! Csak csínján az esküvel. Valaki csak készítette... - Ez a Passer tényleg olyan, mint amilyennek Titus lefestette: a szelleme szárnyal, de nélkülöz mindenféle ratiót.

- Dominus! Ez a papirusz nem ég el rendesen!

- Hogy mondd?! – horkant a patrícus. Úgy érezte, menten gutaütést fog kapni. Már majdnem megragadta a plebejus grabancát, de az gyorsan reagált:

- Az istenekre! Hová gondolsz dominus? Rá kellett jönnöm, miből van ez a levél, így lecsíptem belőle egy kis darabot. Elvégre a kenyeret és a húst is falatonként vizsgálod, vagy nem?

- Az a levél, valószínűleg egy egész vagyont ér! Rád bízom, te pedig...

- Ha valami mérhetetlen értékű...

- Ne oktass, beszélj!

- Szóval cseppentettem rá vizet. Nem történt semmi különös, elázott a csepp foltján, majd megszáradt. Cseppentettem rá borpárlatot. Az eredmény hasonló volt. Galacsinná gyúrtam, majd ismét próbát tettem. A papirusz csak gyűrött lett. Próbát tettem a tűzzel és akkor ért ám a megsejtes!

- Nem égett rendesen, ezt már mondtad. Mi az, hogy nem égett rendesen?

- Beteges színe volt a lángjának dominus! Aztán a láng kihunyt a papiursz darabja pedig megfeketedve is olvasható maradt! Persze egy fuvallat porrá törte és szétszórta, de kérlek, hidd el nekem!

- Hiszek neked Passer. No de, azt mondd meg nekem, mire jutottál a szöveggel?

- Ez csak az igazán izgalmas rész! A tartalma rejtély és még rövid is ahhoz, hogy a megfejtésével próbálkozzunk. De a külleme! Dominus, minden egyes betű teljesen egyforma!

- Ez még nem akkora csoda...

- Dominus, évek óta iratok olvasásával és írásával töltöm az életem dolgosabbik felét. Engedelmeddel, nekem nagyobb gyakorlatom van ezen a téren, mint neked.

- Ezt elismerem.

- Nincs olyan írnok, aki ennyire egyformán tudná róni a betűket. Kézzelem nem írhatták.

- Hát?
- Valami módon pecsételhették, dominus. Más magyarázat nem lehet.
- De hisz, ennek semmi értelme! Ki készítené ennyire bonyolult pecsétet? Egyetlen levélért?
- Honnan tudod, hogy csak egy van? – Iupiterre! Miért nem gondolt, erre előbb?
- De minek pecsételni?
- Gondold el dominus! Az alfabétum minden betűjéről készítesz egy pecsétet. Többet. Egy ügyes mesterember potom pénzért tucatjával is képes rá. Azután, ha valamit írni akarsz, csak kigondolod, összerendezed a betűket, bekened tintával és rányomod a lapra!
- Érdekes ötlet Passer! Ebben még lehet is valami. Mondtad már másnak?
- Hogyne mondtam volna! Évek óta mondom, de nem hallgat rám senki. – a hivatalnok keserű képpel folytatta – Csak azért nem penderítenek ki, mert nincs nálam külön írnok az Aventinuson...
- Akkor nincs nálad külön ember a szöveg megfejtésére sem!
- Hagyd domnius, reménytelen!
- De hát latin betűket használnak! Ez nem lehet véletlen!
- Valóban nem. De ne feledd, hogy mi a saját alfabétumunkat az etruszkoktól kölcsönöztük. Továbbá hasonlít még rá némileg a hellének és főníciaiaké is. Ez az új írás viszont egyikre se hasonlít. Némely betűről azt se tudom, hogyan kéne ejtenem...
- Igen az az u két ponttal, valóban különös.
- Ugyanakkor kétlem, hogy zsákutca lenne. Gondolj bele dominus, a mi betűinket használják. Barátod szerint elbántak a gallokkal. Varázslatokat használnak, ami bizonyára civilizált vívmányokra utal. Erős, szervezett nép lehet ez.
- No és?
- Talán egy elveszett itáliai törzs, vagy hasonló. Néhány szavuk nem sok, de a grammatika struktúrája az etruszk iratokhoz is hasonlítható...
- Talán érted a szavaikat? – Passer egyre érdekesebb. Előbb nem érti, aztán már arról beszél, hogy talán mégis. Mint a szalma lángja: már épp kialudni véled, de aztán fellobban és elemésztí a pajtát.
- Nem, semmi esetre sem. De ők talán érthetik a mi nyelvünket! Az ő alfabétumuk tartalmazni látszik a miénket. Csak néhol kicsit

megtoldották. Az összetettebből könnyebb egyszerűbbet csinálni, ha érted mire célzok.

- Mit javasolsz Passer?

- Nem értelek...

- Patrícius vagy, van pénzed, befolyásod, embereid és tudásod. Mit tennél?

- Embereket küldenék. Nem kereskedőket, hanem megbízható embereket. Ha létezik az a nép ott Pannoniában, akkor meg kell őket találni.

- És szólnál a senatus bármely tagjának? – Na, hogy veszed az akadályt fiacskám?

- Dehogyan is! – Passer tudta, mit várnak tőle – Egy ilyen felfedezést vétek lenne marakodások és szócséplések tárgyává tenni.

- Na és az apa?

- Szerencsétlen már Pluto kezébe adta lányát. Ha hírt viszünk róla, talán bele is roppanna. Amondó vagyok, vagy a lányát vigyük vissza, vagy ne szóljunk egy szót se.

- Vigyük?

- Szükséged van rám domnius!

- Szóval innen fúj a szél! – a dolog kétesélyes volt, de lám a plebejus tényleg többet akar.

- Érinthetetlenek vagyunk egymás számára dominus... - egyelőre, de meglesz a módja ennek is.

- Ezért is választottalak téged! – mondta a patrícius majd egy éleset füttyentett.

Pár pillanattal később egy lovas érkezett Appia irányából egy másik lovat vezetve. Cotta maga kászálódott nyeregbe. Öreges dacból tette, holott úgy érezte, minden egyes alkalommal nehezebb. Az idő ugyan múlik, de mindenkinek jár egy igazán nagy dobás, hála Fortunának. És ez a dolog Pannoniában... A nemzetségéből akár egy homo novus is kinőhet, ha ez bejön. Csak ezzel a Passerral kéne kezdeni valamit. Ravasznak hiszi magát. Meg kell hagyni, Mercurius biztosan pártfogolja, de az ő nemzetsége tisztán és cáfolhatatlanul visszavezethető egészen Romulusig. Nem fogja hagyni, hogy egy kivakarózott plebejus packázzon vele. Hamar kell cselekedni, de a tervhez idő kell.

- Passer! – Cotta csak ennyit mondott, mégis nyilvánvaló volt, mit

akar.

- Hogyne dominus! – Passer pedig készségesen átnyújtotta a tógája hajlatába rejtett különös levelet. Cotta átvette és a száját húzta.

- A másik fele gondolom biztonságban van...

- Szükségem van rád dominus, nem leszek az ellenséged.

- Mondjuk, hogy bízom benned...

- Férfitógát hordunk Caius Esopius Cotta, ne kertelj! – Ez bátran hangzott, de a plebejus azért nem állhatta, hogy ne pillantson a harmadik férfira.

- Titus majd felkeres.

- Ave dominus!

- Ave Passer, ave!

Passer még soká nézete a két távolodó lovast. Igen, ennek így kellett lennie. Minden a terv szerint alakult. Cotta egyelőre még nem mer lépni, tudja, hogy nélküle semmire se menne. Ugyan ki más tudna bármit is kezdeni a pannonokkal, ha nem Marcus Comelus, az Aventinus hagyatékkezelője? Ezer és ezer okiratot olvasott már el és írt meg. Mindegy milyen nyelven, milyen kulccsal titkosították, ő megfejtette. Mégis – vagy épp ezért – csak annyira engedték felkapaszkodni, hogy a nyilvánosság előtt ne tűnjön fel, valójában mennyire méltatlanul fogják vissza. Ezek a pannonok... Ők lehetnek a kulcs a jövőhöz. A kulcs a vagyonhoz, befolyáshoz. Kulcs a homo novusszá váláshoz. Passer szemei előtt már villákat, nagy és büszke családot látott. A Comelus geins senatori geins lesz. Ha nem az ő életében, hát majd a fia életében. És akkor majd nem szorul az ilyen Cotta-félék névleges támogatására. Csak annyi a dolga, hogy szót ért a pannonokkal.

Mélyet szippantott a hűs tavaszi levegőből, majd benyúlt a tógája hajtása alá és kivette a levél másik felét.

Exkluzív interjú! Csak nálunk!

Olyan furcsán ismerős. Tudta, hogy meg tudja fejteni, csak még egy kis idő kell. Valahogy időt kell nyernie, hogy eldöntse, mit kezdjen Cottával. Majd hazaindult egy aventinusi insulában található dohos lakására

(Rendhagyó történelemlecke)

Posca boldogtalanul ült a poros és szürke halászfalu, vagyis kisváros egyetlen ivójában, ami inkább hasonlított egy akolra, mint tisztességes kocsmára. Nagy, bárdal egyengetett, hántolt gerendák közé állított, faragott mészkövekből rakott épület volt, aminek tetejét szalmával, meg náddal meg még ki tudja, mi mindennel próbálták vízhatlanná tenni gazdái – inkább kevesebb, mint több sikerrel. A ház egyetlen nagy tereméből állt, az egyik sarokban szomorúan gubbasztott egy kormos falú, púpos kemence, aminek hajlott íve meglepően jól rímelt a görög kocsmáros, a púpos Telehorrasz testtartására, aki vénségére itt ragadt ezek között a barbár illírek között és most izgalomtól remegő kézzel szolgálta ki évek vagy tán évtizedek óta első civilizált vendégét.

A kis karaván érkezése egészen felbolygatta a települést, ami álmosan nyúlt el a tenger keskeny parti sávját szegélyező magas hegyek lábánál, egy kis patakocska mentén. Pásztorok lakták a felső végén, ahol a hegyek lába szinte belelóg a vízbe, odalent meg az alsó végi halászok húzták meg magukat félig fából, félig kőből rakott házaikban, már ha nem voltak éppen kint a tengeren. Posca és kísérete – két szótlan lovas, egy egylovas kordé, no meg ő maga – az év történése volt a parton. Tarsatica lakói még soha nem láttak élő rómaid, ezért tízesével jöttek szájukat tátani a kocsmába, míg Telehorrasz meg nem unta a sok ingyen ücsörgőt és belépődíjat kezdett volna szedni az ajtóban. Ezt meg a helyi nagyúr, a liburnok felett uralkodó félig kelta származású, de saját nem létező hellénségét nagyra tartó törzsfő, Khildemmól nem nézte jó szemmel.

Az illír király, Pleurateiosz jóindulatából lakott a köerődítményben, ami a városka felett kiugró, jó százhúsz méter magas sziklán terpeszkedett. A törzsfő egész pontosan azt nem bírta volna elviselni, ha a kocsmáros által beszédett összegből neki nem jut adó képében valami összeg – minden pénzre szüksége volt, mert ezen a távoli helyen állandóan készenlétben kellett tartania kisszámú zsoldosseregét. Mindenesetre, a rómaiak érkezése után két fegyverest küldött a kocsmához, levette a maga részét a belépődíjból és meginvitálta az utazókat kis fatornyos erődjébe, akik ennek a szíves invitálásnak nem tudtak ellenállni.

Posca nem sokat teketóriázott, és a morcos hangulatban levő Khildemmólt a szokásos udvariassági körök után egyből megkérdezte, hogy mikor tudna elhajózni ebből a csodálatos fekvésű városkából Itália

felé. Az erőd ura legyintett és hegyeset sercintett a fogai között a fényes fehér köpadlóra, abból a borból, amit Posca csak az udvariasság kedvéért gyúrt le a torkán. Ha tudja, hogy itt ez a szokás, kiköpi az egész kortyot a lába elé, olyan keserű, gyantás lörét adtak neki.

- Hajó? Hajót akarsz, barátom? – A húszas évei végén járó, aranybarna szemekkel és hosszú hullámos hajjal megáldott és megfelelően tagba szakadt várúr mintha jót mulatott volna Posca kérésén magában. – Kérj Pürrhosztól...

Hangja röhögésbe fűlt, a teremben ácsorgó szolgálók is vele nevettek, csak Posca ült egyenesen, kihúzott derékkal és csendben.

- Már megbocsáss - kortyolt Khildemmól a borból és a korty végét megint kisercintette a padlóra -, de a parton csak halászhajókat találsz. Az épeirosziak az összes nagyobb hajót kibérelték vagy megvették. Csapatszállítónak. A Róma elleni háborúhoz.

Befejezte mondandóját és félrebillentett fejjel várta, hogy erre mit tud mondani ez a kis jelentéktelen, szürkés tunicát és a meleg ellenére egy meglehetősen megviselt, valaha pirosra festett, mára már megfakult sagumot viselő, negyven év körüli, borostás és sovány, nyüzött alak, akit erre fűjt a szél valahonnan északról, a Dravuson is túlról.

- A háborúnak lassan vége – igyekezett határozottan fogalmazni Posca. – Pürrhosznak nincs utánpótlása. Hacsak ti nem adtok neki.

- Ó, barátom, honnan adnánk? Hiszen látod, itt is olyan kevés a férfi, hogy még a nők is kijárnak halászni. Volt nekünk elég bajunk a makedónokkal.

Tény, a településen valóban kevés volt a férfi. Pár évvel ezelőtt a tartomány teljesen kivérzett az utolsó háborúban. Azóta béke volt, különösen, mióta Pürrhosz lett az épeiroszi király, aki igyekezett a hátsó udvarában is rendet tartani. Szövetséget kötött az illírekkel, bár ez inkább csak formaság volt, ha nagyon akarta volna, és főleg lett volna értelme, akkor menetből végigfosztogatja a partvidéket és felúzi a hegyekbe az illírek többségét. De neki merészebb tervei voltak és kapva kapott az alkalmon, amikor a taraszi követek segítséget kértek a rómaiak ellen. Már régen túske volt a körme alatt a rómaiak egyre aktívabb kereskedelmi tevékenysége, ahogy tömegtermelésükkel lenyomták az árakat, meg ahogy rátették a kezüket a legjobb kikötőkre és ott vámot szedtek.

- Mindegy – legyintett Posca fáradtan. – Ez nem a mi dolgunk, helytartó. Engem csak az érdekel, hogy tudsz-e valami csónakot keríteni, amivel áthajózhatok a Mare Hadriaticumon.

- Miért nem mész szárazföldön? – kérdezte Khildemmól és szájjuga szinte megremegett az elfojtott nevetéstől. Tudta, hogy ez a kis karaván eddig is csak a vakszerencséjének köszönhetette, hogy eljutott idáig. Főleg, ha elhiszi azokat a mendemondákat, amelyeket pár utazó már vagy egy fél éve terjesztett a partszegély kikötői kocsmáiban, miszerint messze északon, valahol a Lacus Pelso mocsaraitól is északra egy olyan nép jelent meg, amitől még a vad kelta törzsek is tartottak. A Dravus az illíreknek már szinte felfoghatatlan távolságban volt, legfeljebb a kisebb folyó, a Savus partjáig merészkedtek. De annak se volt sok értelme, mert már annak északi partján is vad és erőszakos népek, a különféle pannon törzsek meg mostanság a kelták lakták, akikkel legfeljebb háborúzni lehetne, kereskedni nem.

Poscáék érkezése előtt pár nappal is jött egy thrák vagy makedón – Khildemmólnak mindkettő fajta egykutyája volt – kereskedő, aki a kocsmában nagy hangon kiabálta, hogy a Dravuson túl már nincsenek kelták, mert visszamenekültek nyugatra, oda, ahonnan pár évtizede jöttek, mert ez az új nép a csodafegyvereivel lekaszabolta Brennusz király összes harcosát. Ez a kereskedő hurcolt magával vagy harminc kelta asszonyt, meg a rajtuk csüngő tízegynéhány csecsszopót és árulta őket jó pénzért a helytartói palotában, de az itteni pénztelenséget látva, hamar odébbálltak dél felé.

Posca hűvösen mérte végig az illírt. Római létéből fakadó felsőbbrendűségének megrendíthetetlen tudata arra ösztökölte, hogy keményen visszaszóljon ennek a barbárnak, aki a görögöt valami elképesztő otromba akcentussal beszélt, de végül visszanyelte hirtelen haragját és elfojtotta magában a hiúságot. Haza kell érnem – minden áron. Ha kell, akkor ezt a barbárt is elviseli, csak hazaérjen valahogy.

- Te is tudod, hogy a venetusok nem a vendégszeretetükről híresek – mondta végül a helytartónak. – Különösen miután Róma legyőzte az etruszkokat. Most tőlünk félnek.

- A tengeren ugyanúgy megtámadhatnak, elvégre jó hajósok – vágott közbe Khildemmól.

- Bízom benne, hogy az illírek még náluk is jobbak. – Posca állta a helytartó nézését. – Vagy csak a kalózkodásban keltek egymással versenyre?

Köztudott volt, hogy az illír part menti törzsek közül jó néhány felhagyott a földműveléssel és állattenyésztéssel és inkább a kalózkodásból próbált megélni. Különösen, mióta a római tengeri kereskedelem a

punokkal kötött szerződésnek köszönhetően szinte kizárólag a Mare Hadriaticumon zajlott. Régi vita volt ez, sőt, szinte folyamatosan háborúval fenyegető helyzet. A kereskedőhajók mostanság már nem engedhették meg maguknak, hogy fegyveres őrség nélkül fussanak ki az itáliai kikötőkből. Ez persze a szállítás költségeit jócskán megnövelte, lerontotta az itáliai áruk árelőnyét, ami miatt meg a kereskedők jajveszékelték. A senatus viszont nem kívánt az üggyel foglalkozni, a kereskedést alantas dolognak tartotta. A lovagi osztály hiába próbált minden követ megmozgatni, a kalózkodást Róma senatusa nem tartotta olyan fontos veszélynek, amelyre reagálni kellett volna.

- Ne evezzünk veszélyes vizekre – dőlt hátra a székén Khildemmól.
– Nekem nincs hajóm. Mind odavan Pürrhosznál.

- És van valaki másnak?

- Másnak? – nézett rá a helytartó érthetetlenül. – Persze, a halászok utcájában kereshetsz magadnak egy félnőtást, aki megpróbál átkelni a ladikján Itáliába. Ha találsz ilyet, szólj nekem is, feltétlen ott szeretnék lenni az induláskor...

Hangosan felnevetett és ezzel a beszélgetésük véget is ért. Posca röviden elkészönt és gondterhelten sietett le a várból a parti kocsmába, a két kísérője alig tudta tartani vele a lépést. Nem létezik, hogy itt a tengerparton akadjon el, amikor végigvágott olyan országokon, ahol azelőtt élő római soha. Meg kell írnia a könyvét, alig várta már, hogy az Argiletum kiadói valamelyikének eladja a történetét. Mostanában a rómaiak éltek-haltak az útikönyvekért és minél hihetlenebb volt a történet, annál jobban vették.

Posca világ életében megvetette ezeket az útleírásokat, gyakorlott utazóként tisztában volt vele, hogy a tizedük sem igaz. A szerzőik jó része ki sem tette lábát Rómából, de lehet, hogy még a házukból sem. A leírásokban tele volt a világ csodákkal, szörnyekkel, arannyal és ezüsttel, növel és jó borral. Nagyot horkantott erre a gondolatra. Jó bor – ó Bacchus, add meg nekem, hogy egy korty falernusi lecsússzon még valaha a torkomon! Ám mostani útja során olyan dolgokat hallott első kézből, amelyeket ő maga sem hitt volna el, ha a Forumon hallja a történetet. Valami történt ott északon, van ott valami. Amiből most ő pénzt csinálhat. Sok pénzt. A megírandó könyv az csak amolyan úri multság lesz majd öregkorára, amikor unottan üldögél cumaei villája tablinumában és nézegeti az ősei frissen készített viasz képmásait. Sokkal fontosabb volt Iulia Cornelia története. Érezte, hogy ez a nő a kulcs a felemelkedéséhez,

ahhoz, hogy atyai örökségét végre elfoglalhassa a lovagi osztály soraiban.

És volt még valami, amiben rettenetesen bízott. Most is, ahogy a kocsma homályos kis zugában gubbasztott, ujjai között forgatott egy kis, hegyes végű hengeres tárgyat, amitől soha nem vált meg, mióta kicsalta attól a koszos thráktól, ott, a Lacus Pelso feletti kis várban. Megborzongott a gondolattól, hogy milyen helyeken járt, milyen emberekkel szívott egy levegőt és gondolatban megint hálát adott Mercuriusnak, akinek már ki tudja mennyi fogadalmi ajándékkal tartozott. Erről a dologról még Cottának sem írt.

Sejtette, hogy ez a tárgy talán mindennél többet ér majd neki, így létét eltitkolta atyai jóbarátja és patrónusa elől is. A hengeres tárgy rézből volt, legalábbis színe alapján réz volt. Két részre lehetett osztani, hegyesebb része vörösrézből volt, amihez valami hihetetlen precíz módon egy másféle, fakóbb hengerforma rézdarabot illesztettek hozzá a mesterei ennek a munkának. A thrák szerint ez a magyarik fegyvere, ezzel győzték le a keltákat úgy, hogy azok még csak ki sem értek a csatamezőre, de amazok már ezekkel a fegyverekkel halomra ölték őket. A thrák magyarázott valamit, hogy ez csak a nyíl, mert az íj, amivel kilövik, az sokkal nagyobb, de azt nem tudott senkitől sem szerezni. Ezt Posca nem hitte el neki, úgy gondolta, hogy a másik csak az árat akarja felszórfolni, ami így is rémisztően magas volt. Noszogatta a thrákot, hogy szerezzen egy olyan íjat is neki, de nem jutott vele dülőre. A thrák csak egy rajzot firkált neki az íjról, mert azt állította, hogy ő látott is ilyet. Nem tudta mihez hasonlítani a tárgyat a rajzon. Egy hosszú, egyenetlen bot, amiből kisebb-nagyobb ágak meredeznek össze-vissza. Az íj idege nem látszott és ezt a thrák sem tudta megmutatni a rajzán. Aztán a thrák felkapta az egyik kísérője botját, két kézre fogva maga elé emelte, jobbját az arca előtt természetellenes módon meghajlította, a másik kezével pedig az arca elé nyújtott botot alulról megtámasztotta – a mozdulat csak nagy jóindulattal hasonlított egy íjász mozdulatára. A thrák megesküdött minden istenére, hogy így lőnek vele és, hogy igazat mond, míg Posca végül úgy gondolta, hogy ennyit talán még egy thrák sem tud hazudni. Megvette a nyilat és nagyon kívánta, hogy az árának legalább a tizedét érje.

Forgatta a nyilat, aminek egyenletesen megmunkált felülete, a sok fogdosástól-forgatástól csillogóan tisztán verte vissza a fényeket. Művészi nyíl volt, meg kell hagyni, bár szerinte inkább csak nyílhegy. Tökéletesen szimmetrikus, szépem elmunkált fémdarab. De hogy ezt a nehéz nyilat, vagy hegyet íjjal ki lehetne lőni és főleg vele embert lehetne ölni... A nyíl

alján pedig furcsa jelek sorjáztak, Poscát a punok jeleire emlékeztették: 7.62X39. Biztos valami átok-, vagy áldásféle, amit minden harcos felír, vagy felrajzol a fegyverére harc előtt.

- Biztos jó sokat ér... - töprengéséből Telehorrasz hangja riasztotta fel, aki meredt szemmel bámulta a Posca kezében pörgő kis fémtárgyat. – Ritka errefelé a jó kézműves.

Posca hirtelen mozdulattal rejtette a nyakában lógó bőrzsákba a tárgyat és rettentő zavarban érezte magát.

- Tudtál-e valami hajóst felhajtani nekem? – kérdezte végül Telehorrasztól, aki szintén zavartan ácsorgott mellette.

- Nem, uram – ingatta reszketeg fejét a púpos vendéglős. – Csak halászok vannak a parton végig. Itáliáról tölem hallottak először, a hajójuk meg gyatra csónak, nem bírja az utat.

- Nos, jól van. – Posca lemondóan sóhajtott. – Gondolom, nem bánod, ha még pár napig itt maradunk.

- Dehogy, uram! – A vén Telehorrasz arcán szinte öröm látszott. – Már féltem, hogy elfelejtetek görögül ezek között a barbárok között. Veled legalább tudok beszélgetni, ha nem bánod.

Posca először rá akart förmedni az öregre a bizalmaskodás miatt, de meggondolta magát, mert ráeszmélt, hogy mennyiben hasonlítanak egymásra. Telehorrasz is utazó volt, aki a hajójára várt, ami sose jött érte. Nem kívánta magának ezt a sorsot.

- Hogy kerültél ide? – kérdezte az öregtől, aki hálás szemmel ült le vele szembe.

- Agatoklész uralma elől menekültem – az öreg csendesen mormolta a szavakat, mintha bárki is hallaná rajtuk kívül a mondandóját. – A fazekasmesterből lett zsarnok elől.

- Agatoklész? A szicíliai Agatoklészra gondolsz?

- Őrá – bólintott az öreg. – A szürakuszai Agatoklészra.

- De hát ő már vagy tíz éve meghalt! – csóválta a fejét Posca. – Drága barátom, ezt nem tudtad?

- Dehogynem. De Timoleón tábornokának nincs helye az épeirosziaknak pitiző szicíliai kutyák között. – Az öreg kihúzta magát, szinte teljesen egyenesen ült, szemében különös fény gyúlt, hangja ércesen zengett. – Inkább sose lássam szép városomat, de én egy épeiroszinak nem fogok ugrálni. Nem azért vertem szét a punok seregét Krimisszosznál, hogy most ennek a jöttmentnek könyörögjek a hazatérésért.

- Krimisszosznál? Tábornok? – Posca döbbsen kért vissza. –

Jóember, az a csata vagy hatvan éve volt! Hány éves vagy?

- Akkor húsz voltam. – Az öreg megint púposan, csapzottan és rosszkedvűen ült Poscával szemben. – Most már nyolcvan is elmúltam. Értem már csak egy hajó jön.

Az utolsó mondatát vigyorra húzott szájjal, fogatlan ínyei között szinte suttogva mondta, Posca a lábujjától a tarkójáig libabőrös lett.

- Kharón jön majd, a déli széllel érkezik. – Göcsörtös öreg ujjáival a nyakán lógó bőrszíjat keresgélte, miközben le nem vette szemét Poscáról. A szíjon két arany pénzérme függött. – A viteldíjat már félretettem. Úgyhogy a vendégeim vagytok, római.

Kesernyész kacagása köhögésbe fulladt, de ezt Posca már nem hallotta, mert őszinte rémület öntötte el és inkább kimenekült a friss levegőre, ahol két kísérője várakozott rá...

(Római tá)

- Nem viccelsz?

- Dehogyan is. Na, mi lesz azzal a csirkével? Még kihűl itt nekem.

- Jól van na, egyed! De közben mesélj ám, mert kifizeted! – Passer gúnyosan, egy falattal a szájában nézett föl a vendéglő tulajdonosára. Régi ismerőse, illetve ügyfele volt. Ha Passer nincs, a bohókás nagybácsi sarki kifőzdéje most nem Gaius tulajdona lenne. – Jó, tudom. De érted, hogy értem!

- Tölts még bort!

- Kár a beledbe! Amikor megfogadtam, hogy a vendégem leszel, nem arra gondoltam, hogy minden délben kieszel a vagyonomból...

- Amikor sírva könyörögtél és felajánlottad minden pénzed, hogy...

- Hallgass már el te! Ne itt. Ne most. Mitől vagy ilyen rühes kutya?

- Mondtam, hogy mesélek.

- Salve Gaius! – Lépett egy újabb vendég a pulthoz. Passer futólag végigmérte és úgy döntött inkább egy újabb falat csirkét tesz a szájába, minthogy ennek köszönjön.

- Salve, salve barátom! Mit adhatok?

Passer már nem foglalkozott velük. A pallérozott elme végre megkapta a neki kijáró szünetet. Aki nem ellenőrzi gondolatai könyvtárát rendszeresen,

az hajlamos fontos könyveket veszíteni. Passer pedig híres volt a pedantériájáról. Egy hónapja már, hogy kézhez kapta azt a különös iratot. Egy hónapja már, hogy tisztázta Cottával a szándékát. Cotta azóta csak érdeklődött párszor, van-e fejlemény. Na meg a magistratus munkatársainál, hátha talál valami aprócska foltot Passer történetében, hogy azt kitágítva elveszejthesse. Ezek a lovagok már csak ilyenek. Mindenük a hatalom, a pénz és az intrika. De főnről nem látni ám mindent. Hiába törleszted egy nyavalyás írnok szánalmas kocka-adósságait, ha az igazából elismerésre, méltó munkára vágyik. Cotta megadhatja a pénzt, Passer az elismerést. Az írnoknak így mindkettőjük kezét megéri keresni. Cotta az insula tulajdonosát is megkörnyékezte. Alapos munkát végzett, az tény. Csak épp arról a megállapodásról nem tudott, amit ő és a tulaj kötöttek. Adócsalás és más hasonló vétségekről volt szó. Passer elsimította, a tulaj azóta is hálás.

A lovagok mindig azt hiszik, hogy az összes trükk az ő tarsolyukban van. Hogy a plebejus csak arra jó, hogy a munkát elvégezze. Azt Passer is elismerte, hogy az utóbbi hónapot munkával töltötte. Éjt nappallá téve dolgozott a pannoniai iraton. Szakálla megnőtt, nem volt ideje borotválni. Szemei alá táskák költöztek és ha nem vigyázott, a környezetével hamar goromba pokrócként viselkedett. És ez az állandó fáradtság... De legalább már van valami eredmény. Szavak, szótöredékek már érthetőnek tűnnek. Munkaidőn túl és üresjáratokban állandóan az archívumot bújta. Külhoni szövegek, fordítások, leírások után kutatva. Egyszer még haza is kellett lopjon egy etruszk iratot. Olyan iratot, ami többet ért, mint az egész insula. De Passer ezt is megúsza. Később viszont kiderült, hogy fölöslegesen kockáztatta a fejét – az etruszk vonal valahogy nem akart tökéletes nyommá válni. A pannonok nyelve rejtély maradt.

Aztán az egyik régi peranyagban talált pár jelet. Egy föníciai kereskedő ügye volt. Csempészet, semmi érdekes. Az irat arról volt nevezetes a librariumban, hogy valami keleti szöveget firkáltak rá. Úgy tartották, hogy a lefejezett kereskedő átka volt. A jelentését senki se tudta, de a vén könyvtáros még emlékezett rá, hogyan hangzottak. Passer alig bírta visszafogni hirtelen kitörő örömét – ő maga is hasonló eredményre jutott a pannon irattal. Tehát valahonnan keletről jöttek, de latinul is tudnak. Meg valahogy etruszku. Passer elmosolyodott. Aznap le sem feküdt, másnap a magistratusban igyekezett lopva pótolni az alvást. Alakul ez, mint púpos gyerek a prés alatt!

Közben azért nem csak az iraton dolgozott, ő nem! Minden beszámolót,

emlékiratot elolvasott, amiket különféle utazók, kereskedők és kalandorok írtak. Hogyan gyűjtsunk tüzet a vadonban, hogyan verjünk sátrat, miképp kell a csillagos ég alapján tájékozódni, milyen állatok élnek arrafelé. Passer tájékozódott, mielőtt expedícióra indult. Még teste edzésére is figyelmet fordított. Hosszú kitérőkkel indult munkába, otthon bőszen rótt a lépcsőket fel s alá, a magistratusban egyre több és több könyvet cipelt. Passer úgy érezte, hogy ha csak rajta múlik Mercurius és Fortuna olyan kegyben részesítik, amelyet csak megálmodott magának. Már csak azt a szerencsétlen Poscát kell megvárni, de az nyár vége előtt úgysem fog megérkezni. Hajót úgysem fog találni, a barbár gallusokon át meg csak a sültbolondok próbálkoznának.

- Hé Passer! Passer? Marcus? – Gaius hangjára hirtelen összerezzent és alaposan beterítette a tógáját a vendéglős olcsó borával.

- Az istenekre! – förmedt rá a hivatalnok. Szabálytalan foltok éktelenkedtek a mellkasán, mintha máris lenyilazták volna... - Mi bajod?

- Azt hittem, már neked van bajod. Percek óta úgy ülsz itt, mint aki alszik...

- Gondolkodtam, ebből élek.

- De harapós vagy! – húzta el a száját Gaius a vendéglős. Passer a magister felsóhajtott. Gaius ugyanolyan törekvő plebejus, mint ő maga. Csak Gaius túlságosan önérzetes és jobban kedveli a kétkezi munkát, mint kellene.

- Ne haragudj rám, kérlek! – A másik még várakozó képet vágott. Tehát folytatta: - Csak mostanában sok a dolgom és keveset alszom.

- Elmondod végre?

- Pannoniába fogok utazni Gaius. Pannoniába.

- Az...

- A Danubius és a Dravus között van.

- Ott nem barbár gallok élnek?

- Úgy tűnik felbukkant ott egy újabb nép. És Caius Esopius Cotta – bizonyára hallottál már róla – valamiért érdeklődik irántuk.

- De te hogy kerülsz a képbe?

- Szüksége van egy magamfajta tudós koponyára. – Passer elmerengett, majd egy hirtelen pillantással hátralesett. A Nap már jelez.

- Hát jó. Mikor indulsz?

- Épp most, letelt az időm – állt fel Passer a kényelmetlen székről,

aminek még támlája se volt. Hogy gondolhatta Gaius, hogy ez jó megoldás?

- Nem a magistratusba.

- Ja? Még várunk valakire. Tessék, itt az ára! – tett le pár érmét a pultra.

- Ugyan, hagyd!

- Gaius, mostantól fizetek neked. A barátom vagy és ha elmegyek szeretném, ha biztonságban lenne a kuporgatott pénzem. Tekintsd kölcsönnek.

- Bízatsz bennem Passer! Salve! – nyújtotta ételtől mocskos kezét a vendéglős. Passer egy pillanatnyi tétozás után elfogadta: - Salve Gaius! Holnap újra jövök!

Passer ebédszünete leteltével ismét dolgozni indult. Az agya közben már lázasan pörgött. Zsíros tenyerét nézve azon töprengett, Cotta vajon mivel kenyerezte le Gaiust. Nem számít, majd megoldja. Ha nem is lesz olyan egyszerű, mint a tógánkban megtörölni a kezünket.

Cs. Szabó Sándor

Szemet szemét

(Áu. 15)

Plasztikum (plastic, átkerülés előtti angol szóból): *folyadékok tárolására használt műanyag palack latin neve, a plasztikumjósítás alapanyaga. A dörzsöléssel csiholt tűzben megolvadó palack alakjából a római (kisebb mértékben görög és etruszk) jósok a jövőre...*

Ómagyar Lexikon, 5. kiadás, Esztergom

A szemétbánya már harmadik napja izzott a mélyben és hiábavalónak bizonyult bármiféle kísérlet az eloltására.

Paráki lehúzta a kesztyűjét, hogy megdörzsölje a szemét. Totya közben megeresztett egy ízes káromkodást a tömlőjükkel vacakoló tűzoltók felé.

- Amennyit szarakodnak, az egész vacak kiég alólunk – túrt az eléjük öntött kupacba. - Rögtön az elején szét kellett volna kapni a gócot, de persze nem hallgattak rám, mert ha Totya mond valamit, az csak képzelődés.

- Volt már rá példa – vonta meg a vállát Paráki. Reggel óta bántotta valami a szemét.

- Egy frászt – dobott a háta mögé egy törött sörösüveget Totya.

Üveg-konténer, fém-konténer, műanyag-konténer: oda sem kellett nézniük, egy hanyag mozdulat is elég volt ahhoz, hogy a markoló által eléjük öntött kupacból az átkerülés óta értékesé vált szemetet a megfelelő irányba dobják. A szokásosnál is jobban siettek – égett a talaj a lábuk alatt. Vele együtt pedig a pénzük is: nagy szerencse kellett, hogy megcsípjék a guberátori állást, és csak erre a telepre számíthattak. Amit ebből ki tudnak szedni, csak az lesz az övék. Márpedig a begyulladt szeméthalmot napok óta képtelenek eloltani, azt sem tudják követni, hol ég pontosan. Tegnap a homlokrakodónak sikerült beszakadnia, a kihúzására siető guberátorok közül is megsérültek ketten, csoda, hogy nem robbant fel az egész tragacs a parázsló szemétbe merülve. De nincs megállás: miközben a tűzoltók a

mélybe nyomott tömlőkkel bohóckodnak, a telep munkásainak a lehető legtöbb szemetet kell kimenekíteniük a tűz elől. Vagy a meggazdagodás helyett mehetnek vissza kapálni.

- El kellene menned orvoshoz – szólt Paráki után a felesége.

- Nem megyek – Nehéz volt megállnia, hogy ne dörzsölje meg újra az egyre pirosabb, egyre lüktetőbb jobb szemét. - Meghalni sincs időm.

Rácsukta az ajtót a káráló asszonyra, majd sietős léptekkel megindult a sötét utcán. A kabátja alá szorított ásványvizes-palack néha roppant egyet. Az augur Szóphilosz ajtajához érve megdörzsölte a szemét, majd bekopogott.

- Hát itt vagy – mérte végig komoran a pár éve ómagyar állampolgárrá emancipált jós.

- Jónak tűnik – méregette a szemétből bányászott palackot az augur. - Szép tiszta.

- A feleségem sikálta ki.

- Akár az erezetéből is lehetne jósolni – húzta végig sárgás körmét az egykor Rómában praktizált görög. - Gyönyörű.

- Össze volt taposva, ki kellett nyomkodnom – magyarázta Paráki. - Ne akarj itt most új jóslást kitalálni! Azt mondd meg, alkalmas-e a régire. Rengeteget tudok még szerezni. Ha csak fél áron...

- Igen, igen – bólintott az augur. - Akkor is gazdagok leszünk, tudom. A plasztikum egyre drágább, mert egyre kevesebbet adtok el belőle. Tudom. De meg kell bizonyosodnom róla, hogy az istenek elfogadják-e ugyanúgy, mint azt, amit nem a szemetetekből húztatok ki.

- Hát tudd meg!

- Megtudom – fordította az asztalon pislákoló olajlámpás felé a palacot az augur. Nem szerette a villanyfényt, lelketlennek tartotta. - Jósolok neked belőle. Ha az istenek is engedik.

- Jósoljál – hagyta rá Paráki. Nevetségesnek tartotta az antik hóbortjait, de a szemétbányász-iparban nem túl értékesnek tartott kilapított palackokból remélt pénz megacélozta a vallási türelmét. - Jósold meg, hogy gazdagok leszünk-e.

Szóphilosz foghíjas mosolyra húzta a száját.

- Tökéletes – csapott Totya hátára Paráki. - A hülye öreg szerint tökéletes, akár mennyit el fog tudni adni belőle, csak győzzük kikaparni.

- És mennyit kér? - kérdezte gyanakodva Totya.

- Ötödrészt. Ráhagytam.

- Hát, ha átgondoltad...

- Át.

A rozsdás homlokrakodó hangosan zúgva döcögött előttük, kicsit lemaradva követte az üres konténereket ráncigáló traktor. A tűzoltók által felállított határtáblát már rég elhagyták, de a kiskönyök szerint az oltásvezető túl nagy ráhagyással jelöli ki a zónákat, mert nem akar kockáztatni.

Ők meg nem akarnak még több szemetet elveszíteni.

- Szóval jószoltattál - csillogott vidáman Totya szeme. Paráki megvonta a vállát.

- Muszáj volt.

- És mit mondott, gazdagok leszünk?

Paráki leráncigálta a kesztyűjét, a szeme egyre elviselhetetlenebbül viszkedett.

- Szétolvasztotta, aztán bámulta egy darabig. Majd sajnálkozva közölte, hogy lát ugyan nagy gazdagságot, de csak saját magának, nekünk nem.

Totya hangosan felröhögött.

- A kis kurafi! Az összes anti egy szemét kis pö...

A homlokrakodó hirtelen oldalra billent, ahogy megnyílt alatta a föld; a guberátorok orrába egyszerre mart az olvadt szemét bűze az égő parázs szűrő fájdalmával.

Cs. Szabó Sándor

A rabszolgakereső magányossága

Esztergom, Ómagyarország, Kr.e. 254/ Á.u. 26

- Kovács Jánosné Ifigénia – mutatta be az ügyvéd a kreol bőrű, hosszú hajú nőt, aki egy darabig bizonytalanul nézett, majd esetlen mozdulattal kezét nyújtott. Soha nem szerettem a nők erőtlén, puha kézfogását. - Tíz évvel ezelőtt vásárolta meg a szokdrai rabszolgapiacon.

- Örvendek – mormoltam. Akárki lehetett volna ez a nő, nem hogy a tíz évvel ezelőtti arcokra, de a tavalyiakra sem mind emlékszem. Észrevettem, hogy a hasa sokat sejtetően domborodik. Az ügyvédre néztem és kérdőn felhúztam a szemöldökömet.

- Ifigénia nagyon jó emlékekkel rendelkezik magával kapcsolatban – magyarázta az ügyvéd. - Lejegyeztem őket, csatoltam a peranyaghoz. Amint látja, az emancipációja óta férjhez ment, egy szentendrei hajózási tisztviselő vette el, most várják a harmadik gyermeküket.

- Gratulálok – bólintottam udvariasan a nő felé, majd megragadtam az ügyvéd karját és kicsit közelebb vontam magamhoz. - Folytathatnánk négy szemkört?

- Ő... persze. Köszönjük, Ifigénia, majd a bíróság küld idézést, de a dátum már biztos. Nagy segítség számunkra az, amit felajánlott.

- Ez a legkevesebb – mosolygott udvariasan a nő. - Bárcsak tudnék többet segíteni.

Mikor kettesben maradtunk, már nem kellett visszafognom a dühömet.

- Ki a francot érdekel egy nő tíz évvel ezelőttről? - förmedtem az ügyvédre. - Csak az én időmet, meg a maga drága idejét vesztegeti ilyen hülyeségekkel!

- Csak nyugalom – intett, mintha le akarna söpörni valamit magáról. - Lehet, hogy jogilag nem rúg a labdába az ilyesmi, de igenis hatni fog, ha a bíróra nem is, az ülnökökre mindenképp. Egy boldog, tökéletesen emancipált családanya, aki Ómagyarország hasznos és megbecsült tagja, és mindezt magának köszönheti. A vád sem tud konkrétan bizonyítani semmit, hanem a magáról szóló általános képet

akarja lerontani. Egy domborodó hasú anti szépség, akit Kovács Jánosnénak hívnak...

Inkább elszámoltam magamban tízig.

- A levelemről van valami? - kérdeztem végül halkán. Az ügyvéd megrázta a fejét.

- A kontaktom még nem ért oda Kolozsvárra – rendezgette a papírjait. - Talán holnapra. De biztos vagyok benne, hogy rossz nyomon járunk. És továbbra is azt gondolom, hogy ez a szál nem fontos.

- Az nem a maga dolga – torkolltam le.

- Hoztam pár újságot – toltam elém a vastag, barnás lapokat az ügyvéd. - Semmi új nincs bennük, de azért olvasgatni jó. Holnap befut a kiküldött vizsgálóbiztos is, délutánra sikerült vele egyeztetnem időpontot. Remélem, hogy nem tesz végleg keresztbe nekünk.

- Én is – morogtam az újságokra nézve.

Előzetes letartóztatásba helyezték H. Jenő rabszolgakereső egyéni vállalkozót. Az illetékes kormányzatszervek szerint H. Jenő felbujtására dúlták fel a római csapatok Apollónia városát (Epirosz), hogy az elfogott, képzett lakosokat olcsón vásárolhassa fel a támadás után. H. Jenőt a rabszolgabeszerzési szabályok megszegésével és időszennyezéssel vádolják, amiért akár halálbüntetést is kiszabhatnak rá és tette társaira. Az ügy részleteiről folyamatosan tájékoztatjuk olvasóinkat.

(Hídlap)

Kovács Jánosné Ifigéniával álmodtam aznap éjszaka. Sokkal nagyobb volt a hasa, igazából valószínűtlenül nagy, hegyes, mondták is, hogy biztos fiút fog szülni. Ködbe burkolódzó hegyek között vonszoltuk előre magunkat, a nőt felpakoltattam az egyik öszvérre, az állat rakományát szétosztottam az erősebb férfiak között. Nem tiltakoztak, régi rabszolgák lehettek, vagy alaposan megtörték őket, mielőtt hozzám kerültek. Ifigénia hirtelen sikoltozni kezdett, ahogy rátörtek a szülési fájdalmak, a puskámat szorongatva rohantam visszafelé, de olyan volt, mintha nem egy köves hordalékkal teli úton futnék, hanem térdig, combközépig érő mocsárban.

Az öszvér már merő vér volt, mire odaértem, a nő pedig ott vonaglott rajta és ordított. Ráüvöltöttem a többiekre, hogy csináljanak valamit, majd a saját hangomtól felébredtem.

A cella kémlelőablakáról félrehúzták a reteszt, a folyosó gyenge világítása széles fénysugárként hasított a benti sötétségbe.

- A lelkiismeret, mi? - dörögte egy hang odakintről. Megmarkoltam a durva szövésű takarót és dacosan a fal felé fordultam.

- Mit keresett Apollónia környékén?

- Szokásos beszerzőúton voltam a csapatommal.

- Hány főből állt a csapata?

- Velem együtt hét fő, és tíz útközben beszerzett rabszolga, akit felszabadítottunk és levizsgáztattunk egyes személyi emancipációs szintre. Ez általános gyakorlat, az állami rabszolgakeresők is alkalmazzák.

- Ezek szerint van jogosultsága egyes szintre emancipálni antikat.

- Van.

- Miért pont Apollónia?

- Az illírek elleni háború miatt. Sok rabszolgát küldenek ide, majd innen viszik őket tovább délre vagy nyugatra.

- Máskor is járt már arra?

- Ez volt a harmadik utam.

- Előtte merre tevékenykedett?

- Volt egy szerződésem egy hajózási céggel, így délebbi vidékekre szakosodtam. Ómagyarországhoz közel nem igazán lehet versenyezni az állami rabszolgakereső megbízottakkal.

- Ezért ment távolabb.

- Ezért.

- Miért éri meg távolabbról szállítani?

- A tengeri szállításnak sok előnye van, kevesebb a veszteség és a járulékos költség.

- Akkor az állami rabszolgakeresők miért nem használják ki?

- Természetesen ők is szállítanak hajón, de itt több a piaci rés. És a kapcsolatok is érzékenyebbek, sok ügyfelem van, aki hivatalos ómagyar állami képviselővel nem dolgozna együtt.

- Miért nem?

- Ez bonyolult. Egyfajta iratlatlan törvény a számukra. A Hellén

övezetben. Azonkívül a rabszolgák is jobbak.

- Egészségesebbek?
- Műveltebbek. Könnyebb őket emancipálni és eleve tudnak olyan szakmákat, amik keresettek a villagazdaságoknál.
- Tehát mit keresett Apollóniában?
- Már mondtam.
- Miért fejezte be a tengeri szállítást?
- Nincs saját hajóm, a szerződésemet pedig felbontották.
- Miért?
- Nem tudom. Gondolom, nem volt megfelelő a hátszelem.
- Nem tartja furcsának, hogy gyengébb minőségű illír rabszolgákért indult délre és művelt, értékeesebb görög mesteremberekkel tért vissza?
- Az ember sose tudhatja, mit hoz egy háború.
- Nem válaszolt a kérdésemre.
- De. Válaszoltam.

Költségtérítési és állami ösztöndíjas OKJ-s képzések indulnak, sikeres vizsga esetén garantált elhelyezkedéssel, magas kereseti lehetőséggel (kamarai tagság kötelező!):

Agronómus asszisztens

Védelmi szervező (fegyvervizsgára és letöltött fegyveres szolgálatra épülő)

Rádióműszerész

Rabszolgakereső

Emancipációs felkészítő (pedagógus képzettségre épülő)

Megbeszélés a Kanonksor négyes tömbjének nagyelőadójában, március 8-án, 13-án és 17-én. A jelentkezéshez szükséges két igazolványkép, személyi igazolvány (emancipációs igazolás), erkölcsi bizonyítvány, 30 eft. illeték. Erdeklődés és előzetes jelentkezés a 06 33 45 67 telefonszámon.

(x)

(24 óra – az Átkerült Terület napilapja)

- Nagy blöff az egész – szuszogta elégedetten az ügyvéd. - De muszáj szusszannom egyet.

- Miért rohant? - kérdeztem.

- Nem akartam elkészni. Kényes vagyok az ilyesmire.

Megvártam, amíg összeszedi magát. Kellett pár perc, látszott rajta, hogy nem fizikai munkával keresi a kenyerét.

- Na szóval – hajolt közelebb végül. - Beszéltem az állami vizsgálóbiztossal, elolvashattam a jelentését is.

- Itt van magánál?

- Nem adta ki. Hivatalosan csak akkor juthatunk hozzá, ha benyújtja a bíróságnak.

- Akkor a lényegét...

- Megtalálta az Apollóniát feldúló csapat egyik centúrióját, a felettese engedélyével ki is hallgatta. A centúrió semmi újat nem mondott a támadás hátteréről, csak a szokásost, hogy törbe csaltak néhány római járőrt a környéken és a pletyka szerint apollóniaiak voltak, de legalábbis ők bujtották fel rá a népeket, Epirosszal meg úgyis eléggé utálják egymást, ezért kicsit lentebb húzódtak és csellel bejutottak a városba. Eddig semmi olyan, amit fel tudnának használni ellenünk, hacsak nem a pletyka ismeretlen forrását, de azért az már nevetséges lenne.

- Fog majd maga csodálkozni – jegyeztem meg komoran. - Ennyi?

- Még annyi, hogy a centúrió szerint a katonákat még vissza sem hívták a városból, amikor maguk már jelentkeztek a parancsnokuknál, hogy vennének rabszolgákat. Ez sajnos nem mond ellent az eddigi vallomásainak sem. Arra gondoltam, hogy visszavonhatná, még ma, mielőtt az irat hivatalosan is ismertté válik.

- Miért kellene visszavonnom?

- Mert a vád az időzítésen alapul. Ez pedig közvetve akár...

- Nem vonom vissza – jelentettem ki. - Egyrészt semmi sincs abban, ott voltunk a város környékén, láttuk, mi történik, éltünk a lehetőséggel.

- De előző nap még a városban voltak.

- Úgy van.

- A támadás előtt meg gyorsan leléptek.

- Nem szoktunk egy helyben ülve várni a sült galambra.

- De ez megint csak gyanús – ráncolta gondterhelten a homlokát az ügyvéd. - Biztos rá fog kérdezni a vád, hogy ez hogy is van, meg mi lett volna, ha a városban vannak, amikor bekövetkezik a támadás...

- Pár rómaival több hal meg – vontam meg a vállam. Az ügyvéd nagyot sóhajtott.

- Itt sajnos nem tudja ilyen egyszerűen megoldani a helyzetet.

Újra megvontam a vállam. Az összes halántékú fickó rosszállóan dűnnyögött valamit maga elé, miközben a papírjait nézegette.

- A társaimról továbbra is semmi hír? - kérdeztem.

- Semmi. Pedig már kint van a körözés ellenük.

- Helyes.

- Igazából ez se jó nekünk! - tette le az egyik barnás lapot az ügyvéd. - Ha annyi évig együtt voltak, akkor miért van az, hogy egy sikeres út után szétmennek? Meg miért nem pihent egy kicsit a csapata, mi a fenének ment rögtön vissza az egymást öldöklő antik közé?

- Így döntöttünk – közöltem vele. - Én egy időre, vagy végleg abba akartam hagyni. Ők még nem. És egy háborúnál nincs jobb hely egy rabszolgakereső csapat számára. Van ebben valami törvénytelen?

- Semmi – ismerte el. - Semmiféle törvénytelen dologra nincs bizonyíték maga ellen. De az összes törvényes húzása mintha a vádat támasztaná alá.

- És az ártatlanság védelme?

Olyan képet vágott, mintha citromba harapott volna.

- Maga nem őszinte hozzám – állapította meg végül. Mintha sértette volna a dolog. - Így megnehezíti a dolgomat.

- Ártatlan vagyok. - Nem volt túlságosan jó kedvem, de egy kis gúnyos mosoly így is felbukkant valahogy a szám szélén. - Lehetek ennél őszintébb egy ügyvéddel?

Már máskor is láttam rajta, hogy ha olyanba kerül, amiből nem tud kimászni, akkor megdermed egy hosszú pillanatra, majd megrázza magát és témát vált.

- Kaptam egy telefont Kolozsvárról – közölte.

Megborzongtam, ahogy végigfutott a gerincemen egy langyos remegés.

- Miért nem ezzel kezdte?

- Mert ez a szál az ügy szempontjából lényegtelen – szögezte le újra. - És egyébként is lukra futottunk. A kontaktom alapos munkát végzett, de a hölgy nincs a városban. Semmi nyoma, hogy megérkezett volna.

- Akkor az apja hazudott – szorult ökölbe a kezem.

- Nem értem, miért csodálkozik ezen – tárta szét a karját az ügyvéd.

Norbert kapkodó mozdulatokkal gyújtott rá az egyik utolsó cigarettájára, a gyufa fénye pár pillanatra megvilágította sovány, ráncos arcát.

- Te hülye vagy – közölte velem.

- Mondtad már.

- De azóta fokoztad. - Dühösen kifújta a füstöt, a fanyar szag az orromba mart.

- Mi a szart szívsz?

- Mittomén – vont a vállát. - Az egyik anti mutatott valami gaszt, hogy állítólag ők azt szívják. Kurva szar, de ha hozzákeverem a maradékhoz, kicsit tovább tart.

- Minden baromságot eltanulnak tőlünk – csóváltam a fejem. A lemenő nap fénye vörösre festette a Neretva völgyét, az erdő is elcsendesedett. Az egyik felszabadított anti az egyik sziklán kuporgott, hosszú csövű puskáját lazán az ölében nyugtatva figyelte a környéket. A délután felfedezett beugróban apró tábortűz pislákol, csak közelről lehetett észrevenni.

- Szóval hülye vagy – tért vissza az alapotívumhoz Norbert.

- Mondtad már.

- Még pár év, és te lehetnél a keresők császára, a hülye állami pojácák is a kegyeidért esedeznének, ha labdába akarnának rúgni.

- Persze – morzsoltam szét egy szúnyogot a kézfejem.

- Persze – bizonygatta Norbert. - Nem beszélek mellé, tudod.

Legszívesebben kipofoznám belőled ezt a baromságot, hogy kiszállsz.

- Próbáld meg, ha az segít a lelkiivilágodon.

- Lehet, hogy megteszem – burkolódzott egy újabb adag fanyar füstbe. - Ráadásul egy nő miatt.

- Mindig egy nő miatt van az ilyesmi – vigyorogtam.

- A nagy szívás – bólintott komolyan. - Ott van ugye Trója. Azt mondtad, elnézünk majd egyszer arrafelé is.

- Elnézhetünk. Bérelünk egy hajót...

Legyintett egyet, vastagra sodort cigarettája felizzott az alkonyat félhomályában.

- Tudod jól, hogy nem erre gondoltam.

- Ez van.

Csendben ültünk egy darabig. Kezdett hűvös lenni, begomboltam a zubbonyomat. Az égen még pár pirosra festett felhő tartotta a nappal

frontját.

- Persze szép csaj – ismerte el Norbert. - Meg hozzád is való. De szerintem ennyit akkor sem ér. Ráadásul az apja...

- Nem az apját akarom elvenni.

- Egy képmutató köcsög. A fajtája miatt rühellem az összes politikust. Elhiszem, hogy nem mutatnál jól a családi tablón.

- Nem érdekel az apja – szögeztem le újra. - Közöltük vele, hogy mi lesz, akár áldását adja rá, akár nem.

- És ha nem, akkor mit csinálsz?

- Megoldom. Szép Heléna is meglépett.

- Meg, mi... - Tövig szívta a cigarettát, majd ledobta és eltaposta a maradékot. A fanyar szag újra az orromba mart. - Te hülye vagy.

- Már mondtad.

Az ügyvéd a priccsemre ült, majd kelletlenül elővette a papírjait. Az egyik újságot átadta.

- Kösz – mondtam. - Úgyse adnak elég klozetpapírt.

- Azért olvassa el előtte. Hátha okosabb lesz. Nem látta, hogy megkettőzték az őrséget?

- Ja, de. Valami balhé van?

- Úgy is mondhatni. Pár lelkes exé tüntetést szervezett a börtön elé, sikerült titokban tartaniuk, be sem jelentették.

- Hogy mit csinálnak?

- Tüntetnek maga mellett. Vagy kétszáz volt rabszolga odakint. Transzparensnek meg minden, és egyre több ideges rendőr. Ezért nem engedtek ki az beszélőhelyiségbe. Nem tűnik meghatottnak.

- Nem – ismertem el. - Gondolom, nem használ az ügynek.

- Akár használhat is. Ha nem lesz belőle nagy balhé. Ha maga megmarad a szegény rabszolgák megmentőjének, akkor ki venné komolyan azt a vádat, hogy egy zsírosabb üzlet reményében lemeszároltatna egy fél várost?

- Lesz balhé – nyugtattam meg. - Ezek az antik könnyen hergelhetők, én is bármikor szerzek egy fél tucat provokátort akármelyik kiskocsmában.

Az ügyvéd a papírjait rendezgette.

- Ezzel kapcsolatban most tehetetlenek vagyunk – állapította meg.

- Egyéb fejlemények?

- Nem sok. Itt az értékelés a vizsgálóbiztos jelentéséről, most már pecsétünk is van arról, hogy semmit sem ér a vád számára.

- Zsuzsáról?

- Semmi.

- Megérdeklődte, hogy mi lenne akkor, ha bejelentenénk az eltűnését?

- Meg. Ahogy mondtam, semmi. Egy telefon az apjának, ő azt mondja, hogy tudja, hogy hol a lánya, azt kész. Nem kötelezhető arra, hogy ennél többet mondjon.

- És ha beidézné tanúnak?

- Milyen indokkal?

- Nem tudom. Maga az ügyvéd, találjon ki valamit.

Széttárta a karját.

- Majd gondolkozom – ígerte, de szavai kongtak az ürességtől.

- Elhiszi már, hogy az öreg van ennek az egésznek a háttérben? - szegeztem neki a kérdést.

- Lehet – mondta a papírjainak. - De ez mellékszál. Most azon dolgozom, hogy megpróbálom visszafejteni a vádat. Hogy ki nyomta fel magát.

Kelletlenül felnevettem.

- Most mondtam, hogy ki.

- Ha eljutok hozzá, akkor megkövetem magát – ígerte az ügyvéd. - Tegnap átlépte a határt az epiroszi királyi küldöttség, akiket elhívtak a tárgyalásra. Az egyik kontaktomnak sikerült beszélni velük, ők az ómagyar szervektől értesültek a dologról, de ennek ellenére persze szívesen végignéznék, ahogy mondjuk megfojtják magát. De hoznak magukkal bürokráciát is, ha enyhébb ítélet születne. De nem Epirosz tett panaszt.

- Akkor a rómaiak?

- Ezt pusztán elméleti lehetőségként kellett végigzongoráznom, mert nehéz elképzelni róluk, hogy lelki-furdalásuk támadt volna egy kvázi ellenséges város megrendszabályozása miatt. De nincs semmiféle római szál. Vagyis csak a rabszolgákat átvevő hivatal maradt, de ahhoz még kell pár nap.

- Tehát az öreg.

- Vagy egy túlbuzgó hivatalnok. Rengeteg papírmunkával jár minden szállítmány befogadása, orvosi vizsgálatok, intelligenciateszt, pszichológiai vizsgálat, a felszabadítási ceremónia, utána a szétosztás az

igénylő villagazdaságoknál, emancipációs szint besorolása, megváltási évek megállapítása... Kismillió hivatalon átmegy és a hivatali utat kívülről visszakövetni... Persze itt is vannak kontakjaim.

- Rögtön gondoltam.

- *Mekkora az az összeg, aminek nyoma veszett H. Jenőnél?*
- *Négyszázezer aranyforint körüli.*
- *Ez nagyon nagy pénz. Ilyen jól jövedelmez a rabszolgakeresés?*
- *H. Jenő nem most kezdte a szakmát és elég sikeresen űzte. Ráadásul az új szabályozások szerint a behozott anti munkaerő felszabadítás utáni bérének két százaléka is a rabszolgakeresőt illeti, gondolhatja, hogy ebből is jutott.*
- *Mire lehet elverni ennyi pénzt ilyen rövid idő alatt?*
- *Nem gondoljuk, hogy H. Jenő elverte volna ezt az összeget, valószínűleg elrejtette valahol, akár fizikailag, akár fiktív néven nyitott vagy stróman birtokolta bankszámlán, esetleg anti kapcsolatainál. Nyomozunk az ügyben, hiszen a vizsgálat idejére zároltuk a vagyonát, ami lehet, hogy elkobzásra fog kerülni, tehát itt az államkincstár megkárosításáról van szó.*
- *A pénz a letartóztatás után tűnt el?*
- *Nem, természetesen nem, még előtte.*
- *Tehát H. Jenő tudta, hogy esetleg bajba kerülhet?*
- *Lehet, hogy tudta. Aki a tűzzel játszik, tisztában van azzal, hogy megégetheti magát. De azt sem tartjuk kizártnak, hogy készült valamire, amihez olyan pénzforrásokra volt szüksége, amik az ómagyar hatóságok számára nem hozzáférhetőek.*
- *Mire gondol? Államellenes cselekményekre?*
- *Egyelőre semmit sem zárhatunk ki. Az biztosnak tűnik, hogy hosszabb távon nem Ómagyarországon képzelte el az életét, ez pedig felveti az időszennyezés vádját is.*

(Szeretgom – Vasárnapi Interjúmelléklet)

Az égő város füstje már az egekig ért, mire riadt rohanásunk végén kiestünk az erdőből. A lankás hegyoldalban meghúzódó szántófield túloldalán vérték és sisakok csillantak meg a sápadt napfényben. Norbert

egyből intett, hogy mindenki lapuljon. A földre vetettük magunkat, s mire mindenki Norbert mellé ért a szántó szélén felhalmozott kőhalomhoz, már a fegyvereinket is tüzelésre készen szorongattuk.

- Rómaiak - súgta az egyik felszabadított anti, majd hozzátett még pár görög káromkodást.

- Mi a fenét keresnek ezek itt? - lestem ki óvatosan. - Észrevettek?

- Lehet, de nem izgatják magukat miatta - igazgatta a töltényövét Norbert.

- Add a távcsövet!

Lacira bíztam a sörétest, majd megtámasztottam a könyököm és körbekémleltem. Valami segédcsapat lehetett előttünk, a várost dúló seregrészt biztosíthatták, vagy büntetés alatt voltak és ezért nem engedték őket a zsákmány közelébe. Az egyik bőrpáncélos, csupasz képű gyerek felénk bámult, de más jelét nem adták, hogy észrevették volna az erdőből való óvatlan kirohanásunkat. A fene se számított rómaiakra, Epirosszal nemrég tűzszünetet kötöttek, hogy az illíreknek szentelhessék minden figyelmüket. A katonák után a város felé fordítottam a keresőt.

- Na mi van? - kérdezte Norbert, mikor visszaadtam a karcos távcsövet és a kemény, naptól meleg szikláknak vettem a hátam. Laci felém nyújtotta a sörétest.

- Mi van? - ismételte meg türelmetlenül Norbert.

- Auxilia - böktek hátra, a segédcsapat mögé. - Semmi gáz.

- És a város?

- Ennek a kurva kukkernek lehetne kisebb is a nagyítása.

Némán szuszogtunk egy darabig, éreztem az egymásnak feszülő tekinteteket, a puskákat szorongató kezekre csorgó izzadságot.

- Van szerződésünk velük, nem? - kérdezte Norbert végül.

Bólintottam.

- Előkeresem - buzgólkodott Laci.

- A parancsnokot is meg kell majd kenni - jegyeztem meg halkan. - Egy kis erszénybe rakjatok ki ötvenet, a többi arányosan osszátok szét.

- Akkor biznysz? - vigyorgott Norbert.

- Az - bólintottam fásultan. - Jó biznysz. Hogy rohadrának meg.

- Időszennyezés, mi – morogtam, miközben a díszes tunikát viselő epiroszi küldötteket és a mellettük álló, automata pisztolyokkal felszerelt rendőröket néztem. - Az Átkerülés óta egész Ómagyarország egy nagy elkúrt időszennyezés.

- Csitt! - szólt rám az ügyvéd. - Ne rontsa most el.

- Csodálkoznék, ha csak most száradna a tinta az ítéleten – mormoltam.

- Csitt!

A szépen lakkozott padot néztem magam előtt és éreztem, hogy a mélyből lassan feltör az a keserűség, amit eddig sikeresen távol tudtam tartani magamtól. Nem bírtam ki, felemeltem a kezem és kipróbáltam, mennyire tudom megkarcolni a mélybarna, csillogó felületet. Ahogy megcsörrent a kezemen a bilincs, a mellett ülő gorilla felhorkant és visszafogott.

- Nyugalom - szólt rám újra az ügyvéd, pedig láttam rajta, hogy ő is majd felrobban. A tárgyalások nem mentek rosszul, a vádak nem sikerült rendesen megalapozni, de a végére az összes halántékú jogászom is rájött, hogy itt nem hétköznapi perről van szó.

- Hány fellebbezés? - kérdeztem. - Kettő?

- Max kettő - bólintotta. - Addig még akármi is lehet.

- Akármi - bólintottam. Egy kósza pillanatra eszembe jutottak az évszázados tölgyfák alá ásott csillogó, semmire sem jó fémdarabkák, majd Zsuzsa, akivel már soha nem költjük el őket semmire.

A teremszolga belépett, koppantott egyet a botjával, majd tiszta, csengő hangon elkiáltotta magát:

- A bíróság bevonul! Kérem álljanak fel!

Kelletlenül engedelmeskedtem. Éreztem, hogy megremeg a hátam, de nem sikerült leráznom magamról semmit.

Cs. Szabó Sándor

Ómagyarország fejlesztési terv

(Áu. 30)

A lovak tiltakozva prüszköltek, amikor újra csattant egyet felettük az ostor. Nekifeszültek a hámnak, de az IFA meg sem mozdult. Az utász letörölt egy arcába csapódott sáros vízcseppet és Varga ezredesre nézett.

- Látja, uram? Ezt nem szedjük ki lovakkal.

Varga az agyagos gödörhöz lépett, amiben elsüllyedt a teherautó. Már mindent leszereltek róla, ami nem volt odahegesztve, hogy könnyítsenek rajta, egyedül a motorhoz nem mertek nyúlni. A tank mellett álló őrhöz fordult.

- Mennyi van benne?

- Pár liter, uram.

- Elég lesz? Vagy hozni kell?

- Ha rakunk valamit a kerekek alá, egyből ki kell jönnie - bizonygatta a vezető. Varga megbízott benne, már öt csatában láthatta, hogy ért a teherautóhoz. Állítólag azelőtt is sofőr volt, bár nem tűn elég idősnek hozzá.

- Készítsék elő rendesen - intett a kerekek felé Varga. A vezető szeme felcsillant, a lovászoké nem kevésbé, nem szerették ilyen feladattal gyilkolni a rájuk bízott állatokat. - Szereljék vissza a vezető ülését. Csak annyi üzemanyagot használhatnak, amennyi feltétlenül szükséges!

A katonák sietve munkához láttak, vastag faágakat nyomtak a sárba, hogy a kerekek tudjanak majd mibe kapaszkodni, az időközben megérkezett emelőt is elkezdtek összeszerelni, biztos ami biztos. Varga az eget fürkészte, már megjelentek rajta az első csillagok. Rádión utasította a szakaszparancsnokokat, hogy ássák be magukat éjszakára. A látóhatártól látóhatárig terjedő erdőben akármi is megbújhat, és napok óta követték őket a hegyoldalakból magasba kígyózó füstjelek. Mindenki tudja, hogy jönnek. És tartott tőle, hogy senki sem érti, miért is jönnek igazából.

- Itt van a város - mutatta a felderítő. A laptopban tárolt térképre épp csak

felvitték a beérkező járőrök adatait. Közelebb jutottak, mint amire számítottak, és egyelőre semmilyen ellenállásba nem ütköztek. Az út melletti három kiürített falun kívül a járőrök még egy tucatot találtak elszórva az erdőben, két-három nagycsalád élhetett mindegyikben. Csak egyszer vették észre őket, de akkor fejvesztve menekültek, sem tárgyalással, sem ellenállással nem próbálkoztak. Az útjukba eső üres falvakkal együtt ez csak egyet jelenthetett...

- Jó nagy - jegyezte meg az emancipátor. Cseh Zoltánnak hívták, épp csak kikerült a főiskoláról, ez volt az első útja. Varga eleinte szimpatikusnak találta, de mostanában inkább csak idegesítően naivnak. Szerencsére a stábjához tartozó tolmács szagolt már puskaport és nem volt különösebben szívбайos sem, ha fel kellett világosítania a főnökét a dolgok valódi állásáról. Varga gyorsan léptette végig a városról készült képeket, kicsit világosított is a képernyőn, hogy jobban ki tudja venni a részleteket. Cölöpfal - nem akadály. Mintha vizesárok is lenne, de az se okoz nagy gondot, ami elakadna benne, az úgyse jó utcai harcokhoz. A városon belüli dombon szokatlanul impozáns épület állt, fából ácsolva, néhány terméskő szárnnyal, előtte egy kőkör, a szokásos mini-Stonehenge.

- Az mi? - bökött a palota egyik pontjára. A felderítő közelebb hajolt, nagyítottak a képen, de elég távolról készült, sok új részlet nem látszott. Ha nem lenne már sötét, ki lehetne küldeni az egyik Sólomot, zümmögjön egy kicsit a város fölött, bár ki tudja, hogy reagálnának a repülőmodellre, legyen bármennyire is madárnak álcázva. Jobb képeket csinálna ennél az olcsó digitális vacaknál, az biztos.

- Érdekes - hümmögte a felderítő. - Nem akarok hülyeséget mondani...

- Úgy néz ki, mint egy Trabant.

- Na, ezt nem akartam kimondani.

Varga felnevetett.

- Így kell stílusosan lehülyézni a feljebbvalót...

- Elnézését kérem, uram.

- Semmi gond. Mit keres ott egy Trabant?

- Ha valóban az, akkor is csak egy roncs. Valószínűleg csak egy karosszéria. Ezt nem tudták beolvasztani, valószínűleg kivágták a francba, vagy valami ügyeskedő eladta az antiknak pár kilo aranyért, ilyesmi.

Varga mindig elcsodálkozott azon, hogy mindenhol ómagyarországi tárgyakat lehetett találni, az utolsó barbár kunyhóban is akadt, ha más nem, ott egy laposra taposott műanyag palack a házi oltáron. Ami még riasztóbb,

egyik nap töltényhüvelyeket is találtak a kiürített falu közepén álló bálvány kezében. A régi, kedélyes mészárlássá fajuló csaták lassan tényleg a múlt ködébe vesznek, sose lehet tudni, mi van az antik kezében.

- Szerzett magának egy Trabit, hogy villogjon a népe előtt - horkant fel az egyik hadnagy. - Legyen vele boldog a hülyéje.

- Scorillo királyról van szó - nézett rá szigorúan Varga. - Akit meg kell nyernünk magunknak. Még itt, a törzsön belül sem tűrök semmiféle tiszteletlenséget vele szemben. Ez már nem *az* a hadsereg.

A hadnagy jóval idősebb volt Vargánál és minden bizonnyal részt vett pár olyan hadjáratban, ami miatt most füstjelek és kísértetfalvak jelzik a XVII. Területemancipációs Dandár útját. Lesütötte a szemét, de hogy mit gondolt, az az ő dolga maradt.

Átvezették az adatokat egy nyomtatott térképre is és nekiláttak, hogy megbeszéljék a holnapi feladatokat. Kialakult egy kisebb vita akkor, amikor Varga kijelentette, hogy a tárgyalás fontosságára való tekintettel ő is benne lesz a küldöttségben. Meglepő módon az imént leteremtett hadnagy aggodott legjobban az ezredesért.

- Ezek dákok, uram - mutatott a térképre. - Még a rómaiakkal is megcsinálták azt, hogy elfogták a követségbe érkező tisztjüket, hogy vele zsarolják a császárt.

Róma még csak egy a középsúlyú, feltörekvő hatalmak közül egy messzi félszigeten, bár valószínűleg az ottani oltárokon is őriznek valamit a jövőből átsodródott világ szemetéből. A szóban forgó esetig még több, mint kétszáz évet kellene várni, de mint arra már sokan, sokszor rámutattak, az Átkerülés utáni történelmet úgy, ahogy van, el lehet felejtetni. Varga legszívesebben kioktatta volna erről a hadnagyot, de nem akarta végleg elveszíteni ezt az embert. Végül abban maradtak, hogy álruhában megy, a Vitará navigátoraként. A törzs arra is rábeszélte, hogy a Vitarát kísérje el a géppuskás Ignis is, ha tényleg olyan fontos ez a küldetés, akkor megéri kétszer annyi üzemanyagot áldozni rá.

A Hold már a távolban sejlő hegyek fölött ragyogott, amikor végeztek. Az emancipátor tartott még egy kiselőadást Scorillo királyról, aki bár közvetve kis területen uralkodik, de sok dák törzs felnéz rá, ha önként betagozódna Ómagyarországba, egészen a Kárpátokig meg tudnák szilárdítani a területeket. Tovább pedig nem is kell. *Az ezeréves határokon nem megyünk túl.* Bár Vargának mindig mosolyognia kellett az "ezeréves határok" kifejezést hallva. De tény, hogy az elgondolás logikus. Ennél jobban védhető vonalat úgysem találunk. Különben sem akarják

meghódítani az egész világot.

Egyelőre.

Az éjszaka eseménytelenül telt, a reggel fogcsikorgató hideggel érkezett, a katonák dideregve csomagolták össze a sátraikat, akinek nem akadt dolga, a tábori konyha körül ólálkodva várta a reggelit. Varga visszaküldte a raktárba az előkészített, tisztán fénylő anyagú egyenruhát, aminek álcáznia kellett volna.

- Egyből kiszúrják, hogy különbözöm - magyarázta a hadtáposnak.
- Keressen egy katonát, aki akkora, mint én és szedje le róla a ruháját. Ezt meg adja neki, biztos örülni fog.

Ellenőrizte a Kalasnyikovját is, az első betárazott vaktöltényt kicserélte élesre. Ha már arra kerül a sor, hogy lőni kell, akkor nem fog üresen puffogatni. Ugyanígy tett a pisztolyával is. Mellényzsebeibe két kézigránát tömött, majd elküldte megéleztetni a törét. Rá kellett jönnie, hogy nem csak a hidegtől remeg.

A teljesen autentikus és ennek megfelelően bűdös katonaszagú ruhával együtt az emancipátor is megérkezett. Nagyon vidámnak tűnt, Varga legszívesebben beleverte volna a fagyos földbe a képét.

- Mi a helyzet? - érdeklődött, miután tiszteltegetek.

- Nyert a Dorog - újságolta az emancipátor. - A bátyám a kapus.

- Kivel játszottak?

- Tata.

- Az szép.

Soha nem érdekelte különösebben a foci, de jobb híján újabban ő is meghallgatta a közvetítéseket. Ha már fent lebegnek az aerosztatok a Kárpát-medence fölött, legalább használják ki. A katonai csatornákon nem túl izgalmas a forgalmazás.

- Felkészült? - nézett az emancipátor szemébe.

- Legjobb tudásom szerint.

Varga is ettől tartott.

- Megjelent egy új könyv is - csacsogott tovább a fickó. - Az Átkerülésről. A szélszigetek átfogó kutatásán alapszik és...

Körülbelül minden héten megjelent egy, amióta újra van papírgyártás, valahogy el kell fogyasztani a rengeteg erdőt. Az embereket érthető módon foglalkoztatta, hogy miért ébredt egy darabka észak-Dunántúl egyik reggel arra, hogy a Krisztus előtti harmadik század veszi

őket körül. Varga számára a világ már így volt természetes, bár ismerte azt is, ami a szüleié volt odaát. De ha választania kellett volna, nem cseréli el arra, amikor még hatalmasan csöveken jött a gáz és az olaj és nem kellett lovakkal húzatni a kocsikat két bevetés között.

- Körkörös védelemre rendezkedünk be - igazította el a hátramaradókat. - Az erdőbe telepített érzékelőket folyamatosan figyelni kell, és küldjék fel az egyik Gólyát is.

- Nem biztos, hogy fennmarad - ráncolta a homlokát a modellrepülőket felügyelő főhadnagy. - Tegnap próbáltuk, akkor sem volt termik, ma pedig még hidegebb van.

- Akkor az egyik ballont - hagyta rá Varga. - Azt akarom, hogy senki és semmi ne kerüljön a közelünkbe. Tudják, hogy itt vagyunk és egyelőre nem tehetünk semmi fenyegetőt, még mozogni sem mozoghatunk. Folyamatos rádiókapcsolatban leszünk. Ha a kapcsolat megszakad, azonnal indítani kell a kiemelőket.

- Üzemanyag-irányelv? - kérdezte a hadtápos.

- A kiemelőknek korlátlan.

- A készlet erejéig - jegyezte meg a hadtápos. Többen elmosolyodtak rajta. Kis késéssel Varga is.

A két rikító vörösre festett terepjáróba az utolsó csomagokat pakolták be. Az Ignis tetőablakába felszerelték a géppuskát, kicsit meg is kellett zsírozni a keretét, mert nehezen fordult körbe. Minden ötödik lövedéket világítóknak tárazták be, a tapasztalatok alapján ez a leghatásosabb az antik ellen. Ne legyen rá szükség. Az emancipátor és tolmácsa a Vitara hátsó ülésére szállt be, a tolmács egy shotgunt szorongatott a kezében.

- Az meg minek? - érdeklődött Varga.

- Ha nem értenénk meg egymást - mosolygott az öreg a bajsza alatt.

A vezetőülésre Géza szállt be, barnás bőre furcsán szürkének tűnt. Kétszer is kihúzta az ülés melletti tokból a Kalasnyikovját, hogy megbizonyosodjon róla, biztosítva van-e. A Vitara csomagtartóját az ülés magasságáig telerakták ajándéknak szánt dolgokkal, az Ignisét szintúgy. Varga kesztyűs kezével végigsimította a szélvédő előtt feszülő apró szemű rácsot, majd benyúlt alá és kiszabadította a jégből az ablaktörlő lapátjait. Ezt mindig elfelejtik, és hamar megtöredezik a gumi. Mindennel takarékoskodni kell. Egyelőre.

- Indulunk - szólt a rádióba.

- Sok sikert - nyugtázta a törzs ügyelete, talán Tomi. Az Anti Tomi. Ha nem germán származású lenne, lehet, hogy elvitték volna őt is a dák királyhoz megmutatni, hogy mit is ajánlanak. De nem akartak kockáztatni, nem mindig tudták követni, hogy melyik nép melyiket utálja, és miért. Anti Tomi (bár csak a háta mögött hívták így, volt neki rendes neve is, valami németes, Hochdeutscher, vagy ilyesmi, biztos vicces kedvében volt a hivatalnok, amikor anyakönyvezte az emancipációs program során az ómagyarországi iskolába hozott barbár kiskölköt) szüleit valahol a Tátrában szedték össze, most Zalában élnek és olajbányászok. És Tomi óta egyetlen gyerekük sem halt meg, mind megérte a felnőttkort. Hány anti anya mondhatja el ez utóbbit magáról?

A két öreg Suzuki dízelmotorja köhögve életre kelt, szinte érezni lehetett a bennük feszülő örömet a hosszas tétlenség és lovakhoz kötöttség után, sűrű füstjüket az ókori őserdő fái közé okádták, majd meglódultak a lassan kiengedő földúton.

A dákok már várták őket.

Lovasok álltak az út szélén, amint kiértek az erdőből és a város felé fordultak. A kocsik antennáin fehér zászló lengedezett, ezt a jelet már sikerült mindenfelé elterjeszteni, bár voltak antik, akik már korábban is ismerték. A lovak rémülten táncoltak, pedig a Suzukik most nem széthúzott kipufogóval jöttek, ezt a hanghatást a csatákra tartogatták. Lassítottak mellettük, az Ignis géppuskása idegesen szorította a fegyvere markolatát. A tolmács lehúzta az ablakot és kikiáltott valamit, mire a lovasok integetni kezdtek a város felé.

- Elénk küldték őket - húzta fel az ablakot az öreg, a jobbában szorongatott shotgunt visszatette az ülésre. - Tudták, hogy jövünk.

- Nagyszerű - mormolta Varga. Biztosította a karabélyát, majd hátralesett az emancipátorra. Igazából miatta jött, nem bízott a fickóban annyira, hogy el merje engedni egyedül. Hiába végzett kitűnő eredménnyel azon a híres főiskolán.

A város primitívségében is lenyűgöző volt. A cölöpfalakat sok helyen kövekkel erősítették meg belülről, hajítógépeket is láttak a gyilokjárók alatt pihenni. A félig földbe ázott házak mellett gyülekeztek az emberek, durva szövésű ruháikra prémeket, pokrócokat terítettek, kinek mire tellett. Biztos örülnek majd a több zsák használt ruhának, amik a kocsik hátuljában lapulnak. Ha azon múlik, megrakják az IFÁ-t is és

bepöfögnek ide. *Mi vagyunk az első hódítók a világtörténelemben, akik adni akarnak.* De melyik világtörténelemben? És miért lennének ennyire önzetlenek?

- Kapcsold fel a fényszórót - szólt oda Gézának. Az emberek csodálkozva mutogattak rájuk, a kisgyerekeket a magasba emelték. Nem tűntek ellenségesnek. Bár nehéz kiismerni az antikát. Annyira mások. Sose lehet tudni, mire számítson az ember velük kapcsolatban.

A dombon épült palota felé fordultak. Tényleg egy Trabant állt előtte, üres műanyag váz, amit az antik megpróbáltak a saját eszközeikkel kiegészíteni. Fényszórói helyén kvarckövek csillogtak, fakerekeken állt, szélvédőjét összevarrt, állati hólyagokkal fedték be. Ha egy fényképen látja, Varga hangosan felröhögött volna, de itt valami egészen más érzés fogta el. Különben is, van joguk kiröhögni az antikát, amikor lovakkal vontatják ezt a Vitarát is, amit még a XXI. században gyártottak?

A palota előtt díszes fegyverzetű, csillogó ruhát viselő emberek álltak. Varga mutatta Gézának, hova parkoljon le, úgy fordultak, hogy a lejtőn akkor is meginduljon a kocsi, ha valami miatt nem indulna be rögtön a motor. Behúzták a kéziféket, de nem hagyták sebességben - egy mozdulat is elég ahhoz, hogy mozgásba lendüljenek. Alapvető taktikai előny. Minden korban.

- Géppuskás marad a helyén - szólt a rádióba Varga. - Sofőrök szintén. Visszajelzést kérek!

Mindenki bejelentkezett. A tábor is jelezte, hogy minden rendben.

- Kezdjük - nyitotta ki az ajtót Varga.

Behajtotta a Kalasnyikov válltámaszát, olyan hevederhez rögzítette, hogy a fegyver akkor is a csípőjénél maradjon, ha mindkét kezével elengedi. Ez most kellett is. Alázatosan kinyitotta az emancipátor ajtaját - hadd lássák, ki a fontos ember -, majd felhajtotta a hátsó ajtót. Az ajándékokat rejtő zsákon ott csillogott Ómagyarország hologramos címere. Egyszer valaki egy egész faluért adott el egy ilyen hologramot valahol az Adria mellett. Le is csukták időszennyezésért. A falut azért emancipálták, ha már ott volt. Tucatnyi ilyen sztori van.

Miközben pakoltak, az emancipátor a tolmácsával együtt már üdvözölte is a királyt, egy díszes törkést nyújtva át neki ajándéku. Varga a szeme sarkából figyelte őket, pár szót sikerült elkapnia, bár nem beszélt jól egyik anti nyelvet sem. Sokan tudtak latinul, de egyelőre nem sokra mentek vele - ahogy a dolgok alakultak, nem is lesz semmi a Római birodalomból, így az Átkerülés utáni latin tanulási divat a szó összes

értelmében anakronisztikusnak bizonyult. Na nem mintha ezt akkor ne tudhatták volna, csak...

Kifektették a zsákokat a király elé, ő pedig intett az embereinek, akik óvatosan, vigyázva, hogy még az összekötésre használt spárgát se kelljen elvágniuk, ha nem muszáj, kibontották őket. Meleg ruhák kerültek elő, a messzi és valami másik síkon létező Kína ajándékai, cipők, konyhai eszközök, egy kisebb ládában kések és szerszámok, szinte mindegyik valamelyik ómagyarországi kínai bolt készletéből való, hogy azért olyan sokáig ne tartson ki. Pár elemes kütyü, zseblámpa, asztali dísz, ha már az üveggyöngyöt törvényileg betiltották. Sok antin látszott, hogy teljesen lenyűgözi ez a soha nem látott gazdagság. Szokás ilyenkor viszonzni is az ajándékokat, anti fegyverek, prémek, néha próbálkoznak rabszolganőekkel is, nem értik, hogy az emancipációs csapatoknak ez is tiltva van. Bár mindenki ismer olyanokat, akik azért megoldják. Ezúttal viszont semmit sem raktak eléjük. Vargának kezdett rossz érzése támadni.

Az emancipátor intett egyet.

- Bemegyünk - szólt a rádióba Varga. - Csak ésszel idekint.

Hárman maradtak kint, elég tűzerővel ahhoz, hogy az egész várost leöldössék. De nem egy parancsnok hadjárata bebizonyította már, hogy a tűzerő nem minden. Esztergomot is feldúlták az antik az Átkerülés első évében, hiába volt géppisztoly minden rendőrnél.

A tárgyalás elnyúlt, zavaróan hosszú szünetek akasztották meg folyton. Úgy tűnt, az emancipátort nem zavarja a dolog, megtanították erre is. Az ókori ember nem siet. Az ókori embert nem lehet siettetni. *A gyors döntés veszélyes döntés*, mondta nemrég egy görög kicsivel délebbre, bár valószínűleg errefelé még nem hallottak róla.

A tolmács néha a rádiójába dünnögött, hogy a többiek is valamennyire képből legyenek. Miután elhalmozták dicséretekkel a dák királyt, elismerve bölcsességét, hatalmát, palotájának szépségét, harcosainak félelmetes hírét, vázolták, hogy Ómagyarország sem szűkölködik az elismernivalókban. Scorillo erre csak annyit mondott, hogy ismeri az emancipátor népét. Varga úgy érezte, hogy ezt nem éppen dicséretnek szánta. Az Átkerülés utáni évek dolgait ismerve jogosnak is tűnt. Akkor is, ha azoknak a hadjáratoknak egy része valóban szükségszerű volt, meg kellett mutatni a környező barbároknak, hogy az Átkerült területek ellen rablóhadjáratot vezetni nem a legegészségesebb dolog. De akadtak egyértelműen sötét foltok is. Scorillo erről csak a szülei regéiből

hallhatott, de a mindenfelé kirajzó kalandorokkal, akik kábítószerrel és lőfegyverrel a kézben játszották a félistent Közép-Európa szerte, akár személyesen is találkozhatott. Hiába üldözte az ilyeneket immár az ómagyarországi törvény is, sőt, hoztak létre külön szervezetet ellenük, az antik szemében minden Átkerült egykutya volt. Vajon mennyi használt ruha és levetett kínai cipő kell ennek az elfelejtetéséhez?

Mintha csak Varga gondolatai sugárzottak volna ki, a tárgyalás is a régi sérelmek felemlgetése felé fordult. A tolmács egy idő után már csak annyit mondott, hogy a dák fantáziaipar remekeit hallgatja, a nyilván megtörtént és jogosan felemlgetett eseményeken túl rengeteg kitalált dolgot is felhoztak. Nem feltétlenül ők találták ki, valószínűleg fel sem merült bennük, hogy nem mondanak igazat. De az erdélyi őserdők mélyéről származó szóbeszédeket hogyan mérlegelhetette volna? Miért lenne elképzelhetetlenebb az, hogy egy sárkányfejű Átkerült csecsemők véréből issza, mint az, hogy egy vörös doboz négy keréken gördül úgy, hogy semmi sem hajtja, és halált szór magából, amerre csak jár? Az emancipátor minden történetet elhitt és mentegetődzött miattuk, folyamatosan biztosítva Scorillót arról, hogy ezek a tettek az ómagyarországi király akarata ellen valók és haragja le fog sújtani az elkövetőkre. A parlamenti rendszer taglalásától szerencsére eltekintett.

Végül eljött az ajánlattétel ideje. Valóban visszautasíthatatlan volt. Scorillo király marad, népe a népe marad, semmit sem kell Ómagyarországnak adni, hanem ellenkezőleg, Ómagyarország ad rengeteg mindent Scorillo király népének. Ruhát, szerszámot, új házakat, élelmet, gyógyítást, utakat. Új földeket törnek majd fel és annyi élelmet termelnek majd, amit meg sem lehet enni. Annyi állatuk lesz majd, hogy számba sem tudják venni. Elűzik azokat a szellemeket, akik megölik az anyákat és a gyermekeket. Visszaadják az öregek látását és meggyógyítják a sebeket. Vízet hoznak a hegyekből és fényt hoznak a házakba. Minden ellenséget elűznek, többé senki sem meri majd háborgatni őket, ahogy senki sem meri immár háborgatni Ómagyarországot sem.

Scorillo nem tűnt túlságosan meghatottnak. Hallhatta már ezt az ajánlatot, az emancipátorok minden törzsnek és népnek ezt kínálják fel a Kárpát-medencében, mást nem is kínálhatnak. Sőt, maga Scorillo folytatta, hogyan néz ki az emancipációs folyamat: ideköltöznek majd sokan Ómagyarországról. Az új földeket ők művelik, az új bányákat ők vezetik, az új házakban ők laknak. Küldenek egy embert, akit nem hívnak királynak, mert a királyt Scorillónak hívják majd, de ez az ember mondja majd meg a

királynak, hogy mit tehet és mit nem. Elhalmozzák mindennel a népet, többé nem kell dolgoznia az ételért, a melegért, nem kell küzdenie a védelemért, helyette új munkákat tanítanak nekik, nagy házakban alkotnak majd idegen dolgokat, amiket eleinte nem értenek, de amikor megértik, már nem lesznek dákok többé. A gyermekeknek sem kell dolgozniuk, hanem Ómagyarországról jöttek tanítják őket a saját nyelvükre és a saját dolgaikra, és amikor felnőnek, nem lesznek dákok többé. A legjobbakat elviszik magukkal és nem jönnek vissza többé, vagy ha visszajönnek, ők maguk is azon dolgoznak majd, hogy a dákok ne legyenek dákok többé. Egy emberöltő, és Scorillo népe eltűnik, mintha soha nem is létezett volna.

Az emancipátor nem nagyon tudott erre mit mondani. Biztosította, hogy senkit sem fognak eltiltani attól, hogy dákok legyenek, beszélhetnek a nyelvükön, imádhathják az isteneiket, nevelhetik a gyerekeiket. A király kezdett mérgesnek tűnni. Indulatosan, hevesen gesztikulálva beszélt. Többféle módon mondta el ugyanazt. Az ómagyar ármányról beszélt, nem kényszerítenek senkit arra, hogy megtagadja magát, csak addig csalogatják, amíg önként nem teszi meg. Ha már mindenképp el kell tűnniük, akkor dicsőségesen akarnak eltűnni.

A rómaiakkal is ezt csinálták, gondolta Varga. Vagy csinálnák, ha lenne itt majd egyszer római uralom, de hát nem lesz. Dicsőségesen harcoltak és elpusztultak. Vagy kit tudja. *Zavaros, mint a történelem.* Az egyik legelső Átkerült szólásmondás.

Érezte, hogy kudarcot vallottak, már csak a levezető köröket futják. Szeretett volna mérges lenni az emancipátorra, de tudta, hogy ez nem az ő hibája. Scorillo az első pillanattól kezdve tudta, mit akar mondani. De az illem úgy kívánja, hogy a követet meg kell hallgatni. A követnek nem eshet bántódása. Nem a tűzerő miatt. Vannak erősebb dolgok a tűzerőnél.

Végül a király felállt és arcához emelte a kardját. Mindenki felállt a teremben, Varga ujja önkéntelenül is a Kalasnyikov ravaszára fonódott. A pillant ünnepélyessége szinte vibrált a levegőben. Üzenete rövid volt és egyértelmű. Scorillo népe nem lesz Ómagyarország népe, és Scorillo népe harcolni fog mindenki ellen, aki országa területére lép, legyen az ember vagy isten vagy Átkerült. Érdekes, hogy ennek a kifejezésnek a tükörfordítása mennyi anti nyelvben meghonosodott már. Az emancipátor erre csak azt mondta, amit mondhatott: a katonák parancsnoka nem fog dolgvégezetlenül elvonulni Scorillo országából. A király erre csak annyit felelt, hogy tudja, és ha eljött az ideje annak, hogy a holtak hazájába kerüljön, ő készen áll rá, ahogy a népe is. Varga érezte, hogy izzadság

csorog végig a gerincén. Katona volt, de szíve mélyéből gyűlölt az antikkal harcolni. Soha nem értette meg azokat, akik élvezték, hogy hosszú sorozatokkal kaszálják le a feljük rohanó ókori harcosokat. Elengedte a Kalasnyikov ravaszát. Alig tudta visszatartani a könnyeit, amikor arra gondolt, hogy ez a nagyszerű ember holnap meg fog halni.

Az IFA motorja nehézkesen krákgva életre kelt, a plató megremegett. Az utasfülke tetejére rögzített géppuska az egyre gyorsabban közeledő dák lovasok felé fordult, a mellvédek mellett állók fülükre tették a fejdődöt és kibiztosították a gránátvetőiket.

- Kivárni a tűzzel a tömegoszlatást! - szólt a rádióba Varga. Az Emancipációs Hadrend alapszabálya volt, hogy éles fegyvert csak akkor szabad alkalmazni, ha a nem halálos fegyverek adta lehetőségek már kimerültek. A támadók közé tucatnyi könnygázgránát vágódott, lovasság ellen altatógázt nem volt szabad használni, ennyi erővel le is löhették volna őket. Az állatok riadtan prüsszköltek, felágaskodtak, a hadrend megbomlott. A mögöttük rohamozó gyalogság is megtorpant egy pillanatra, de a harci dobok és kürtök sürgetésére újra megindult. A következő sorozat nekik szólt, immár komoly dózisz nyugtatót is keverve az elegybe. Szükség van munkásokra a gyárakban, fűrészüzemekben, kubikosokra az útépitéseknél, és szülőkre, akiknek a gyermekei már magyarul tanítják beszélni az unokákat...

- Ezredes, itt a Négyes Lövész - szólalt meg a rádióban egy fojtott hang. - Megvan Scorillo.

- Tiszta a cél? - kérdezte Varga.

Az IFA lassan meglódult, ahogy a lovasroham szétfutott, a platón újabb gránátrekeszeket bontottak ki. Egy kisebb csapat az erdön keresztül akart az ómagyar hadrend hátába kerülni, de a fák közé rejtett állásokban fennakadtak. Itt már nem volt lehetőség finomkodni, felugattak a Kalasnyikovok. Varga érezte, hogy megremeg a gyomra.

- Teljesen tiszta - erősítette meg a mesterlövész. A várossal szemközti domb tetején álló fákra másztak fel, az emancipátor és a tolmács által készített fényképet és jellemzések alapján keresték azokat a főembereket, akikről nem várhatták, hogy partnerek lesznek a Fejlesztési Tervhez. Az első számú célpont maga a király.

- Engedélyezem a lövést - hallotta a saját hangját Varga, majd megkapaszkodott a kabintető rácsában, ahogy az IFA átrobogott egy törött lábbal fetrengő dák lovon.

Balogh Zoltán

Erőskarú Nél holdutazása

(Áu. 32)

- Ennek semmi értelme!

Vitéz kapitány már legalább egy órája forgolódott félálomban, mire a szándéka döntéssé érett. Lerúgta magáról a pokrócot és a félhomályban hozzáfogott a ruhája megkereséséhez. Pár perc küzdelem után magára kapta a vászonnadrágot meg a vékony pólót és kilépett a fedélzetre. A kabin fülledt levegője után egész kellemes meglepetés volt a gyenge szellő, igaz az is inkább langyos volt, mint hűvös. A navigációs fények körül ott dongott a Mediterráneum összes repülő rovarja, köztük maláriát terjesztő szúnyogok is. A Flotta már kapott szúnyogriasztókat, amik állítólag működtek is. A kereskedőknek ez természetesen hivatalosan nem járt, nemhivatalosan pedig Vitéz kapitány túl drágának ítélte. Húsz éve járta már az Adriát és a Földközi-tengert. Túl régóta, hogy ilyen marhaságokra költse az egyre nehezebben megszerzett nyereségét.

Érzékszervei lassan felvették a normál ritmust. A gőzgép morajlását elnyomta egy másik hang. Lovász, a vegyész, általában úgy aludt, mint egy csecsemő, ha rossz napja volt, akkor viszont túlharsogott egy Átkerülés előtti sugárhajtású repülőgépet. Így utólag belegondolva ez a zaj nem hagyta aludni.

Most ébredt fel igazán, a Horkológép egyre bántóbbá vált. Szinte külön erőfeszítésbe telt, hogy a vizuális ingerekre koncentráljon. Az éjszakai égbolton még fényesen ragyogtak a csillagok, de a keleti ég már lassan világosodott, északra mintha a hegyek sötét körvonalát is sejtette volna. Vagyis már az öbölben voltak. Négy-öt óra és Korinthoszba érnek, legrosszabb esetben sem több, mint hat-nyolc. Lassan amúgy is kezdődne a szolgálata, nyugtatta meg magát. A kormányosfülke pedig zárható.

- Áh, jó reggelt kapitány! Nem számítottunk magára ilyen korán!

A hídon csak az éjszakai váltás volt, Kassai az 'elsőtiszt' és Periklész, a kormányos. A görögöt tizenöt éve szedték össze, amikor egy krétai kalóz szerencsét próbált a *Türr István* (kár, hogy a korinthusziak nem értik az utalást) ellen.

A '*Pista*', ahogy a legénység hívta, valaha az ómagyar flotta

büszkeségének számított, az egyik első saját építésű hadihajó, amit Fiumében bocsátottak vízre. Akkor még *ÓmHH Száva* néven szolgálta a hazát és a három nehézgéppuskája minden anti hajónál erősebbé tette. A karrierje fénypontján a híres *ÓmHH Tatabánya* romboló mellett horgonyzott, amikor annak fedélzetén Alexandria kikötőjében Lóránt ellentengernagy és II. Ptolemaiosz aláírta az ómagyar-egyiptomi barátsági szerződést. A fejlődés persze megállíthatatlan volt, az építők tökéletesítették a technikájukat, a hajógyár átállt a vastestű hajókra. A H-3-as gőzgépet felváltotta a H-5 végül a HH-8, a *ÓmHH Száva* pedig szép lassan elavult lett, egy régi kor relikviája, amelyik alig felel meg a flotta legújabb elvárásainak. Mivel egy ekkora hajó túl nagy értéket képviselt, a szétbontás szóba sem jöhetett, így az Átkerülés utáni 8. évben a *Szávát* árverésre bocsátották, és némi korrupció és bennfentes kereskedelem után Vitéz kapitány tulajdonába m került.

A nehézgéppuskákat leszerelték, csupán egyetlen PKM maradhatott a kormányosfülke tetején. A régi H-3-as gőzgép helyett egy új, alacsony fogyasztású kereskedelmi erőforrást építettek be, és felújították az elektromos rendszert. A végére az egykori hadihajó alig emlékeztetett régi önmagára. Ezt pecsételte meg az újrakeresztezés. Mivel a '*Száva*' névre a flotta továbbra is igényt tartott, ezért új nevet kapott, és azóta *Türr Istvánként* rótt a Mediterráneum tengereit.

Egy ilyen út során szedték össze Periklészt. A megarai kereskedő középső fiának komoly pechszerűája volt, a kevés atyai örökség felét elnyelte a tenger egy komolyabb vihar folyamányaként. A második részlet, kétszáz amfora első osztályú krétai olívaolajként magával Periklészszel együtt Iakovonisz, a hírhedt kalóz kezébe került. Szerencséjére Iakovonisz azonban nem érdeklődött különösebben a technikai részletek és a világpolitikai események iránt, így jó ötletnek vélte egy ómagyar kereskedőhajó megtámadását. A dolog annyira szürreális volt, hogy Vitéz kapitány és legénysége nem is vette komolyan a fenyegetést. Mikor viszont a kalózok kivont karddal készültek a rohamra, akkor már nem volt választásuk. A végeredmény egy ronda mészárlás lett, amit Vitéz nem tűzött a kalapja mellé. De komoly veszteség nélkül nyertek, elsüllyesztették a kalózhajót és kimentették a vízből a kapálódzó Periklészt.

A kereskedő nem győzött hálálkodni, különösen miután felismerte az ómagyar trikolórt. Khisszoszi Bazsír, az átállt és magasra jutott kereskedő híre addigra az egész görögség körében elterjedt, és Periklész jól tájékozott volt. Esztergomot viszont csak egyszer lehet Sacco-zni

(hihetetlen gyorsan elfoglalta az új főváros a régi mondásokat), Periklészből pedig nem lett második Bazsír. De a kiváló hajós, aki személyesen ismert minden zátonyt a szigetvilágban a legénység hasznos tagja lett, amit öt éve állampolgársággal honoráltak. Olajos Periklészként lett anyakönyvezve. Azóta egy illír asszony és két szurtosképű félig illír, félig görög, ám 'szellemében ómagyar' gyermekkel gyarapodott a család.

- Merre vagyunk?

- Most hagytuk el Delphoit, hat óra és kikötünk, ha tartjuk a sebességet.

Kilenc kilométer óránként, nem éppen száguldás, de éjszaka nem érdemes jobban erőlködni. Különb is a nagyobb sebesség nagyobb tüzelőanyag felhasználást jelent. Meg amúgy is, az ómagyarok ráérnek, az antik meg pláne. Vitéz kapitány leroskadtt a fülke egyetlen székébe és kissé elbóbiskolt.

- Üdvözlét, Korinthosz!

Reggel volt, vagy inkább délelőtt, mivel a kormány fölé szerelt óra tízet mutatott. Korinthosz házai egészen közel fehérlettek. Periklész a kormány mellett álló magnón megnyomta a 'Lejátszás' gombot. Senki nem tudta, honnan szerezte meg a görög a 'Nagy Lakodalmas Kazetta 2007'-et, de tény, hogy volt egy a tulajdonában. Az Átkerülés meglehetősen megszűrte a magyar zenei kultúrát, minél primitívebb hordozón volt egy zene, annál nagyobb eséllyel élte túl az eseményeket. A kazetta 2008-ban már anakronizmusnak tűnhetett, amin csak gagyi mulatós zenét árultak tehetségtelen előadók. Mire a nosztalgiahullám elérte Ómagyarországot, addigra viszont az összes mp3 és CD használhatatlanná vált, az elavult kazetta viszont túlélte, többszörösen másolva és felújítva, de megmaradt. Az ÓMR-2 manapság Lagzi Lajcsiból élt, és az emberek zabálták, mert a régi aranykorra emlékeztette őket. Hogy Periklészt mi fogta meg benne, azt Vitéz kapitány nem értette. Mindenesetre a hadihajó múltból itt ragadt, két 500W-os külső hangszórója egész Korinthoszt betérítette a '*Kék a szeme*' című klasszikussal. A derék hellén polgárok hozzászokhattak már, hogy a *Pista* érkezésekor minden alkalommal az ómagyar 'kultúra' újabb gyöngyszemeit ismerhették meg.

Annyi haszna persze volt a dolognak, hogy a kereskedők értesültek az ómagyar hajó érkezéséről, és kikötőbagnál már ott várakoztak a szokásos ügyfelek: Melétosz, a nyugállományba vonult félszemű kalóz,

Dionikszosz, a rabszolga- és gyümölcskereskedő és Thémiron, a földbirtokos, akinek számtalan bányája volt délen. Vele szándékozott Vitéz kapitány nyélbe ütni a mai üzletet.

- Na mennyi?

- Tizenöt, plusz/mínusz három tömegszázalék nikkal, a többi vas. Ezeknek az antiknak fogalmuk sincs a jó ércekről.

Lovász láthatóan kialudta, sőt, kissé túlaludta magát. A szemei táskásak, a mozdulatai pedig túl kimértek voltak, bár a vegyész mindig megfontolt, alapos munkát végzett. Egyesek szerint egyszerűen lassú volt és lusta. Viszont az antikát akármilyen állapotban képes volt fikázni. Pedig a laborfelszerelése nélkül ő sem tudta megmondani a piritminták nikkeltartalmát. Az antik meg csak annyit tudtak, hogy az ómagyaroknak bolond arany kell, hát bolond aranyat vittek nekik. Mit törődtek azzal, hogy a pirit vastartalmát hány százalékban helyettesíti nikkal. Nem is tudtak, nem is tudhattak a nikkal létezéséről, sőt arról sem, hogy a pirit vasat tartalmaz.

- Az annyi, mint négy és fél tonna. Plusz a kén. Harminc kiló piros paprikát bőven megér. Húszról indítjuk az alkut, aztán meglátjuk, mennyit kér, még negyven kiló sem rossz üzlet.

Vitéz József nem kereskedőként képzelte el az életét. 2005-ben elnyert egy belga-magyar közös doktorit, és úgy volt, hogy a védeése után Leuvenben kap állást. A doktoriját megírni jött haza, nyugodt körülmények közé (igazság szerint elfogyott az ösztöndíja), de Flandria után Tatabánya szinte egy Átkerülés volt. A valódi Átkerülés igazán nem is viselte meg, egy ócska hely változott világ retek helyé. Ingerküszöb alatti dolog lett volna, csakhogy az Átkerült Területekről nem volt menekülés. A régi professzora, aki igazgatóvá vált, bevitte az Anyagtudományi Kutatóintézetbe, mint tehetséges fiatal munkatársat, de a puccs után a vegyszerek (köztük potenciális robbanóanyagok) hanyag kezelésére derült fény. Az igazgatónak mennie kellett, a régi helyettese, immár igazgatóként, pedig szisztematikusan megszabadult a régi főnök embereitől. Vitéz választhatott a mezőgazdasági munka és a fiumei expedíció között. A dolog egyszerű volt, az első expedíció tagjai vagyont szerezhetnek ókori műkincsekkel. A második bevásárolhat érdekes görög-római használati tárgyakból. A harmadik elveri a zsoldját haszontalan anti kacatokra. Vitéz az első expedícióban szeretett volna lenni.

A számítása bevált, a nyereségből lett a *Türr István*, amivel színesfémérceket vitt az egyre növekvő igényű fiumei ipar számára, tovább gyarapítva vagyonát. Sajnos azonban a Dínári-hegységben egyre több ércfellet találtak meg és az igény egyre csökkent. Legnagyobb bánatára nikkelt is. A feltárást tavasszal kezdték meg és az év végére Fiume nikkelből is önellátó lesz. Sőt, még exportra is futni fogja a kormányzó szerint. Ez lesz az utolsó szállítmány, amin nyereséggel lehet túladni. Hamarosan új vállalkozás után kell néznie. Ahhoz, hogy a római és az alexandriai követségre hordja a postát, ugyanis semmi kedve nem volt. (Különösen, hogy egy ilyen lassú hajót nem is erre találtak ki.)

Lovász tavaly óta rága a fülét, hogy építsenek egy hidrogénmalmot. Az egyik minisztériumi haverja szerint a kormány állandó léghajókapcsolatot akar a fontos központok között. Ehhez pedig hidrogén kell, sok hidrogén. A hidrogéntöltésű léghajó persze marhaság volt, de ha Albert nagyon akart valamit, akkor az úgy lett.

- Vitéz kapitány? A kormányosa volt szíves idevezetni, egy rendkívül fontos ügyet kellene megtárgyalnunk.

Kovács Bálint, Ómagyarország az Akháj Ligához delegált konzulja híresen csapnivaló arcmemóriával bírt, egészen érthetetlen volt, hogy ezzel a képességével miként maradhatott a diplomáciai szolgálatban. A dologhoz nyilván semmi köze nincs annak, hogy a nagybátyja a Nemzeti Párt vezetője és támogatta a legújabb alkotmánymódosítást, ami egy újabb ciklust engedélyezett Albertnek. Vitéz legalább öt alkalommal találkozott a konzullal, de ő még mindig nem emlékezett rá.

- Négyszemközt?

- Természetesen.

A korinthuszi konzulátus talán húsz percig tudott volna egy komoly támadásnak ellenállni. Ez viszont bőven elég lett volna ahhoz, hogy addigra mindent megsemmisítsenek és a személyzet öngyilkosságot kövessen el. De a trikolórnál jobb védelemre aligha volt szükség, a görögök nagy része jól az eszébe véste az *ÓmHH Tatabánya* és az *ÓmHH Dorog* pellaí és athéni bemutatóját. A legtöbbje ki tudta találni, mi lenne, ha nem a pusztá sziklát lőné a két hadihajó.

A konzul irodája a meglepően szerénynek és ízlésesnek bizonyult, különösen az athéni vagy a szürakuzai konzulátus értelmetlen pompájával összehasonlítva. Egyetlen lakkozott bükkfa íróasztal, rajta egy egyszerű

asztali lámpával, az elengedhetetlen forgószek, elvégre valamivel le kell nyűgözni a primitíveket, és egy alig észrevehető hűtőgép. A konzul helyylel igen, de hűtött itallal már nem kínálta Vitét, majd a tárgyra tért.

- Kapitány úr, szerintem ne húzzuk az időt. Ön ugye természettudományos végzettségű? Mármint még az Átkerülés előtti időben fejezte be az egyetemet.

- Igen, de nem értem, hogy jön ez ide.

- Nos, Korinthosz összehozott egy új akadémiát. Van a városban egy rakat asztrológus és csillagász, ön tudja a legjobban, hogy ez egy és ugyanaz az antiknál. Rádadásul egy csapat alexandriai is itt van a városban, és filozófiai vitát terveznek.

- És?

- Nos azt szeretnék, ha Ómagyarországot is képviselné valaki. Mi pártatlanok lennénk az ügyben. Viszont meg kell mondjam, ehhez a témához egyáltalán nem konyítok, így talán túl pártatlan is lennék.

- Ha jól értem, én lennék Ómagyarország arca ebben a vitában. Mi lenne a dolgom?

- Óh nem sok, nézzen okosan és kavarja ügyesen, érti, mit.- A konzul egészen idétlenül nevetett, már-már vihogásba hajlóan. – Higgye el, nem lennénk hálátlanok, száz ezüstforintom van a célra.

Az ókori görögök a XX. századi ember számára egyfajta eszményképpé nemesültek, a néppé, ahol először ragyogott fel a mai értelemben vett civilizáció. Művészetük, építészetük, filozófiájuk és tudományuk legendás volt. Thálesz, Pitagorasz, Démokritosz, Euklidész, Platón, Arisztotelész és Arkhimédész. Legendás alakok, akikkel csak pár szót váltani minden kincset megérne. Vitéz is így gondolt rájuk. Az Átkerülés után még görögül is egész tisztességesen megtanult, hogy eredetiben olvashasson pár művet (ez véletlenül a kereskedelembe sem haszontalan tudás). Aztán Szürakuzában mellbe verte a valóság. A 'Heuréka!' történet szinte biztosan nem eshetett meg úgy, ahogy tanították, ugyanis a valódi Arkhimédész nem igazán vitte túlzásba a személyes higiéniát. Az első hang pedig, amelyet a nagy Arkhimédésztől hallhatott, egy falrengető fingás volt. A néhai Euklidészről meg azt állították a megbízható alexandriai üzletfelei, hogy egy részeges duhaj volt, és több bordélyházat szétvert. Ez mondjuk vagy igaz vagy nem. Az egykori magfizikus mindenestre ötvenéves fejjel már többre becsülte a görög matrózokat a filozófusaiknál.

A korinthuszi és az alexandriai csillagászok és csillagjósok közötti vita (a sok híres, nagynevű tudós közül egyről sem hallott még) mindenesetre a szokott forgatókönyvet követte. Egy-két óra és előveszik a végső érveket is, és verekedéssel döntik el a kérdést. Ebben a korinthusziaknál volt a létszámelőny, de az alexandriaiak viszont kitartó és ravasz küzdők hírében álltak. Egyelőre azonban még a szóbeli résznél tartottak.

A vita maga meglehetősen szimpla kérdést járt körbe: mi a Világegyetem mozdulatlan középpontja. Ez asztrológiai szempontból állítólag létfontosságú, szerencsére a görögöknek semmilyen kísérleti (amit amúgy is megvetettek) vagy elméleti módszere nem volt, amivel el lehetett volna dönteni, hogy mi a valóság. Tehát jókat lehetett róla vitázni, ami aztán mindig szakálltépésbe torkollott. Vitéz persze előnyben volt, ő ugyanis tanult relativitáselméletet. Előbb-utóbb neki is el kell mondania a véleményét. Amit a lehető legzagyvábbra kell venni, mert ezt szeretik a görögök. Mondjuk például Athéni Kürénosz szónoklata után.

- ... de hallgassuk meg hát miként vélekedik a körünkben lévő tisztelt ómagyar vendég.

A hangsúly egyértelmű volt, Vitéz kapitány se nem vendég, se nem tisztelt nem volt, ugyanis pár egyetértő hümmögés alapján a korinthusziak úgy vélték, az alexandriaiak pártját fogja.

- Köszönöm a szót nemes és bölcs Kürénosz, akinek tudását az ómagyarok legnagyobb elméi is csak tisztelettel emlegetik. Azt állítod, hogy a Föld, amelyen állunk, mozdulatlan, míg a nagyműveltségű Hippiádész szerint kering a Nap körül. Kürénosz mester, valóban, a tapasztalat azt mutatja, hogy a Föld mozdulatlan és egy helyben áll. De hajóztál-e már, bölcs Kürénosz? És ejtettél-e el valamit a hajózás közben? Hova esett az az ezüstdénár? Bizony, Kürénosz, éppen előtted hullott le, úgy, mintha a szárazföldön állnál. Na de az a hajó biztosan mozgott, úgyhogy a pénz valójában előrezuhant. De te mégsem vettél észre semmit. Hiszen a mozgó hajón minden úgy történt, mintha a mozdulatlan szárazon állnál. Vagy tán a hajó sem mozogná?

Persze, ha a hajó a part mellett van, mégiscsak látszik, hogy mozog-e vagy sem. De mi van, ha a hajó a tenger közepén jár, távol a szárazföldtől, és egy erős, ám lassú áramlásban úszik? Az ilyen áramlások szélén, bármelyik matróz megmondhatja, örvénylések vannak. Nem Kharüdiszek persze, de az áramlás széle jól látható. Igen ám, de az áramlás másik oldalán nem csak nyugodt víz, de egy másik áramlás is

lehet, ami folyhat ugyanarra vagy vissza. Ha a szegély két oldalán két hajó van vajon melyik áll, és melyik mozog? Bizony, megcsalhatják mindkét kapitányt az érzékei, hisz mindkettő hiheti azt is, hogy az ő hajója mozog és a másik áll, de éppúgy hiheti fordítva is.

És hogy miként jönnek egy tengerész történetei a filozófusok vitájához? Gondolom, egyikőtök sem ismeri Erőskarú Nél, a híres ómagyar hős legendáját, aki társaival kifosztotta a holdlakók királyságát. Titkos ómagyar legenda ez, és mára csak a töredékek maradtak meg belőle, de most, íme megosztom veletek, amit tudok. Erőskarú Nél nagy és erős hajót épített vasból, ezüsből, és titkos fémekből. Bátor legénységet toborzott és elindult velük gazdag zsákmányért a Holdra. És mikor megérkezett...

Ezt szánta a dramaturgiai csúcspontnak. Elővett egy megsárgult papírdarabot (a görögöknél is kezdett elterjedni az ilyen-olyan forrásból beszerzett papír, szerencsére még mindig túl drága volt, és csak az igazán fontos dolgokra merték használni), majd felolvasta az előzőleg ráírt szöveget a legarhaikusabb görög dialektusban, amire csak képes volt.

- ...és a Hold bizony éppen olyan vala, mint a Föld. Bár szemre érett kecskesajthoz volt hasonló, de kemény sziklából vala az. A lent és fent kifordultak sarkaiból. És a Föld a fejünk felett vala, minden városával és tornyával. És látám Esztergom fényes, zászlókkal ékesített tornyait is, és Hellászt is és minden földeket és mindezek a fejünk felett lebegének. És Föld megtelék és elfogyék, mint innen nézvést a Hold. És tűnének a nappalok sokkal hosszabbnak, és Nap tizennégy földi napig ragyogott az égen. És az éjszakák hasonlóan hosszúak levének és tizennégy földi napig nem kele fel a Nap. És látánk a holdbéli királyság lakóit is, fehér vala az ő ruhájuk nekik és arannyal ékesített a sisakjuk. És nagy vitézüil csatáztunk velük két holdi napon és éjszakán át, de mi kerekedénk felül, és keményen megsarcolánk akkor a holdbéli királyságot és hordának elébünk holdbéli drágaköveket, 15 talentummal...

Kételkedhettek, nagytiszteletű csillagjósok, a történet igazságában. De bizony ez így volt. És a holdbéli királyság lakói számára bizony a Hold a Világegyetem mozdulatlan közepe, hiszen nekik az nem mozdul. Ha pedig a napbéli királyság lakóit kérdezitek, bizony számukra meg a Nap lenne a Világegyetem mozdulhatatlan középpontja. Tehát válaszom a kérdésre: a kérdés értelmetlen. Igazi tanult elme nem foglalkozhat vele.

Vitéz kapitány még éppen időben hagyta el a vitának helyet adó színházat. A kiváló akusztikájú hegyoldal percekkel később egy igencsak eldurvult verekedés hangjait erősítette fel, a kirurgusoknak bő munkát adtak a nagytiszteletű csillagászok.

A *Pista* másnap reggel futott ki, teljesen feltöltött fa készlettel és a karakterében harminc tonna, tizenöt plusz/mínusz három százalék nikkeltartalmú pirittel. Újabb jó üzlet, de az utolsó a hajóval. Lehet, hogy bele kellene vágni Lovász hidrogénmalmába. Megpróbálni mindenesetre nem hülyeség, egy hidrogénmalom kijön legfeljebb ötszáz ezüstforintból, márpedig Vitéz ennek a háromszorosát is gond nélkül bebukhatta volna. Igen, ezt mindenképpen meg kell próbálni.

- Kapitány! – Periklész hívta. – Telegram Esztergomból!

Kissé morcosan ült le a hídon lévő rádió mellé. A kormányos soha életében nem látta a fővárost, fényképen is alig. Mindenesetre Ómagyarország ötvenezresre hízott fővárosa a csodák birodalma volt és minden valamire való dolog onnan származott. Nos, ez a telegram valóban onnan jött. A kapitány őszintén remélte, hogy a görög nem tanulta meg a Morse-kód olvasását. Elvileg a hajón senki nem értett hozzá. De Lagzi Lajcsi kazettája se volt előtte senkinek.

- Periklész kivételével mindenki kifelé! – A kapitány bízott benne, hogy már a nyílt tengeren lesznek, amikor fel kell vennie a kapcsolatot a Hírszerzés Dezinformációs Alosztályával, és akkor teljesen egyedül maradhat a fülkében. Sajnos még bőven az öbölben voltak, ahol meglehetősen veszélyes lett volna kormányos nélkül sodródni. Mindegy, a görög úgysem érthetett a Morse-kódokhoz. A rádiót adásra állította, és elkezdte püfölni a megszakítót.

- *Kepler vonalban, akció a tervek szerint.*

Bár a társadalom nagyrésze az Átkerülés után valamiféle idealista utópiát kergetett, amiben a bölcs ómagyarok majd tanítják az emberiséget egy boldogabb kor érdekében, a vezérkarnak egészen eltérő elképzelései voltak. Ómagyarország minden látszat ellenére gyenge volt és technikailag elmaradott. Ha az antik akárcsak a töredékét megszerzik az ismereteknek, ha el nem is söpörhetik az ómagyar államot, de végletesen meggyengíthetik. Annyira, hogy az egész kísérlet összeomolhat és akkor Ómagyarország száz év múlva csak egy lesz az egymással acsarkodó anti királyságok közül. Ráadásul még a legoptimistább forgatókönyv is egy hosszú XIX. századot vetített előre, amiben az egyre növekvő népesség

szépen elhasználja a bolygó erőforrásait, hogy aztán visszazuhanjon az ókori viszonyok közé.

Nem, a tudás átadását minden áron akadályozni kellett, sőt lehetőség szerint elnyomni az antik saját tudományát is. A Dezinformációs Alosztály egy fogaskerék volt ebben a gépezetben. És a terv működni látszott, a hellenisztikus tudományos csoda el fog maradni, részben Vitéz József vagy 'Kepler ügynök' munkájának eredményeképpen.

- *Mi történt?*

- *A szokásos, világkepi vita a heliocentrikus és a geocentrikus csillagaszok között. A vege verekedes. Egy kicsit megkavartam az allovizet a relativitáselmélettel és a holdraszallással.*

- *Mi a jó budos francot csináltál? Ismetlest!*

- *Megismertettem velük a Galilei fele relativitási elvet. És meséltem a holdraszallasról, persze atdolgozva.*

- *Bolond vagy baszki, ezért elovehetnek. Ez idoszennyezés, nem tudlak kihuzni a szarbol.*

- *Szerinted mire mennek vele? Azt hittem a DA meseket terjeszt az antik között. Hat meséltem. Egy jól eloadott igazság artalmasabb ezer hazugsagnal.*

- *Lemegyek Fiumeba és teljes koru jelentest teszel. Andersen kilep.*

Vitéz kapitány is otthagya a rádiót és kilépett a fedélzetre. A szél sós, algaszagú levegőt fűjt. De már annyira megszokta, hogy hiányozna neki. A francba az elvekkkel, vesz egy nagyobb teljesítményű gőzgépet és postát fog Alexandriába szállítani. A Dezinformációs Alosztály meg örüljön, hogy hajlandó segíteni nekik.

Cs. Szabó Sándor

Vigyázó szemetek Rómára

*Róma, Kr.e 240 / Átkerülés után 40 / A Város alapításától számított 514
Ómagyar Nagykövetség, Különleges Szerződéses Terület*

- Nem hallottunk az Isztriai válságról a hajón – nézett zavartan a maga elé tett csomagra Andor. - Pedig hallgattuk az adásokat. Gondolom, kódolták.

Humbert bólintott.

- Kódolták. Még van pár napunk, mire ideér a hír, utána meg fogalmunk sincs, hogy mi lesz. Valószínűleg semmi különös, de most leszünk legközelebb ahhoz, hogy kirobbanjon egy háború Ómagyarország és Róma között. Akkor viszont mi elég rossz helyen vagyunk.

Andor zavartan megpiszkálta a csomag pántját, majd kinézett az ablakon, ahol az ómagyar nagykövetség kövekkel kitömött dupla palánkfalán túl a Mars-mező és a vékony füstcsíkokat magasba eregető város terpeszkedett. A katolikus nosztalgián kívül komoly gyakorlati okai is voltak annak, hogy a követség alapításakor a római szemmel kevés értékkel bíró, pár hóhortos etruszk család által lakott Ianiculum dombhátnak a Vatikán-domb felé eső részét vették meg. Jó előre észre lehet venni, ha esetleg megindulna a nép az ómagyar falak ellen.

- Szóval kényes az ügy – sodort magának egy cigarettát az utánpótlással küldött dohányból Humbert. - Tudunk persze kódolva rádiózni, de a kódot nem küldhetjük ki az összes hajónak meg bázisnak, mert minél többen tudják, annál kevesebbet ér. Nem vagyunk hozzászokva a lehallgatásunkhoz. A rádiót kell megtalálnunk.

- Tehát nem csak feltételezés, hogy van egy rádiójuk az antiknak – jegyezte meg Andor.

- Ezért küldték magát is – simított végig a cigarettáján Humbert.

- Nem csak ezért.

- Most viszont nem lesz fontosabb dolga – vont a vállát Humbert. - Tényleg működik ez a vacak?

Andor kikapcsolta a børszík csatját és széthajtotta a feketére festett posztót.

- Nem volt könnyű megtalálni, az elmúlt negyven évben nem volt ilyesmire szükség. Az is kisebb csoda, hogy egyáltalán elraktározták. Két működőképest sikerült összerakni, a másik még ládában van.

- Helyes – gyújtott rá Humbert. - Már csak azt kell kitalálni, hogy cipeljük magunkkal a városba. Bírni fogja?

- Öt kiló – takarta el újra a mérőkészüléket Andor. - Nem sok.

- Ezt majd újra megkérdezem az első nap végén – vigyorgott rá a követség városfürkésze.

- Az első épületet tíz éve húzták fel, de azóta már persze lebontottuk. - A huszonéves lány a homlokához emelte a kezét, hogy beárnyékolja a szemét; a nap egyre erősebben tűzött. - Valahol ott állt a Szentpéter mellett, az egyik bokor tövében talán még megvan az emléktáblája. Azóta már eléggé kibővítettük a dolgokat.

Andor végigfuttatta a tekintetét a követség márványborítású épületein, a helyiek számára épített oszlopcsarnokon (a padlón mozaikokból kirakva Ómagyarország térképe, bár a mester nagyvonalúan megelőlegezett pár területet, beleértve az Isztriát is), a vastag falakon, kinti szem számára láthatatlan lőállásokon, a Szentpéter légies tornyán, majd visszafordult a lány felé.

- Szebb, mint a képeken – közölte vele.

- A fotóknak nincs lelkük – állapította meg a lány. - Van még tíz percünk az eligazításig, addig mit mutassak meg?

Andor megvonta a vállát.

- Nem tudom. Az a placc ott mondjuk mi? - bökött az anti látogatók elől elzárt terület egyik betonszürke faltjára.

- Placc? - vágott furcsa grimaszt a lány.

- Hely.

- Ó, értem. Az az aknavető udvarunk. Egy ütegre való. Ha nagyon nagy gond lenne, akkor kicsit meg tudjuk vele rendszabályozni a várost. Vagy a Mars-mezőt, ha megindulnának. De inkább csak biztonsági tartalék, régen rossz lenne, ha használni kellene.

- A rómaiak tudják, hogy ilyen is van itt?

A lány sajnálkozó pillantást vetett rá.

- Szerinted?

- Jó, mondjuk ez hülye kérdés volt – ismerte el Andor. - Meg pár aknavetőt simán be lehet hozni, mivelünk is jött két géppuska beládázva.

De az érdekelne, hogy azt a terepjárót hogy hoztátok be úgy, hogy nem szúrták ki.

- Darabokban, természetesen. De szerintem azért sejtenek valamit. Ami nem is baj, a félinformációk sokkal félelmetesebbek, mint a valóság. Nem hülyék, tudják, hogy ha balhé lesz, akad a tarsolyunkban pár megfélemtetés.

Miközben lefelé mentek az északi falról, Andor megjegyezte, hogy a rómaiak helyében ő már megbánta volna, hogy eladták a dombot az ómagyaroknak, hogy azok nagykövetséget építsenek rá.

- Inkább egy támaszpont ez a birodalom szívében. Én jártam a római nagykövetségen Egomban, az egéríng ehhez képest. Még normális fala sincs, csak egy nagyobbfajta villa a hegyoldalban.

- Ez se valami komoly – vont vállat a lány. - Különben is a római nép barátai vagyunk. Majd ha lemész a Fórumra, ez a felirat lesz az első, amit megmutatnak neked, ki sem lehet hagyni.

- Akkor mi ez a sok fegyver?

- Csak a szokásos ómagyar paranoia. Esetleg a bűntudat. Végül is elvettük a jövőjüket, ha azt nézzük.

- Lecseréltük – helyesbített Andor. - Egy jobbra.

A lány megállt és az egyik nagy kőépületre mutatott.

- Ott lesz az eligazítás az újonnan jötteknek. Szerintem szedd a lábad, a nagykövet úr nem szereti, ha valaki késik.

- Oké – bólintott Andor. - Kösz az idegenvezetést. Majd még összefutunk.

- Naponta vagy ötször biztos – mosolygott rá a lány.

- Bocs, hülye kérdés... - vakarta meg zavart mozdulattal a nyakát Andor -, meg tudom is, hogy mondtad, de sose tudom elsőre megjegyezni az emberek nevét. Szóval hogy hívnak?

- Ágota – mosolygott rá a lány. - Humbert Ágota. Te meg az az Andor vagy, aki elkésett az első eligazításáról.

- Tegnap este egy kisebb fegyveres konfliktus tört ki az Isztriai-félsziget egy közelebről meg nem nevezett erődtített falujában egy ómagyar megtörő század és a római helyőrség között. Ennek ellenére továbbra is a diplomáciai megoldást tartjuk egyedül helyesnek a félszigettel kapcsolatban, de sajnos még nem tudjuk, hogy az események milyen irányt vesznek. Az előjelek nem túl jók és azt is figyelembe kell vennünk, hogy a

rómaiak még nem mérték össze a fegyvereiket velünk, ezért szövetség ide vagy oda, realisan számolni kell azzal a lehetőséggel, hogy most megpróbálják. Valószínűleg még egy-két napunk van, ameddig a hír elérkezik ide, addig is felkészülünk a legrosszabbra, vagyis a követség ostromára. A most érkezett utánpótlás nagy része fegyvereket és lőszert tartalmazott, és, őszinte sajnálatomra, a lejárt szolgálati idejű és szabadságos személyzetet is vissza kell tartanom, minden emberre szükség van. Az utánpótlást hozó hajó a szokásos rend szerint kihajózik, hogy ne keltsünk gyanút, de a lehető legközelebb, a nyílt vízen, a hajózási útvonalaktól távol lehorgonyoz, hogy ha kell, a tenger felől támogatást tudjon nyújtani. Igen, jogos a megjegyzés, az evakuáció is benne van a pakliban, de arra most jobb nem is gondolni. Ha fegyveres támadás ér minket, minden eszközünk megvan arra, hogy visszaverjük, a városra is megtorló csapást tudunk mérni, készleteink pedig legalább fél évre elegendőek. Fél év alatt pedig egy expedíciós dandár is átvágja magát idáig.

- Az elkövetkező napokban, amíg másként nem rendelkezem, mindenki a szokásos napi teendőit végzi. Ezen felül a szabadidő terhére a kifüggesztett rendben jelentkezni kell a kijelölt munkaszervezőknél, a védelmi rendszer gyengébb pontjain végzünk erősítéseket. A szokásos titoktartási rendelkezések erre fokozottan vonatkoznak. Holnap, hacsak nem jön valami közbe, megtartjuk a szokásos vacsorát, maga Centho konzul is részt fog venni rajta, természetesen az este szervezésén nem látszódhat, hogy energiáink jó részét más köti le jelenleg.

- A követség állományának egy része egyéb, különleges feladatokat hajt végre, emiatt a védelmi rendszer erősítése alól felmentést kapnak. Ezeket a feladatokat itt nem részletezem, minden érintett külön eligazítást fog kapni.

- A rádiózásra továbbiakban is a szigorított szabályok érvényesek, a beszélgetések előtt le kell adni az érinteni kívánt témák vázlatát és menet közben is bármikor megszakítható az adás, ha az ügyeletes hírközös kockázatosnak ítéli. Kérem a helyzet megértését, tudom, hogy ez megnehezíti az otthoniakkal való kapcsolattartást, reméljük, hogy a helyzet minél előbb megoldódik. Ha valakinek van valami fontos kérdése, akkor jelezze.

- Pont a lányát osztották be mellém, hogy körbevezessen – ellenőrizte a tintaceruzája hegyét Andor. A füzeté kicsit összegyűrődött, szórakozott mozdulatokkal próbálta kisimítani. - Nem is mondta, hogy van egy lánya.

Humbert egykedvűen nézte egy darabig, majd újra a jegyzetei felé fordult. Andor jobb híján egy mosollyal vezette le a hamvába halt társalgást. Végül a párnázott falú eligazítóhelyiségbe megérkezett a nagykövet és pár ismeretlen férfi, gyorsan lezavarták a bemutatkozást, Andornak egyikük nevét sem sikerült megjegyeznie.

- Esztergom nyilván értesítette mindenről – nézett zavaróan mélyen Andor szemébe az öszülő halántékú nagykövet. - Így a felesleges köröktől megkímélnék mindenkit. A magával hozott eszközöket ki is próbálták otthon, legalábbis a kódolt adást így értelmeztük.

- Kipróbáltuk – bólintott Andor. - Az aktív és a passzív bemérőt is. Az aktívval nem lesz semmi gond, ha a rómaiak adnak a készülékkel, nagyon hamar megtaláljuk őket. De igazából ez csak elméleti lehetőség, ha jól tudom.

- Egy készülékük van, kivel csevegnének? - mordult fel Humbert. - Velünk?

Az egyik újonnan jött fickó megrándult, majd hanyagul felemelte a kezét, mintha iskolában lenne.

- Mi van, Karcsi? - kérdezte a nagykövet.

- Csak eszembe jutott valami. Ha könnyen be tudjuk mérni őket, ha adnak, akkor valahogy rá kellene venni őket erre. Gondolom, folyamatosan figyelik az étert, s valami hajnali időpontban egy zaklatott hang beleszólna, hogy keresi azokat, akik Rómából hallgatják. Kreálunk valami fedősztorit hozzá, valamelyik felszabadított rabszolga le akar lépni tőlünk, vagy ilyesmi. Ha meg válaszolnak, bemérjük őket, bemennek a felszámolók és kész is.

A többiek összenéztek, végül a nagykövet megrázta a fejét.

- Túlságosan átlátszó és ezer sebből vérzik. Ha egy extrabszolga le akar tőlünk lépni, akkor fogja magát és nem jön vissza az egyik piacolásából.

- De...

- Elvetettük az ötletet. Lépünk tovább. - A nagykövet újra Andor felé fordult. - Mi a helyzet a passzív bemérővel?

- Ezt is kipróbáltuk, működik is, kivittük az erdő közepébe, mert Egomban túl sok elektromos készülék üzemelt. Működik, vagyis jelzi, ha egy elektromosságot használó készülék van a közelben. De a közelben itt

szó szerint értendő. És nem tud irányt sem adni. Az egyetlen pozitívum az, hogy a városban valószínűleg az elveszett készülék az egyetlen, ami elektromágneses teret gerjeszt, de...

- Milyen közel kell jutni hozzá? - kérdezte az egyik sötét hajú férfi.

- Pár tíz méter. Ha vastag falak vannak, akkor még közelebb.

A nagykövet sóhajtott egy nagyot.

- Remek.

- Ha egy nagyobb villa közepén tartják, akkor esélyünk sincs – jegyezte meg szárazon Humbert.

- Nem valószínű, hogy egy nagy villában lenne – szólalt meg újra a sötét hajú férfi. - Az tele van rabszolgával, akik fecseghetnek, és azt is tudják jól, hogy ez egy nagyon érzékeny dolog, mert aki anti létére ilyet tart magánál, az bármikor számíthat arra, hogy fekete ruhás ómagyarokat kap a nyakába érte. Sokkal valószínűbb, hogy egy bérházban vagy egy raktárban helyezték el, úgy, hogy a szomszédoknak fogalmuk sincs az egésztől.

- Akkor viszont ki tudjuk szűrni a készülékkel – tért vissza az eredeti gondolatmenethez a nagykövet. - Dolgozzunk ezzel a változattal.

- Fő az optimizmus – mormolta Karcsi.

Andor kényelmetlenül fészkelődött a székében.

- Két készülékünk van csak és ez a város túl nagy hozzá – mondta végül. - Elkezdhetjük végigjárni valami rendszer szerint, de akkor is nagyon nagy szerencse kell hozzá, hogy két vagy három nap alatt...

- Több szálon dolgozunk egyszerre – vágott a szavába a harmadik férfi, egy alacsony, köpcös alak, akit más körülmények között szinte biztos, hogy mindenki antinak nézett volna. - Sok kontaktunk van a városban, a többség nem is tudja, hogy nekünk szállítja a híreket. Már őket is ráállítottuk a keresésre, persze megfelelően csomagolva, az egyik fedőtörténet szerint pár gyilkost keresünk, akik a jogos bosszú elől menekülnek, valószínűleg áruházban, szegény bérlőnek álcázva húzzák meg magukat valahol. Egy csomó tippet kaptunk, ezeket meg kell rostálni, de utána már nem az egész város lesz a célterület, csak pár körzet.

- Ugyanígy próbáljuk visszafejteni a rádió útját is – vette át a szót a sötét hajú. - Egyetlen készülék hiányzik csak a leltárból, az, amit Halmai dandárja veszített el a Száva melletti harcokban nyolc éve. Azt próbáljuk meg kinyomozni, kinek voltak kapcsolatai errefelé, illetve milyen közvetítők kezén mehetett át az áru. Könnyen elképzelhető az is, hogy valami magánakció a lehallgatás, nem pedig az állami vezetéshez kapcsolódik.

- Ezt kétlem – szúrta közbe a nagykövet.

- Igen, tudom – bólintott a sötét hajú. - De most nincs idő újra megvitatni.

Egy hosszú pillanatig farkasszemet néztek, majd a nagykövet bólintott.

- Igaz. Kevés az idő. - Megdörzsölte a halántékát, majd Humbert felé fordult. - Hamarosan kap egy listát pár gyanús körzetről, még ma járják végig őket.

- Értem – nyugtázta Humbert.

- A megfelelő biztosítással, természetesen. Ha szükséges, éjszakára maradjanak a városban. Egyelőre csak az egyik készüléket engedjük terepre, holnap reggel újra összeülök a stábbal és döntünk a másikról is. Megmutatta a kezelését az emberemnek, ugye?

- Igen, uram – vágta rá gyorsan Andor. - Nagyon egyszerű kis...

- Akkor végeztünk is – intett a nagykövet. - Vigyázzanak magukra!

- Azt hittem, kicsit több időm lesz akklimatizálódni – jegyezte meg Andor, miközben átöltöztek. Egyszerű szabású tunikát húztak, szandált, a bő ruha alá hónaljtokot, rövid pengéjű tört rejtettek.

- Ezt nem visszük – mutatott Humbert Andor pisztolyára. - Elég lesz egy gázpisztoly.

- Akkor szereltek fel vele, amikor behajóztak Róma felé – ellenkezett Andor.

- Nem érdekel – zárta rövidre Humbert. - Zöldfülűként nem visz magával éles fegyvert az antik közé, nem a vadonban vagyunk. Ha gond van, a gázpisztoly is épp olyan jó és nem marad utánunk annyi hulla. Andor kellenetlenül átvette a felé nyújtott forgópisztolyt, ellenőrizte a töltényeket, majd eltette.

- Elég durva anyag van benne – jegyezte meg Humbert. - Ha arra kerülne a sor, ne lélegezze be.

- Persze. És ezt... hogy? - bökött Andor a szürke anyagba csomagolt készülékre. - Ezt már nem tudom a ruhám alá rejteni.

- Felesleges – vontatott meg a vállát Humbert. - Úgy sem tudják, micsoda. Egyszerűen hozza a kezében. Mit kell néznie rajta menet közben?

- A kijelzőt. De raktunk rá hangkijelzőt is, meg egy fülhallgatót, elég ránézniem akkor, ha csipog.

- Az aksi meddig bírja?

- Tíz órát.

- Remek. - Humbert végigsimított a ruháján, majd amikor mindent rendben lévőnek talált, felvette az asztalról a nagykövettől kapott papírlapot. - A kikötőben kezdünk, körbejárunk pár raktárat.

Az igazolólapjaikat leadták az őrsnél, majd elindultak a Tiberis és az azt kísérő dombok között húzódó Via Hungarián. Egy számárfogat is velük együtt jött ki a követségről. Humbert intett Andornak, hogy maradjanak le. Az üres boroshordókat szállító antik vidám zörgéssel hagyták le őket.

- Úgy érzem, mintha egy sebes folyóba estem volna és nem tudok megkapaszkodni semmiben – jegyezte meg Andor. A diplomáciai iskolában bemagoltatott térképek üres foltjai is megteltek étellel, ahogy körülnézett, mögöttük büszkén csattogott a trikolór a követség kerek bástyáján, a Tiberis túloldalán pedig legionáriusok gyakorlatoztak, piros-kék vasnégyesek másztak ide-oda ezernyi vékony lábukon.

- Nagyon költői – mormolta Humbert. - Azt hittem, felkészítik, mielőtt ideküldik.

- Fel is készítettek – felelte morcosan Andor. - De még a szobámat is csak annyi időre láttam, amíg letettem a csomagomat.

- És?

- Semmi.

Humbert elgondolkozva vakargatta a fülét, majd a betonkockákból kirakott útra köpött.

- Itt senkinek sincs arra ideje, hogy a maga lelkét ápolgassa, ne is várja ezt tőlünk – közölte, egy pillanatra sem nézett Andorra közben. - Főleg most nem. Majd ha túl leszünk a dolgon és még lesz követség, körbevezetem a városban, lát majd szebb helyeket is, mint a kikötő. Ha ez megnyugtatja.

Andor mormolt valamit. A nyakába akasztott, beburkolt készülék már most kényelmetlenül húzta, pedig még alig indultak el.

- Kérdezhetek? - szólalt meg bizonytalanul.

- Kérdezzen – sóhajtottá kelletlenül Humbert.

- Még mindig nem teljesen tiszta, honnan veszik, hogy lehallgatják a követség rádióforgalmazását.

A városfűrkész megállt, hogy kipiszkáljon egy kavicsot a szandáljából, majd komótosan visszakapcsolta a bokáját körülfonó szíjakat.

- Az udvariaskodáson bukták be – közölte végül. - Három hónapja a nagykövet felesége hazautazott, olyan sokat betegeskedett, hogy

Egomban akarták kivizsgáltatni. Kiderült, hogy agydaganata van. Az egyik konzul pedig biztosította a nagykövetet, hogy mélységesen együtt éreznek vele és több istennek is mutattak be áldozatot, hogy eltűnjön a mater familias fejéből a betegség.

- És? - értetlenkedett Andor.

- És az a baj ezzel, hogy az asszony agydaganatáról rádión küldték a hírt, magánbeszélgetésen, és a követségen sem tudott róla senki, mert a nagykövet nem mondta el senkinek.

- Vagyis a konzul a saras a...

- Legalábbis eljutott hozzá egy ott szerzett infó. Ha ő lenne a saras, nyilván nem árulja így el magát. Vagy csak sokat ivott előtte... De azóta van biztosabb nyomunk is, direkt rádión beszéltek meg az egyik járőrhajónkkal egy átadást. Egy kisebb szigeten elástunk egy ládát, megadtuk rádión a helyét, hogy egy másik hajó ott vegye fel. A láda persze már nem volt ott, mire a hajónk odaért, pedig olyan helyre rejtették el, ahol véletlenül nem akadhat rá senki. De ekkor a valódi üzeneteink már kódolva mentek. Elég nehézkesen, mert nem igazán készültünk ilyenre.

- Hoztunk rendes kódkönyveket, így...

- A rohadt... - torpant meg váratlanul Humbert.

- Mi az? - nézett körbe ijedten Andor. Senkit sem látott a közelükben, a számfogó már majdnem leért a folyóhoz, hogy átzörögjön Ancus Marcius hídján, fent a dombokon pár koszos köpenyes alak dolgozott.

- A Mars-mezőt nézze – intett Humbert. - A katonákat.

A korábban látott vasnégyszögek eltűntek, helyettük nagy területen szóródtak szét a legionáriusok, pajzs nélkül, egy szál karddal a kezükben futottak, majd hirtelen eltűntek a fűben.

- Mi van velük? - értetlenkedett Andor.

- Ilyet még nem láttam tőlük. Antik ellen ez teljesen értelmetlen taktika. - Humbert a szájába harapott, majd megrázta a fejét és intett Andornak, hogy igyekezzen. - Ez olyanok ellen jó, akik tűzfegyverekkel lönek az ellenségre. Vagyis sok lehetőség nincs.

A fűből hirtelen felbukkant vagy ezer alak és levágott egy sprintet a farönkökből álló ellenség felé.

- Remek – mormolta Andor, majd megigazította a nyakába vágó, átizzadt pántot.

A hídon a késő délután visszatérő rómaiakkal együtt csorogtak át, nagyon ki sem lógtak a sorból, ugyanúgy lökdösték őket is a türelmetlenebb polgártársak, félre kellett állniuk egy kopottas gyaloghintó előtt. A hídfőt őrző katonák vezetője valamit rá is ordított Andorra, amiből ő egy szót sem értett. Humbert intett a katonáknak, majd maga után húzta fiatal társát.

- Mi történt?

- Azt hittem, megtanították latinul!

- Persze, Egomban tanuló rómaiakkal is sokat beszélgettem...

- Akkor meg próbáljon meg visszanyögni valamit, ha egy katona kérdezi!

- Egy szavát sem értettem.

Humbert félreállt, egy fából ácsolt raktárépület árnyékába húzódott majd megcsóválta a fejét.

- Ennyit ér, amit tanítanak a magas egyetemen.

- Ezért kellett volna pár nap – jegyezte meg morcosan Andor. - Hogy kicsit szokjam. Senki sem mondta, hogy rögtön érteni fogom, mit ordít egy barom harcimarci, akinek szerintem nem is a latin az anyanyelve.

- Nincs pár napunk – emlékeztette Humbert. Egy darabig csendben nézték az Aventinus-domb lábánál nyíló kapu felé hömpölygő tömeget. - Azt akarta tudni, hogy mit lopott, hogy így bebugyolálta. Gondolom, viccnek szánta, de könnyen eldurvulhat az ilyesmi.

- Semmit sem értettem belőle – ismételte meg Andor.

- Mindegy – legyintett Humbert. - Működik a ketyeréje?

Andor kicsit felhajtotta a készüléket takaró anyagot, majd bólintott.

- Rendben van.

- Akkor lássunk neki. Maga csak ezzel foglalkozik, az antikát hagyja rám. Ha baj van, első a ketyere épsége, utána jön maga, azután törődhet velem. Világos?

- Világos.

- Igazából mi történt az Isztrián?

Odakint már elcsendesedett a város, valahol messze ordítózott csak pár részeg, de maga az Aventinus-domb némaságba burkolódzott. Feszült ebben valami fenyegető. Andor próbálta kicsit magasabbra összegyűrni a párnáját, kellemetlenül alacsonyan feküdt a feje.

- Összebalhéztak egy falunál – mormolta Humbert. - Fafejű rómaiak meg baromállat megtörők, a lehető legjobb összeállítás.

Részleteket nem tudok, de gyanítom, hogy nem a megtöröket ölték halomra. Amúgy meg vegye magát halkabbra!

- Persze, bocsánat... - Lentről nehéz léptek hallatszottak, talán az a nagydarab rabszolga, aki beengedte őket Humbert ismerősenek a házába. Mint kiderült, a városfürkész számos kontakttal rendelkezett Rómában, akikenél gyakran megszállt, cserébe kisebb-nagyobb juttatásokat biztosított nekik. De akadt olyan is, akinek gyakorlatilag elég volt az a tudat, hogy fontos ember az utálva tisztelt ómagyarok számára. - De magát a konfliktust sem értem. Az Albert-féle keretszerződésben a szenátus elfogadta az előre lefoglalt ómagyar határvonalat, benne az Isztriai-félszigettel. Mit keresnek egyáltalán még ott?

Humbert elégedetlenül morgott valamit.

- Ugyanaz az eset, amiben elveszett a rádió. Halmai bebukott hadjárata. A tábornok halála után a helyettese kötött egy külön szerződést az akkori konzullal, aki elég közel állt egy légióval ahhoz, hogy hátba támadja a Halmait kicsináló antikat, így a dandár nagyobb arcesztés nélkül tudott kijönni az esetből. Azóta is erre a szerződésre hivatkoznak, holott Esztergom sosem ismerte el. Most értünk el odaig, hogy emancipálni akarjuk a területet, a rómaiak meg már elég jól berendezkedtek.

- Miért ennyire fontos Isztira?

- A magas egyetemen mit tanítanak?

- Semmi olyat, hogy extra fontos lenne.

- Pontosan. Semmi, mindkét fél meglenne nélküle. De újra le kell tisztázni a csípésrendet. Igazából gyerekes. Maga tudja, maga járt diplomataképzőbe.

Andor egy ideig hallgatta a lent járkáló rabszolga lépteit.

- A diplomataképző nem teljesen az, aminek gondolni szokták – jegyezte meg végül.

- Ja – hagyta rá Humbert, sötét a hangjából a közöny. - Semmi sem az.

Reggel tettek pár kört az Aventinuson, de a mérőkészülék nem mutatott semmit. Végül leültek egy pékség elé és frissen sült húsos lepényt ettek korai ebédként. Szakadt ruhájú, koszos utcagyerekek kezdtek gyülekezni a szemközti saroknál és egyre leplezetlenebbül bámulták őket, izgatottan pusmogva egymás közt. Andor kezdte egyre kevésbé ízletesnek találni a lepényt.

- Ezeknek meg mi bajuk? - kérdezte óvatosan.
- Kiszúrták, hogy ómagyarok vagyunk – vont vállat Humbert.
- És mit akarnak?
- Kérdezze meg tőlük, ha annyira érdekli.

Andor letette a lepényt, majd kelletlenül kortyolt egyet a szomszédos kockakőre készített cserépkorsóból. A pékségből kijött az egyik piros képű segéd.

- *Elzavarjam őket, uram?* - kérdezte.
- *Ö... nem, nem kell* – talált rá nagy nehezen a latin szavakra Andor.
- *Csak szólj, ha nagyon pofátlanok lennének.*
- *Rendben.*

Humbert abbahagyta a csámcsogást, majd kipiszkált egy makacsabb húscafatot a fogai közül.

- Múltkor járt itt egy rabszolgakereső – közölte. - Szerzett valami kamupapírt a cenzortól és összegyűjtött vagy három tucat utcagyereket, árvákat meg kilökött fattyakat, akik senkinek sem hiányoztak. A kölkek életükben először degeszre zabálhatták magukat a rabszolgakereső kontójára, utána meg behajózta őket Ómagyarország felé. Azóta ezek a szerencsétlenek tapadnak ránk, nem fogják fel, hogy a franc se akarja kikaparni őket ebből a szarból, amiben élnek. Hát ezért néznek minket is. Ha nem akarja, hogy kisfiúk és kislányok ajánlják fel a testnyílásaikat magának, akkor ne adjon nekik semmit, még egy mosolyt se.

- Nagyszerű – fordult újra a kihűlt lepénye felé Andor. - Merre megyünk még?

- A Vénusz Kelyhébe. Egy huszadosztályú taverna. Pár kontaktommal akarok beszélni.

- És utána?

- Vissza a követségre. Elfogytak a címek, be kell szereznünk pár új körzetet az okosoktól.

Andor hirtelen a mérőkészülékhez kapott, mert mintha egy pittyegést hallott volna, de utána rájött, hogy csak az egyik mezítlábas, koszos kislány vinnyogott egy sort, mikor egy kétszer akkora fiú a hajánál fog félrerántotta és a vakolatlan falhoz lökte.

- Amióta kikötöttünk, úgy érzem magam, mint egy robot.

Ágota különösebben nem hatódott meg a férfi panaszkodásától. Egykedvűen a kis pálinkával megbolondított narancslevébe kortyolt, majd óvatosan letette a poharat az alacsony sámlí mellé.

- Mi az a robot? - kérdezte.

- Az... - Andor egy pillanatra megakadt. - Az egy gép... ami végez valami munkát... nem gondolkodik, nem érez... csak az Átkerülés előtti történetekben van, hogy...

- Aha – bólintott a lány különösebb meggyőződés nélkül. Az oszlopcsarnok felől vidám hegedűszó szűrődött át a gondosan lezárt ajtókon – még véletlenül sem tévedhetett be senki a követség antik elől elzárt területére, ahol egyelőre még titokban tartani szándékozott dolgokat láthatott volna. A reteszek és biztonsági láncok mellett állandó őrség is figyelte az átjárókat. Andor kelletlenül megtapogatta az inge alatt lapuló pisztolyt. Kint Rómában, a legálisan működő alvilági egyesületek és orgyilkosok városában nem tarthatott magánál éles lőfegyvert, de bent a követségen egyenesen kötelezték rá. A prioritások, ugye.

- Igazából azt sem értem, mi ez a nagy felhajtás a rádió miatt – folytatta tovább Andor, az a kényszerképzelete támadt, hogy lány faképnél fogja hagyni, ha nem tartja szóval. A fegyverszobában futottak össze, mikor épp felszerelték, nem foglalkozva azzal, hogy nemrég ért csak vissza, hullafáradtan az egész napos járkálástól és eredménytelen mérésektől. Ágotát is beosztották őrségbe, az igazi őrszemélyzet nagy része kint éjszakázott a falakon. Nem tudhatták, mikor érkeznek meg a hírek az összecsapásról és hogy mit fog rá reagálni a város.

Ágota a copfját piszkálta.

- Te tényleg nem vagy képben – jegyezte meg. - Apám is mondta, hogy ahhoz képest, hogy diplomataképzőt végeztél...

- Ja, technikai szakon – mordult fel Andor. - Nem tudom, hogy miért várja el mindenki tőlem, hogy naprakész legyek anti politikából meg minden vacakból. Tudom, hogy kell kiépíteni egy követség biztonsági rendszerét, vezetékes és vezeték nélküli hálózatokat, kézibeszélős rendszereket, poloskát telepíteni, újabban már bemérni is tudok. De ha kérdezek, akkor mindenki alaphól hülyének néz.

- Jól van – nyugtatta a lány. - Ne hergeld magad. Csak hozzászoktunk, hogy valamennyire képben van az, aki... Mindegy. - Kellemetlen csend telepedett rájuk. - Járunk körbe!

- Járunk – állt fel kelletlenül Andor.

A multság hangjai hol felerősödtek, hol elnémultak, latin és magyar kiáltások keveredtek egymással, a hegedűszót mély dob és valami csilingelő dolog hangja váltotta fel. Lassan lépkedve végigsétáltak a kijelölt folyosószakaszukon, amit amúgy beláttak az őrhelyükről is. Andor a falra

akasztott festményeket, fotókat nézte, bár a gyér lámpafényben nem mindegyiken látta, hogy mit akar ábrázolni. Ágota az ajtók reteszeit ellenőrizte.

- Eddig a rádión egy csomó bizalmas dologról beszéltünk Esztergommal, az ember csak bekapcsolta és már mondhatta is – szólalt meg végül, mikor a folyosó sötétbe burkolódzó végénél visszafordultak. - Most meg mindenféle nyakatekert kódot kell használni, ami ki sincs dolgozva rendesen.

- Az Átkerülés előtt ez természetes volt – vonta meg a vállát Andor. - Meg hoztunk magunkkal kidolgozott rendszert is, azzal már könnyebben fog menni. Azért vagytok ennyire megzakkanva, mert alábecsültétek az antikát. Pedig ahogy telik az idő, úgy szivárog majd ki egyre több dolgunk, hiába próbáljuk meg megakadályozni minden eszközzel.

- Nyilvánvaló – hagyta rá a lány.

- Ómagyarország nyugati határszélein már eleve úgy mennek bevetésre a katonák, mintha az antiknál is löfegyver lenne. Mert sokszor van is.

- Na látod, mégis csak képben vagy te – mosolygott rá a lány.

- Ott nőtem fel – kapta el a tekintetét Andor. - Egy Sopron melletti erődgazdaságban.

Az egyik lezárt ajtó felől bizonytalan kaparászást hallottak. Összenéztek, Andor már a fegyveréért nyúlt, de a lány leintette.

- Várj még, nem kell azzal hadonászni!

Sietős léptekkel az ajtóhoz mentek. Elfojtott, borízú káromkodást hallottak a másik oldalról.

- Hát ez nem anti – állapította meg Andor.

- Ki az? - vetette az ajtó melletti falnak a hátát a lány. Andornak is intett, hogy ne álljon az ajtóval szembe.

- A kurva életbe, csak én! Zimai!

A lezárt ajtó megdördült, ahogy a Zimai nevű, minden bizonnyal tajtrészeg (és mellé nagy valószínűséggel be is füvezett) fickó ököllel rácsapott párszor.

- Nem ez a közlekedésre kijelölt pont – közölte vele Ágota.

- Te a Humbert lány vagy, mi? - hörögte a férfi a másik oldalról. - Cicamica, annyira bebasztam, hogy örülök, hogy ezt az ajtót megtaláltam, úgyhogy kurva gyorsan engedj be, mert felpofoztatlak az apáddal!

Andor kérdően nézett a lányra, jobb kezét újra a pisztoly felé emelte. Ágota megcsóválta a fejét és alig hallhatóan káromkodott.

- Elküldöm a francba – ajánlotta fel Andor.

- Ne – tette a kezét a reteszre a lány. - A nagykövet második helyettese.

- Nekem azt mondták, hogy a szabályok min...

Ágota félrehúzta a reteszt, az ajtó Andor felé csapódott és egy testes férfi tántorodott be rajta, a hóna alatt egy szinte teljesen pucér és gyanúsán fiatalkorú néger kislánnyal. Apró, kemény mellei a férfi átizzadt, kigombolt ingének nyomódtak, mindketten fürödtek a borszagú izzadtságban.

Andor megakasztotta az ajtót.

- Azonnal vigye ki ezt a nőt innen! - szólt rá Zimaira.

A nagykövet második helyettese rá se nézett Andorra.

- Egy órácskára elvonulok ide hátra – mondta Ágotának. - Rühellem, ha rám verik a nyálukat azok a barmok.

- Hé! - ragadta meg Andor a kövér, izzadt férfi vállát. - Azonnal vigye ki ezt a nőt innen!

Zimai a félhomályos falnak támaszkodott, majd visszakézből hasba vágta Andort. Nem tudott se pontosan, se erősen ütni, de valahogy mégis megtalált egy érzékeny pontot, a bordák közt felszűrő fájdalom pedig elnyomta a józan mérlegelés figyelmeztetéseit.

Ágota riadtan kiáltott fel, amikor a gözmozdonyként fűjtató Zimai az utolsó lökés hatására kitántorgott az ajtón, vissza a kint kavargó dobszóba és édeskés füstbe, majd a hasonlóan hevesen ziháló Andor megragadta a tizenéves rabszolgalány vállát. A másik kezével a pisztolyáért nyúlt.

- Elég! - kiáltott rá Ágota. Zimai közben eldőlt, magával rántva egy agyagcserébe ültetett, húsos levelű növényt. Az apró rabszolgalány riadtan pislogott, vékony kezeivel az arcát védte. Andor elengedte és hátrébb lépett egyet, Ágota pedig magához húzta a kislányt.

- *Semmi baj* – suttogta neki latinul. - *Nem jöhetsz be ide. Most menj!*

Gyengéden kitolta az ajtón, majd gyorsan becsukta mögötte és helyére tolta a reteszt.

- A rohadt életbe! - szakadt ki belőle. Újra az ajtó melletti falnak vetette a hátát.

- Nem hozhat be ide antit – közölte Andor.

- A francba, tudom! Mégis, mit akartál a pisztollyal, lelőni ezt a barmot?

- Megtámadott. És ha fegyver van nála?

- A rohadt életbe! - Ágota érezte, hogy alig tud megállni a lábán. Csak egy pillanatra látta a rabszolgai tekintetét, de az is sok volt. Biztos nincs még tizenkét éves. Biztos valamelyik hülye római hozta magával, mert tudta, hogy az ómagyar vendéglátóitól ilyesmit úgyse kap. Vagy egyenesen nekik. Ez a rohadék Zimai meg...

- Mégis, mit kellett volna tennem? - szenvedett tovább Andor.

- Semmit – legyintett dühösen Ágota. - És imádkozz, hogy reggelre ne emlékezzen semmire ez a disznó. Ha nincs egyéb tipped, akkor Morpheuszhoz.

Andor a hideg kőfalnak tapasztotta az arcát.

- Hallom, tegnap seggberúgta Zimai méltóságos urat... - jegyezte meg szárazon Humbert.

Egy szűk sikátorban lapultak, viharvert falú, bontásra érett bérházak takarták el előlük a napot. A városfürkész óvatosan kilesett az ismeretlen célból idehordott kőkupac mögül, aminek a védelmébe húzódtak. Andor a nyirkos falnak vetette a hátát és igyekezett nem tudomást venni a sarokban bűzölgő ürülékkupacról. Lehetséges, hogy egy ember pakolta ide ezt a halmot? De akkor mekkora lehetett? Vagy pont rácsinált volna valaki egy korábbi...

Fülében kitartóan pityegett a mérőkészülék jelzése.

- Szóval akkor emlékezett rá reggel – mormolta.

- Egy frászt – ült vissza a lapos kövére Humbert. - Az a barom arra sem emlékezett volna, ha mást csinál a méltóságos hátsójával. Bár banni se bánta volna, az is biztos.

Andor megigazította az ölében heverő készüléket.

- A lánya mondta el – állapította meg végül.

- Az is lehet – vett elő egy tiszta fopispizkálót a mellényzsebéből Humbert. - Sokat nőtt a szememben ezzel, tudja?

Andor nem válaszolt semmit. A legyek egyre szemtelenebbek lettek, a füléből lelógó vékony zsinór miatt nem is tudta olyan hirtelen mozdulatokkal elhessegetni őket, ahogy szeretne volna. A város elitebb részeit állítólag már elég szépen megtisztították, amúgy se volt ez idegen a római gondolkodástól, de az ómagyar tanácsok azért sokat lendítettek a köztisztaságon és a higiénin. De a lepukkadt részekeken ugyanúgy az utcán landolt minden mocskok, arra rászálltak a legyek, a legyek pedig utána

továbbszálltak Andorra.

Le kellene takarni a szarkupacot pár kövel...

- Hol a francban vannak már? - mormolta Humbert. Az órájára nézett, majd dünnögött valami káromkodásfélét és előbányászta a kézi adóvevőjét. Ahogy bekapcsolta, Andor fülében erősebbé vált a pittyegés. - Hol vagytok? - A recsegő választ csak úgy értette, hogy teljesen a füléhez szorította a készüléket. - Ne bassz már... Valaki leadta? ... Ja, inkább az lesz. Akkor mi... Nem hiszem. Oké. Fél óra. ... Ha mégis elszakadnátok... Persze. Kilép.

A pittyegés visszaállt az eredeti szintre. Andor kérdően nézett a városfürkészre, de az fontosabbnak tartotta, hogy előbányássa a pisztolyát a tunikája alól és komótosan ellenőrizze a tárat. Nagyszerű. Ő meg itt ül egy nevetséges gázpisztollyal. Egy szűk helyen.

- Kiszúrták a felszámolókat – jegyezte meg végül Humbert. - Pedig csinos kis kosárákba dugták a cuccaikat, mintha csak nagybevásárlásra készülnének a húspiacon.

- Mi az, hogy kiszúrták? - értetlenkedett Andor. Utálta magát érte, de érezte, ahogy a hideg félelem végigkúszik a gerincén.

- Először pár katona követte őket, utána meg civilek, de a felszámolók szerint ők se véletlenül korzóznak arra, amerre. Az pedig nagyon nem lenne jó, ha valami hivatalos fegyveres testület is itt lenne, mikor bemegyünk. Márpedig Rómában nem fogják tudni lerázni őket.

Andor a sárgás, salétromos falra sandított, aminek a túloldalán valami elektromos teret gerjesztett.

- Akkor mi lesz? Lefűjva?

Humbert megrázta a fejét.

- Ha már szénhajú főkéünk hatodik tippje helyesnek bizonyult, akkor nem hagyjuk itt félbe. Egyéb ügyben a városban van három kolléga, iderendelik őket, minden ómagyart csak nem követnek. Aztán bemegyünk, úgyse lesz semmi gond.

Andor megtapogatta a bő ruha alatt lapuló gázpisztolyt. Ilyen marhasággal küldik be az antik közé... Amikor a diplomához kötelező fegyvervizsgán kívül amúgy sincs semmi témába vágó tapasztalata. Másmilyennek képzelte az első napjait a legendás Rómában.

- Körülbelül ekkora fadoboz, valószínűleg erősen kopott, a jobb oldalán egy kurbli, amivel feltöltik, de azt ki is lehet venni, ha szállítják. - Ketten érkeztek csak meg az ígért háromból, de Humbert úgy döntött, elegen vannak. Andor a rajtaütés előtti eligazítás záróakkordjaként gyorsan vázolta, hogy miben különbözik ez a régi, tábori készülék a követségen használtaktól. - Valami antenna is hozzá van kötve, valószínűleg egy hosszú drót, amit a plafonra vagy ablakkeretre rögzítettek. Esetleg körben az egész szobában.

- A drótot is el kell hoznunk – emlékeztette őket Humbert.

Először a városfejlesztéssel foglalkozó attasé futott be, az aedilisek hivatalában lett volna egy megbeszélése, vékony, ráncos bőrű, magas férfi volt egy apró, marokba simuló önvédelmi pisztollyal felszerelve. Andor sehogy sem tudta elképzelni róla, ahogy berúg egy ajtót és beront rajta, készen, hogy lelőjön bárkit, aki egy rossz mozdulatot is tesz. De még mindig többet nézett ki belőle, mint abból a kövér, nehezen szuszogó fickóból, aki a követség konyhájának egyik beszerzője volt. A felszámolók is valószínűleg miatta bukták el a dolgot, gyanús lehetett, hogy egy nap két nagybevásárlást is tartanak az ómagyarok – ennyire még a tegnapi multság sem üríthette ki az éléskamráikat.

- Hátrahagytam a személyzetet – szuszogta köszönés után Humbertnek. - A parancs szerint. Mi ez az egész?

Nem örült neki, amikor megtudta, pedig nála sem gázpisztoly volt.

- Hát akkor ennyi – zárta le a megbeszélést a városfürkész. - Csak akkor lövünk, ha egyértelműen ránk akarnának támadni. De ez nem valószínű, nem azért rejtették el ide a készüléket, mert erős őrséggel akarták volna védeni. Elsődleges cél a rádió megszerzése vagy megsemmisítése. Másodlagos a kezelők kikérdezése, ez az én dolgom lesz. Én megyek előre, Dorogi Andor úr biztosít hátul, nem lenne szerencsés, ha a szobában sütné el a fegyverét. Kész?

Dehogy kész.

Andor kezdett annyira ideges lenni, hogy félhangosan morgott valamit arról az amatőr, eleve elcseszett baromságról, amire épp készülnek.

- Mit mond? - dörrent rá Humbert.

- Semmit – sütötte le a szemét.

- Ne szórakozzon! - lépett közelebb a városfürkész. A Parabellum tompán, fenyegetően csillogott a kezében. - Maguk fogják biztosítani a hátamat, úgyhogy tudnom kell, hogy mit morognak közben!

- Elnézést, de... - Andor úgy érezte, mintha elzsibbadt volna a szája.

- Csak... az jutott eszembe, hogy egy profi felszámolóosztag indult ennek a... feladatnak a végrehajtására, és ehhez képest mi... - Tétova mozdulattal a kövérkés beszerzőre és a sovány attasé felé intett. - Nem igazán...

Humbert helyeslően bólintott.

- Jól látja – hagyta rá Andorra. - De azzal kell dolgoznunk, amink van. Az elemzések és a kémek szerint sincsenek bent sokan, ketten vagy hárman, legalább egy nő is. Én kaptam rendes kiképzést, maguknak csupán annyi a dolguk, hogy hátulról ne leljen meg senki. Indulnunk kell.

Végignézett a nem túl lelkes kis csapatán, majd kilesett az utcára. Két kisgyerek szaladt feléjük, vékony ágból hajlított karikát hajtva, ami folyton eldőlt az egyenetlen, mocskos köveken.

- Ha ezek elmentek, bemegyünk. - Humbert egy pillanatra hátranézett, megakadt a szeme a bemérőkészüléken. - Azt a vackot dugja már el addig valahová!

A bérház csak kétemeletes volt, és a pusztá léte is az Átkerüléssel felkavarodott történelmet mutatta. Még jó ideig meglett volna a város az ehhez hasonló építmények nélkül, de az elmaradt pun háborúk és az ómagyar segítséggel elfoglalt északi területek miatt hamarabb felduzzadt népesség nem csak idő előtt hívta őket életre, de viharos gyorsasággal le is lakta a többségét. A polgárrá válás és az ingyen búza reményében felköltöző antik első generációja elég hiányos ismeretekkel rendelkezett arról, hogyan kell városban élni, efelől a füstös falak és a szűk lépcsőházban megülő masszív hűgyszag nem hagyott semmi kétséget.

Humbert átlépett egy békésen kapirgáló tyúkon és korábban nem látott fürgeséggel indult meg fölfelé. A két új tag követte, majd Andor zárta a menetet, óvatosan hátrálva, ujját görcsösen a gázpisztoly kakasára szorítva. Gázpisztoly egy ilyen szűk helyen, rohadt jó. Volt egy olyan sejtése, hogy a sebtiben benedvesített és orra elé kötött tunikadarab nem fog sok védelmet nyújtani, ha forróbbá válik a helyzet.

- Tiszta! - szólt le Humbert. Ennek ellenére fentről monoton, keltának tűnő duruzsolás és egy gyerek gügyögése hallatszott. Az épületszigetet már párszor körbejárták a mérőkészülék pityegését figyelve, Andor arra jutott, hogy az északkeleti saroklakás (szoba) lesz a nyerő, az első vagy a második emeleten, de inkább az elsőn. Meg az ő szálnalmas csapatuk, antiellenes elitkommandót játszva.

A gyanús lakást tessék-lássék módon gyalult deszkákból

összetákolt ajtó zárta le, semmiféle zaj nem szűrődött ki rajta. Humbert pár gyors kézmozdulattal elosztotta, ki hova álljon. Andor továbbra is a lépcsőt bámulhatta, de arrafelé legalább jobban van helye terjedni a gázfelhőnek. Ha már...

A csattanásra összerezzent, még jó, hogy a kiképzésen tanultaknak megfelelően nem a ravaszon (nem ravasz, mazsola, ravasz a róka) tartotta az ujját. Humbert latinul ordított valamit, majd egy lövés csattant.

- Kurvaélet – szuszogta a kövérkés beszerző Andor háta mögött. Az egyik szomszédos lakásból kirentott a folyosóra egy félmeztelen, farkocskba font hajú férfi, egyszerre ketten is ráfogták a fegyvert.

- *Vissza a szobába!* - hallotta Andor a saját hangját, a nehezen begyakorolt latinos kiejtése valahol a piliscsabai campuson maradt, de a nyers ómagyar akcentus talán még a pisztolyok látványánál is hatásosabb volt, már ha ez utóbbi mondott valamit a férfinak. A folyosó egy másodperc múlva újra kiürült.

- Befelé! - hallották Humbert hangját.

A drótot a padlón húzták körbe, a sovány attasé majdnem el is botlott benne, mikor beóvataskodott a szobába. Az asztal mellett egy kisebbfajta Herkulesnek beillő hústorony feküdt, kissé odébb egy rövid, szokatlanul hegyes kard hevert a koszos padlón. A hústorony tunikáján egyre nagyobbá vált a vérfolt, miközben minden légzésnél furcsán sípólva hörgött. A vele átellenes sarokban egy kibontott hajú nő guggolt riadtan egy fiatal kamaszfiúba kapaszkodva. Az asztalon egy agyagkancsó mellett ott állt a rádió.

- Kint semmi – közölte az attasé.

- Csukják be az ajtót! - intett Humbert. Andor úgy-ahogy a helyére igazgatta a széthasadt deszkatákolmányt, majd óvatosan az asztalhoz lépett, gondosan ügyelve arra, hogy ne kerüljön túl közel a sebesült testőrhöz, gladiátorhoz vagy akárkihez.

- Hát ez... - nyúlt a fejhallgató után, majd kicsit állított a frekvenciaszabályzón. - Itt van egy...

- Látom – szakította félbe Humbert. Biztosította a Parabellumot, de továbbra is a sarokban kuporgó párosra tartotta. Másik kezével intett az attasénak és a beszerzőnek. - Menjenek ki a folyosóra, nehogy meglepjenek minket. A technikussal lerendezzük a többi.

Az ajtó maradványai újra elkerültek az útból. Mikor ketten maradtak, Humbert közelebb húzódott Andorhoz.

- Most mondja!

- Ez nem olyan rádió, mint ami eltűnt.
- Ja, nekem is lejött. A követség pecsétje ott virít az oldalán.
- Akkor ez...

Humbert a folyosó felé sandított.

- Ez nagyobb szar, mint ami mellett kint ültünk – foglalta össze halkan. - És páran nyakig benne vannak a tisztelt társaságból.

Andor közelebb húzta a kézibeszélőt.

- Úgy tűnik, teljesen rendben van – állapította meg. - Beszóljak, hogy megvan?

- Ne – vágta rá rögtön Humbert. - Hacsak nem akarja a saját sírját is megásva találni, mire visszaérünk.

Andor úgy tette le a fejhallgatót és a kézibeszélőt, mintha tüzes vassá váltak volna.

- Nem részletezem – suttogott tovább Humbert. - Gyors válaszokat kérek. Van ebben a vacakban olyan alkatrész, amit el tudunk sütni úgy, mintha egy tábori rádióból lennének?

- Mi?

- Gyors választ!

- Persze, gyakorlatilag....

- Menjen az ajtóhoz, senkit se engedjen a közelébe. Őket se!

A városfürkész egy kis üveget húzott elő a tunikája alól, majd a tartalmát durva anyagból szőtt zsebkendőjébe lötytyintette. Édeskés szag áradt szét a szobában. A sarokban kuporgó két emberhez lépett és a nő fejéhez szorította a fegyvert.

- *Ha nem mozdulsz, életben maradsz!* - közölte vele halkan. - *Aludni fogtok.*

A fellépéséből áradt valami bénító erő. Mire Andor újra feléjük nézett, a nő és a kamaszfiú már ájultan hevert a padlón. Humbert az egyik falmélyedésből magához vett egy olajlámpást, letette az asztalra, majd felemelte a rádiót és teljes erőből a padlóhoz vágta, hogy aztán ugyanazzal a lendülettel még az egyre lassabban lélegző óriást is fejbe löje. Az átvérzett tunikás alak görcsösen összerándult a padlón, Andor meg kisebb sokkot kapva kiszédült a folyosóra.

- Mi az? - lódult meg felé a szikár attasé.

- Minden rendben! - kiáltott ki Humbert. - A technikus jöjjön vissza!

A rádió vékony fadoboza széthasadt, feltárva tekecsekkel teletömött belsejét. Humbert épp szisztematikusan taposta szét a még

egyben maradt dolgokat, mikor Andor falfehérre válva visszaért.

- Válogasson! - bökött az alkatrészhalmazra a városfürkész. - És megtaláltuk a tábori rádiót, ne felejtse, de csak ennyi maradt belőle, mert a melák magához tért.

Andor szótlannul kikapart pár dolgot a kupacból, majd a tunikájába vart belső zsebekbe rejtette. Humbert meggyújtotta az olajlámpát majd hanyag mozdulattal szétkenste az alkatrészeket. Andor riadtan hátralépett, ahogy szétfolytak a lángok a padlón.

- Kicsit várjon még – szólt rá a városfürkész. A száraz faburkolat elfeketedett, elemésztve a követség leltári pecsétjét is. Andor idegesen nézett ide-oda, igyekezve kikerülni a kivégzett holttest látványát. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire Humbert végre abbahagyta a lángok bámulását. Addigra már az asztal lábain kúsztak felfelé a tűznyelvek.

- Visszük a fiút – szólalt meg. - Ő a nyelv, a nő csak álca volt. Ha kérdezik, az Aszklépiosz-templomba visszük a szigetre, mert eszelős és most elájult. De én beszélek, ha kell.

Nyakukba vették a fiút, könnyebbnek bizonyult, mint Andor várta. A folyosóra érve Humbert elbődült:

- *Tűz van! Tűz van!*

Az attasé és a beszerző is kiáltozni kezdett, az ordítózásra és a füstszagra a szobáikban lapuló emberek kizúdultak a folyosóra. A beszerző félrelökött az útjából egy riadtan sikoltozó nőt.

- Kifelé! - indult el lefelé a lépcsőn Humbert. - Még nincs vége.

Odakint tűző napsütés és friss levegő fogadta őket, a város nyüzsgése és a levegőt megtöltő veszély zsibbasztóan izgalmas érzete. Andor előhúzta az ürülékkupac mellé rejtett bemérőkészüléket, majd hirtelen meg kellett támaszkodnia, annyira megsédült. A bérház nyirkos, salétromszagú fala szinte magába húzta, érezte a túloldalán dobogó lábakat, az égő bútorokat csapkodó rongyokat, csecsemők riadt sírását, a padlón ütött lyukon átsöpögő vért és a kavargást, amiben a két egymástól idegen világ tévován egymásnak feszült.

- Jöjjön már! - rántotta vissza a valóságba a városfürkész hangja. Megigazította a nyakában lógó készülék pántját és csatlakozott a beugró elején várakozó társaihoz.

Mire a keskeny utcákon és zsúfolt tereken átvágva elértek a kapuig, már teljesen hatalmába kerítette az az érzés, hogy túlságosan is ismerős itt minden, idegenségében is olyan, mintha mindig is ebben élt volna. Tudott volna kellemesebbet is kívánni magának.

Könyvajánló

Ómagyarország - Az Átkerülés napjai

Egy őszi napon Komárom-Esztergom megye egy része arra ébred, hogy az ókori Kárpát-medence veszi körül őket. A múltba sodródott terület határain túl sűrű, szinte érintetlen erdők húzódnak, a közművek összeomlanak, a hírektől megfosztott emberek többsége pedig csak fokozatosan ébred rá, hogy a régi, jól ismert világukat már sohasem kaphatják vissza. De a bő háromezrezer modern ember, egy darabka XXI. század és annak minden magával hozott erénye és hibája gondoskodni fog arról is, hogy a Kárpát-medence őserdőin túl húzódó ókori világ se maradjon ugyanolyan, mint amilyennek az Átkerültek történelemkönyvei leírják.

Az omagyar.blog.hu egyszemélyes, fiktív naplónak indult kísérlete rövid idő alatt egy többszerzős, sokak által figyelemmel követett internetes történetté nőtte ki magát. A blog alapvetései közé tartozik a realitáshoz való ragaszkodás, a szerzők az Átkerült országdarab adottságaiból, lehetőségeiből kiindulva, a történelmi adatokat tiszteletben tartva, személyes szakterületükön, élettapasztalatukon belül maradván, de a fantáziájukat bátran használva gondozták a történet szálaikat. Az olvasók a hozzászólások által folyamatos visszajelzést adtak, nem egyszer maguk is aktívan alakítva a történetet, rámutatva az esetleges tévedésekre. Így a most közölt "első évad", az Átkerülés első két hónapjának átdolgozott, szerkesztett története nemcsak a blog szerzőinek alkotása, hanem az egész közösségé, közössége, ami Ómagyarország ismerős, de mégis az ismeretlenség izgalmát hordozó világa köré épült - immár nyomtatott formában is.

Szerzők: Balogh Zoltán, Csehi Gábor, Fülöp Gergely, Hefinger Krisztián, Pásztor Miklós, Szabó Péter, Szabó Sándor, Szentesi Kálmán

Ár: **2000 Ft**

Megjelenés éve (magyarul): **2009**

Kötés: puhatáblás kötés matt fóliával

Oldalak száma: 406 oldal

Kiadó: LiLLi Kiadó, 2009

Rendelési oldal: <http://www.lilli.hu/shop/product/15197/az-atkerules-napjai.html> (elérhető a blogról is)

Ómagyarország világáról még többet olvashat a omagyar.blog.hu oldalon, illetve a folyamatosan bővülő, szabadon szerkeszthető ómagyar enciklopédiában a <http://hu.omagyar.wikia.com> címen.